

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

วีรปริยา

Andra

"ถ้าปีแย่งเง่าจะนอนจริงๆ แล้วพี่จะทำยังไง" เธอถามเสียงเรียบเรื่อย ทำเป็นไม่รับรู้
ว่าปลายนิ้วของเขากำลังเก็ยขอบกางเกงขาสั้นที่เล็กขึ้นสูงจากท่านอนของเธอ

"ก็ต้องง้อสิ ไม่อย่างนั้นคืนนี้พี่คงนอนไม่หลับ"

"แหม ชักอยากรู้แล้วสิว่าพี่ง้อเก่งไหม...จะว่าไปยังมีอะไรที่ปีแย่งไม่รู้เกี่ยวกับ
พี่อีกเยอะเลย" ปริยากรพึมพำ ขณะเดียวกันก็ขยับสะโพกไปมาเล็กน้อยอย่างหยอกเย้า
เจ้าของมือที่ประคองมันอยู่...ใช่ว่าเธอไม่เก้อกระดากกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ทว่านิสัย
ของเธอเป็นแบบนี้ เรื่องจะให้อยู่เฉยโดนรุกรานฝ่ายเดียวนั้นยอมไม่ได้

"เรามีเรื่องต้องเรียนรู้กันอีกเยอะจริงๆ นั่นแหละ"

วีรปริยา

Andra เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2851-3

ภาพประกอบ Anne Richard / Shutterstock.com

JUDY4425 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

 JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พิวฟู

กระดาษถนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากเดินทางกันมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่การเจอกันของธีรดาญ์และ กานต์ที่เต็มไปด้วยความเข้าใจผิดจนเกิดเป็นเรื่องราวความรักชวนให้อิ่มอกอึ้งใจ ในเรื่อง 'ธีรกานต์' ต่อด้วยความรักของหนุ่มสาวอีกสามคู่ที่ทั้งเข้มข้น ชวนลุ้น และหวานละมุนไม่แพ้กันใน 'ณัฐริมา' 'จิรพัชร' และ 'ปภาวินท์' มาจนถึง เรื่องราวของพระเอกคนสุดท้ายในชุดสถาปนิกอย่าง 'วีรากร' ซึ่งนักอ่านหลายๆ คนรอคอย ทางกองบรรณาธิการเองก็รอที่จะได้พบกับผู้ชายคนนี้มีมาตลอด เช่นกันค่ะ ด้วยอยากรู้ว่าเรื่องราวความรักของผู้ชายที่ถูกขนานนามว่า 'ฤๅษี' คนนี้จะเป็นอย่างไร ผู้หญิงแบบไหนที่จะเข้าไปนั่งอยู่กลางหัวใจของชายหนุ่ม ผู้ไม่คิดจะมีความรักจนกว่าเขาจะเจอคนที่ใช่ของใจจริงๆ และเมื่อ Andra นักเขียนผู้ก่อร่างสร้างพรหมลิขิตด้วยปลายปากกาได้พาเขามาพบกับ 'ปริยากร' สาวสวยสายมั่นผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยความจริงใจและความน่ารักน่าเอ็นดูใน 'วีรปริยา' เล่มนี้ ก็ต้องบอกเลยว่าเรื่องราวของคู่นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ค่ะ!

และนอกจากความรักของหนุ่มสาวในเรื่องนี้จะหวานจนคนโสดต้อง ตาร้อนผ่าวแล้ว สาเหตุหลักที่พาให้วีรากรและปริยากรได้มาพบกันนั้นก็ ชวนลุ้นและเข้มข้นไม่แพ้กัน ใครคือผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด คนใกล้ตัว ที่ไว้ใจไม่ได้คนนั้นคือใคร และวีรากรจะต้องออกโรงทั้งบู๊และบุน่แค่ไหน ถ้าพร้อมแล้วไปติดตามกันได้ในเล่มเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่าแอนคะ

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์บ้างตุลบ้างแล้วแต่ตำราหมอดูฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอนเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่งมากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี้แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือผู้อ่านทุกท่าน ขอขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อ ดิชม ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ

ปริยากรผลึกประตูกระจกก้าวเข้าสู่ห้องโถงโปร่งโล่งสีขาวเข้ายุคสมัย เธอกวาดตามองรอบพื้นที่อันกว้างไร้ผู้คน นอกจากโซฟาสีโกโก้ที่ตั้งดูตลึงตาแล้ว ป้ายซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานฝั่งตรงข้ามก็โดดเด่นพอกัน มันเขียนเอาไว้ว่าให้ผู้มาติดต่อทักปุ่มเรียก เธอเลยก้าวตรงไปที่โต๊ะแล้ว กดลงบนปุ่มซึ่งน่าจะทำหน้าที่คล้ายออกด จากนั้นก็ทิ้งเอาฟังขอบโต๊ะรอดวงตาจับจ้องป้ายโลหะเงาวับเขียนชื่อ 'Archwin' ที่ตั้งอยู่ใกล้ป้ายประกาศ

บริษัทสถาปนิกเฟื่องย่ายที่ตั้งสำนักงาน อันที่จริงพวกเขาเฟื่องชนย้าย ชาวของเข้ามาและมีการจัดสำนักงานกันในวันนี่เอง ช่วงเย็นหลังจัดการทุกอย่างเรียบร้อยจะมีปาร์ตี้เล็กๆ หญิงสาวได้รับเชิญให้มาร่วมด้วย แม้จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ Archwin ไปมากกว่าการที่ปภาวรินทร์ผู้เป็นเพื่อนรักนั้น เป็นแฟนของหนึ่งในสองเจ้าของบริษัท*

อย่างไรก็ตามมันพอจะเข้าใจได้ อาชวินอยากขยับขยายย้ายสำนักงาน มาพักหนึ่งแล้วเพราะต้องการพื้นที่เพิ่มเพื่อรองรับจำนวนพนักงานที่มากขึ้น ปภาวรินทร์ย่อมต้องช่วยมองหาสำนักงานตามประกาศแนบ ปริยากรเองก็ตั้งใจช่วยเพื่อนอีกต่อ โชคดีที่เธอรู้จักเจ้าของตึกนี้ ที่นี้อยู่ห่างจากสำนักงานเดิม

* ติดตามเรื่องของอาชวินและปภาวรินทร์ได้ใน 'ปภาวรินทร์'

เพียงสามสี่ร้อยเมตรเท่านั้น สถาปนิกหนุ่มชอบใจมากเพราะเมื่อไม่ต้องย้ายสำนักงานไปไกลจากที่เดิมก็เท่ากับมันไม่ส่งผลกระทบต่อการเดินทางของเหล่าพนักงาน เขาถึงกับเลี้ยงข้าวขอบคุณเธอทีเดียว และวันนี้ก็ให้ภวารินทร์ชวนเธอมาด้วย

การเคลื่อนไหวตรงทางตาคูดให้ดวงหน้าสวยผิנםไปมอง บันไดของตึกนี้โปร่ง ทันสมัย และกว้างขวางทีเดียวเมื่อคิดว่าเป็นอาคารสำนักงาน มันดูกันไว้ด้วยผนังกระจกซึ่งมีตัวล็อกดิจิทัล ทำให้สามารถเห็นร่างสูงโปร่งของบุรุษผู้หนึ่งที่กำลังเดินลงบันไดมาอย่างชัดเจน

ไม่ใช่อาชวรินทร์...แต่หน้าตาหล่อๆ แบบนี้ น่าจะเป็นวีรภกรละมัง...
ได้เจอกันเสียที

มุมปากของปริยากรยกเป็นรอยยิ้มขณะขยับตัวยืนตรงรอรับผู้มาใหม่
"สวัสดีค่ะ" หญิงสาวซึ่งส่งเสียงทักทายสดใสออกไปก่อนเมื่ออีกฝ่ายเปิดประตูออกมา

"สวัสดีครับ น้องปีย่าไซ้ใหม่" วีรภกรค้อมศีรษะรับพร้อมส่งรอยยิ้มเล็กๆ ตอบกลับ

"ค่ะ หวังว่าคงไม่ได้มาซ้ำเกินไปนะค่ะ ต้องรอขมนานกว่าที่คิดนิดหน่อย" เธอยกขนมดุงใหญ่ให้เขาดู

"ถ้ามีขนมก็ถือว่าไม่ซ้ำทุกกรณีครับ" หนึ่งในสองผู้ก่อตั้ง Archwin ยื่นมือออกมา "ขอบคุณที่อุตสาหะเอาขนมมาฝากนะค่ะ ให้พี่ช่วยถือดีกว่า"

ปริยากรยื่นมดุงขนมส่งให้อีกฝ่ายรับไปโดยดี จากนั้นก็ก้าวเดินตามการผายมือเชื้อเชิญของเขาเข้าสู่พื้นที่ด้านหลังผนังกระจก

"ตอนนี้อยู่ที่ชั้นสามกันครับ...ชั้นสองเป็นสำนักงาน ส่วนชั้นสามเป็นห้องประชุมแล้วก็พื้นที่อเนกประสงค์" เขาอธิบายก่อนจะทำท่าหนักขึ้นได้ "จริงสิ พี่ยังไม่ได้แนะนำตัวเอง โทษทีครับ...พี่ชื่อวี เป็นเพื่อนสนิทของวิน น้องปีย่าน่าจะพอเคยได้ยินชื่อจากน้องปิ่นบ้างแล้ว"

"ค่ะ ปิ่นชมพี่ให้ฟังตลอดเลย" ลุ่มเสียงของหญิงสาวสดใสอย่าง

อารมณ์ดี...ปภาวรินทร์เล่าถึงวีรการบ่อยมากและทั้งหมดล้วนเป็นไปในทางชื่นชม ทำให้เธอนึกอยากเจอเขาขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้เจอสักทีจนกระทั่งวันนี้

อันที่จริงเพื่อนบอกด้วยว่าวีรการค่อนข้างนิ่งและเงียบขรึมกว่าอาชวินเท่าเท่าที่คุยกันจนถึงตอนนี้เขาก็ไม่ใช่คนมนุษยสัมพันธ์แย่อย่าง น่าจะอยู่ในเกณฑ์น่ารักกำลังดีด้วยซ้ำ ถือว่าไม่ผิดหวังที่นึกอยากเจอเลย

ปภาวรินทร์คุ้นเคยกับพนักงานของ Archwin ดีเพราะเคยมาช่วยงานอาชวิน ดังนั้นจึงพาปริยากรไปแนะนำทำความรู้จักกับคนได้ทั่ว ปริยากรต้องพบเจอผู้คนมากมายมาตลอด ดังนั้นจึงชินกับการทำความรู้จักผู้คนใหม่ๆ พักเดียวเธอก็สามารถทำตัวกลมกลืนและสนุกสนานร่วมไปกับเหล่าพนักงานได้

วันนี้เป็นวันย้ายสำนักงาน แต่เนื่องจากเป็นวันที่บริษัทลูกค้าทำงานปกติด้วย เหล่าพนักงานจึงยังต้องทำงานเล็กๆ น้อยๆ อยู่บ้าง ทำให้มีการเดินขึ้นเดินลงระหว่างชั้นสองกับชั้นสามอยู่บ่อยครั้ง บางคนหัวคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊กขึ้นมาส่งอีเมลไปกินพิซซ่าไปก็มี

อย่างไรก็ตามมันมีอะไรแปลกๆ อยู่บ้างในความรู้สึกของปริยากร... เธอนั่งอยู่กับเพื่อนสนิทและณัฐริมา มณฑนากรสาวเบอร์หนึ่งของบริษัทที่พอจะคุ้นหน้าคุ้นตากันอยู่ ทั้งสองกำลังแลกเปลี่ยนเรื่องบริษัทประกันภัยรถยนต์กัน เธอนั่งฟังเงียบๆ พร้อมกับจิบน้ำอัดลมไปด้วย และเมื่อความรู้สึกรุนแรงอย่างหนึ่งวูบขึ้นมาอึกระลอก ดวงตาสวยคมซึ่งถูกล้อมกรอบไว้ด้วยเครื่องสำอางอย่างบรรจงก็เหลือบมองไปทางมุมห้องผั่งหนึ่ง

วีรการยืนอยู่ตรงนั้นคนเดียว มือหนึ่งของเขาถือคร้วซองดื่มหึงสาวชื่อมาเป็นของขวัญแสดงความยินดีสำหรับการย้ายสำนักงานใหม่ ส่วนในอีกมือเป็นโทรศัพท์มือถือถือ ดูเหมือนเขาจะยืนกินไปเล่นมือถือไปอยู่ตรงนั้นโดยแทบไม่ได้ยุ่งกับใครเลย แต่บางครั้งปริยากรกลับรู้สึกว่ากำลังโดน

จ้องมอง พอหันไปกลับไม่เจอใครมองมา กระทั่งเมื่อครั้งก่อนที่เหลือบไป แล้วหันได้สบตากับวีรกรแวบหนึ่ง แต่นั่นดูเหมือนจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ตอนเขากำลังจะก้มลงไปหาโทรศัพท์มือถือถือเท่านั้น

ที่ว่าสำหรับครั้งนี้ปริยากรได้สบตากับสถาปนิกหนุ่มเต็มๆ เลยทีเดียว หลังจากสบตากันอยู่พักหนึ่งเขาก็ยิ้มศิระชะให้เธอเล็กน้อย ก่อนที่จะก้มกลับไปเล่นโทรศัพท์มือถืออีกรอบ

ยังในนะ...สาวสวยประหลาดใจเล็กน้อย แต่อึดใจต่อมาความสนใจก็ถูกดึงกลับไปหาเพื่อนสนิท

"ทำไมเงียบเลยล่ะปีย่า"

"จะไม่เงียบได้ไงล่ะ ฉันไม่ได้กากแบบแกนี่จะได้มีประสบการณ์เคลมประกันเยอะจนแทบได้โล่พร้อมใบประกาศเกียรติคุณ" ปริยากรสวนกลับไปตามความเคยชิน ผลคือณัฐรัมภาทำตาโตแล้วหัวเราะลั่นทีเดียว

"เฮ้ย ฉันไม่ได้เคลมประกันบ่อยขนาดนั้นนะ" ปภาวรินทร์ประท้วง

"อย่าบั้งอาจเถียง เอาแค่ตั้งแต่วินจิกพีวีนมาแกก็เคลมประกันไปสองสามรอบแล้วมั้ง"

"นั่นมันรถคันเก่า มันก็เสื่อมตามอายุ ฉันไม่ได้ขับรถไปชนจนต้องเข้าอู่เสียหน่อย"

"จ๋า รถคันใหม่ี่อีกไม่นานก็จะเสื่อมตามอายุเหมือนกันแหละ" ปริยากรแก้มขมก้มมือขึ้นมาทำท่าทำตุเลียบอย่างจงใจกวนประสาทเพื่อน

"ปีย่า ฉันเกลียดแก" ปภาวรินทร์ร้อง ครั้นเหลือบไปเห็นคนรักเดินมาใกล้ก็รีบคว้ามือเขาไว้แล้วฟ้องทันที "พีวีน ปีย่าแกล้งปินอะ"

"ก็โดนแกล้งตลอดนี่ ยังไม่ชินอีกหรือ" อาชวินเลิกคิ้วใส่ ทำเอาสาวร่างเล็กอ้าปากหวิว พอตั้งตัวติดเธอก็ทุบหน้าท้องของเขาก่อนการใหญ่ เขาเลยหัวเราะแล้วอ้าแขนกอดรัดเธอไว้ทั้งที่ยืนอยู่ มือใหญ่กดศิระชะคนรักแนบกับช่วงลำตัวของตนเอง พร้อมกับนั้นก็หันไปหาลูกน้องสาวคนสวย "รัมภา เมื่อกี้ที่ขึ้นมาจากชั้นสอง หมูกำลังตอบเมลลูกค้าคนดีของรัมภาอยู่"

อยากลงไปช่วยหน่อยไหม"

"แหม ต้องไปอยู่แล้วละ ลูกค้านดีเหมาะก็ปริมาณมากมาก ปล่อยให้ หมูรีบไปคนเดียวไม่ได้หรอก" มณฑนากรสาวหัวเราะเมื่อได้ยินโค้ดเนม ที่เธอดึงให้กับเหล่าลูกค้านักปัญหาเยอะทั้งหลาย ก่อนที่จะผละจกไปอย่างรวดเร็ว

"เลิกนอนได้แล้ว ที่ที่พูดไปก็ความจริงทั้งนั้น" อาชวินก็กลับลงไปหาแฟนสาวที่กำลังทำหน้าบูด

"จะนอน! พี่วินจะทำไม" ปภาวรินทร์พ่นลมหายใจ

"ก็ต้องง้อ แต่เอาไว้อกลับถึงห้องแล้วค่อยง้อละกัน" เขาหัวเราะเบาๆ อย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ พอลูบศีรษะของเธอด้วยความเอ็นดูแล้วเขาก็ผละไปหาวีรกรเสียเฉยๆ

"ซี! หมั่นไส้ เตียวฉันจะแกล้งแกอีก" ปรียากรประกาศเมื่อเหลือตอนอยู่กับเพื่อนสนิทสองคน

"หึ ไม่ต้องทำเป็นมาพูด เมื่อกี้ฉันเห็นนะว่าแกแอบมองไปทางพี่วี่ตั้งหลายรอบ ปึงเขาล่ะสิ" เจ้าของร่างเล็กยกสองแขนขึ้นกอดอก เรื่องนี้สำคัญมากพอจะทำให้เธอยอมปล่อยเรื่องที่โดนแกล้งผ่านไป ก่อนหน้านั้น ญัฐรัมภานั่งอยู่ด้วยเธอเลยอดทนเจ็บไว้

"ฉันไม่ได้แอบมองเขา มันมีเหตุ..."

"หา? ยังไงนะ"

"เตียวค่อยเล่า" ปรียากรส่ายหน้าเบาๆ

"แหม..." ปภาวรินทร์มีท่าที่ขีตใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งหรือซักไซ้ต่อ เพราะสนิทกับเพื่อนมากพอจะรู้ว่าลองอีกฝ่ายพูดแบบนี้ก็คือสถานการณ์ตอนนี้ไม่เหมาะจะพูด "เอาเหอะ แกห้ามลืมเล่านะ"

"อย่างกับว่าถ้าฉันลืมเล่าแล้วแกจะไม่ทวงจันแหละ"

"ก็จริง...แหม แกซื้อคร้วของต์มาน้อยไปนะ" คนเป็นแฟนเจ้าของบริษัทหันไปสนใจของกิน พอแ่งมกล่องดูแล้วเห็นว่าเหลือคร้วของต์แค่ชิ้นเดียว ก็รีบฉวยขึ้นมา

"บ่นจริง ร้านนี้ดังมากนะ นี่ก็จองข้ามวันแถมยังต้องไปรอชนมตั้งนาน
อยากกินก็บอกพีวีนูน"

"บอกอยู่แล้ว และพีวีนก็ต้องซื้อขนมมาเลี้ยงฉันอยู่แล้วด้วย" ปภาวรินทร์
ลอยหน้าลอยตา

ปริยากรกลอกตาด้วยความหมั่นไส้ แต่ไม่ทันไรก็เลิบบไปเห็นว่าวีรากร
เดินลงบันไดหายไปอย่างรวดเร็ว ความสงสัยที่ค้างคาใจเอ่อขึ้นมาอีกคำรบ
อย่างช่วยไม่ได้...เมื่อก็เขามองเธออยู่จริงหรือเปล่านะ

ก่อนหน้านั้นเล็กน้อย...

"นี่กว่าไปแล้วเสียอีก" อาชวินส่งเสียงขณะเดินเข้าไปใกล้เพื่อนสนิท
อีกฝ่ายเงยหน้าจากจอโทรศัพท์มือถือขึ้นมามองก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

"กำลังจะไปนี่ละ คุณก็บ่ลูกคำติดพันอยู่"

"อ้อ แล้วเรียบริอยดีไหม"

"อืม" วีรากรยัดตัวยืนตรงพร้อมกับหย่อนโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋ากางเกง

"แล้วว่าไงบ้าง ช่วยให้ตัดสินใจง่ายขึ้นไหม" อาชวินเหลือบมองไปทาง
สองสาวเพื่อนซี้ที่นั่งอยู่ด้วยกัน

"พ่อต่างหากที่เป็นคนตัดสินใจ แถมตัดสินใจไปแล้วด้วย นายเองก็
เหมือนกัน ฉันมีหน้าที่แค่รับมาคิดและปฏิบัติ" วีรากรบอกเสียงเรียบเรื่อย
ทว่าในดวงตามีร่องรอยของความเหนื่อยหน่ายฉายอยู่

"ฉันถามใหม่ เจอกันแบบนี้แล้วช่วยให้คิดและปฏิบัติง่ายขึ้นไหมล่ะ"
อาชวินเลิกคิ้วขึ้นๆ

"จะง่ายขึ้นได้อย่างไร เรื่องานก็เหมือนเดิม...เอาละ ฉันจะไปแล้ว ไว้เจอกัน
พรุ่งนี้" วีรากรยกมือขึ้นเป็นเชิงล่ำลา จากนั้นก็เดินตรงไปยังบันได ในหัว
มีภาพของปริยากรซึ่งนั่งอยู่กับปภาวรินทร์ที่ด้านหลัง

เอาเถอะ เท่าที่คุยกันก็ดูโอเค แล้วยังเป็นเพื่อนสนิทของน้องปิ่นด้วย...
คงไม่แย่นักหรอก

บทที่ 1 งานใหม่ที่ไม่ค่อยเต็มใจรับ

วีรารกรบังคับบรรดาสยิววินอ้อมน้ำฟูไปจอดตรงหน้ามุขคฤหาสน์คลาสสิกสีขาว ไฟเริ่มเปิดสว่างแล้วแม้ท้องฟ้าจะยังไม่ทันมืดดี และทันทีที่เขาลงจากรถ บุรุษในชุดซาฟารีสีเทา ก็เดินออกมาจากอาคาร

"คุณวีรารกรจาก Archwin" อีกฝ่ายพูดเหมือนยืนยันกับตัวเองมากกว่า "ได้ถาม "เชิญครับ ท่านบันลือรอพบคุณอยู่"

สถาปนิกหนุ่มเดินตามไปเงียบๆ โดยไม่พูดอะไร แน่ใจว่าคนนำทางก็ไม่ได้อยากพูดคุยเช่นกัน เขาคุ่นเคยกับคนทำงานลักษณะนี้ดี เพราะพ่อของเขาเคยทำงานแบบนี้เช่นกัน จนกระทั่งตอนนี้ตั้งบริษัทเป็นของตัวเองแล้วด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มถูกพาเดินผ่านห้องรับแขกอันกว้างขวางและโถงบันไดโอ่อ่า ลึกเข้าไปด้านในคฤหาสน์ หลังจากเดินไปตามโถงทางเดินที่เต็มไปด้วยของประดับตกแต่งหรูหราจากประเทศต่างๆ ครู่หนึ่ง บุรุษในชุดซาฟารีก็หยุดตรงหน้าประตูไม้บานหนึ่ง แต่แทนที่จะเคาะประตูเขาก็กลับเปิดมันเข้าไปทันที

ภายในเป็นห้องขนาดย่อม มีชุดโซฟาตั้งตรงกลาง ผ่นั่งสีด้านล้วนเป็นตู้หนังสีอ่อน พอวีรารกรก้าวเข้าไปแล้วประตูก็ถูกปิดตามหลังทันที ผู้นำทาง

หึ่งเขาไว้กับเครื่องตีและของว่างที่ถูกจัดเตรียมไว้บนโต๊ะกาแฟล่วงหน้า ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาเดี่ยว จัดแจงรินน้ำจากเหยือกบริการตัวเอง ดวงตาคมกวาดมองสำรวจไปรอบห้อง ประเมินว่าห้องนี้ถูกตกแต่งในลักษณะ เพื่อสร้างบรรยากาศจริงจังกดดันมากกว่าเน้นความสวยงามอย่างด้านนอก แล้วสุดท้ายสายตาของเขาก็ไปหยุดจับจ้องอยู่ที่ตู้หนังสือตู้หนึ่งเขม็ง

ผ่านไปอีดีใจตู้หนังสือนั้นก็ขยับเปิดเป็นช่อง...มันคือประตูซึ่งถูกซ่อนอยู่ ตามที่เขาเดาเอาไว้จริงๆ

"สวัสดิ์" บันลือชัก ครั้นเห็นชายหนุ่มวางแก้วน้ำลงแล้วทำท่าจะลุกขึ้น ก็โบกไม้โบกมือ "ไม่เป็นไร ตามสบายเถอะ อย่าซีเรียส"

เมื่อเป็นอย่างนั้นวีรรากรจึงไม่ลุกและเพียงยกมือไหว้ทักทายอีกฝ่าย แทน...เขาเคยเห็นบันลือผ่านๆ ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน สมัยนั้นอีกฝ่าย ยังอยู่ในเวทีการเมือง มาเจอกันอีกทีตอนนั้นก็พบว่าบันลือดูไม่แก่ไปจากเดิม เท่าไหร่ มีเพียงรูปร่างที่ดูท่วมซึ้นบ้าง

"อืม คุณนี่เหมือนพ่ออยู่เหมือนกันนะ" บันลือนั่งลงบนโซฟาตัวยาว จากนั้นก็หยิบแก้วแล้วรินน้ำบริการตัวเองบ้าง "ว่าแต่ได้คุยรายละเอียดกับ พ่อของคุณแล้วใช่ไหม"

"ครับ" สถาปนิกหนุ่มรับคำ "ผมคิดว่าพอจะเข้าใจงานที่ท่านต้องการแล้ว แต่พูดตามตรง ผมไม่แน่ใจเท่าไรว่าวิธีนี้จะได้ผลตามที่ ท่านต้องการ ยังไงเสียงงานของสถาปนิกก็มีขอบเขตจำกัด"

"ผมรู้ แต่ผมมีทางเลือกไม่มาก ยังไงผมก็ส่งป้าไปทำงานต่างประเทศ ตลอดไม่ได้ ตอนนีंप้าเริ่มสงสัยแล้วด้วย" บันลือระบายลมหายใจยาว เมื่อนึกถึงลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน "ผมฝึกลูกสาวมาดีพอสมควรนะ เธอหูตาไว เอาเรื่อง ดังนั้นให้ออกไปอยู่ต่างจังหวัดในแบบที่ทางคุณดูแลได้ สลับกับมา อยู่ในกรุงเทพฯ ก็น่าจะเป็นทางเลือกที่ดี"

"ปัญหาของทางผมคือขอบเขตงานของสถาปนิกครับ โดยทั่วไป อย่างมากที่สุดเราก็แค่ไปดูที่ดินผืนที่จะใช้ก่อสร้าง เขียนแบบ ประชุม

พอเขียนแบบเสร็จและเริ่มก่อสร้าง พวกเราอาจจะแวะไปไซต์งานเป็นระยะเท่านั้น" วีรกรແຈກແຈງ

"ปกติก็มีสถาปนิกจำพวกที่ไปประจำอยู่ในไซต์งานด้วยนี่"

"ครับ แต่ขอข่างานของบริษัทผมไม่รวมถึงการไปประจำไซต์งาน"

"ผมพอรู้ แต่มันก็น่าจะปรับเปลี่ยนกันได้"

สีหน้าของชายหนุ่มนิ่งสนิท ทว่าแท้จริงแล้วนึกเหนียวหน่ายอยู่ในใจ... นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เขามักปล่อยให้อาชวินเป็นคนคุยงานแทน โดยเฉพาะกับพวกคนใหญ่คนโตที่เคยชินกับการได้ทุกอย่างตามต้องการไม่ว่าจะด้วยเงินหรืออำนาจ บันลือเป็นนักธุรกิจมหาเศรษฐี หน้าซำก่อนหน้านี่เคยเล่นการเมืองระดับประเทศ มีตำแหน่งใหญ่โตในคณะรัฐบาล ต่อให้ตอนนี้ล้างมือถอยออกมาแล้วแต่ก็ยังเป็นที่นับหน้าถือตา นับว่ามีคุณสมบัติคนใหญ่คนโตครบถ้วน

"พ่อคุณบอกว่ามันอาจมีปัญหา เพราะคุณเองต้องทำงานที่บริษัทด้วย คงไปอยู่ที่เขาใหญ่ไม่ได้บ่อยเท่าที่ทางผมอยากให้เป็น ตรงนี้ผมเข้าใจที่ผมอยากคุยกับคุณก็เพราะเผื่อว่าเราจะช่วยกันหาทางอื่นในการรั้งปีย่าไว้ที่นั่นได้บ้าง และแน่นอนว่าต้องหาทางที่ไม่รบกวนคุณมากเกินไปด้วย" บันลือแบมือสองข้าง ล้มเสียงนุ่มนวลประนีประนอมมากขึ้น

อย่างน้อยพ่อของปรียาก็ไม่ใช่คนใหญ่คนโตที่แยะเท่าไร่ ยังรู้จักผ่อนหนักผ่อนเบาบ้าง...วีรกรโล่งใจขึ้นเล็กน้อย เพราะอย่างไรสำหรับกรณีนี้ เขาก็คงปฏิเสธงานไม่ได้อยู่แล้ว ทรงพลมาคุยกับบันลือเรียบร้อย และพ่อของเขาก็มีที่ท่าอยากรับงานนี้ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นปรียาก็ยังเป็นเพื่อนสนิทของปภาวรินทร์อีกต่างหาก บันลือเองติดต่อบริษัทพ่อเขาผ่านเพื่อนสนิทลูกสาวด้วยซ้ำ ถ้าเขาปฏิเสธคงมองหน้ากันไม่ติดแน่ๆ

อาชวินคงต้องทำใจเตรียมรับงานหนักในช่วงหลังจากนี้หน่อยละ...

ปรียากรตรีโมตลือกรถสปอร์ตคันกะทัดรัดของตัวเอง จากนั้นก็

หมุนกายตรงไปยังหน้ามุขฤๅษณ์หลังงาม พอสังเกตเห็นการเคลื่อนไหว
แวบๆ แม้จะเห็นไม่ชัดว่าเป็นใครแต่เธอก็โบกไม้โบกมือทันที เพราะปกติ
จะมีคนงานเย็บหม่นามาดูว่าเธอต้องการให้ช่วยขนของหรือเปล่า เงานั้น
หายไปอย่างรวดเร็ว ส่วนเธอก็ก้าวขึ้นบันไดเข้าสู่ตัวบ้าน

"คุณอาคมสันกำลังจะกลับแล้วใช่ไหมคะ...แล้วคุณพ่อละ ท่านยังไม่
เข้านอนใช่ไหม" หญิงสาวถามเมื่อเจอกับคมสัน บุรุษวัยกลางคนผู้เป็น
เลขานุการคนสนิทของบันลือมายาวนานเกือบยี่สิบปี

"ท่านบันลือยังอยู่ในห้องทำงานครับคุณหนูปีย่า"

"ขอบคุณค่ะ เอาไว้เจอกันนะคะคุณอา" ปริยากรยกมือไหว้ เคารพ
อีกฝ่ายไม่ต่างกับญาติคนหนึ่ง

หญิงสาวเดินต่อลึกเข้าไปด้านในตัวบ้าน จากนั้นก็เปิดประตูเข้าสู่
ห้องหนังสือด้วยความคุ้นเคย ตอนแรกเธอนึกว่าบันลือจะอยู่ในห้องทำงาน
ที่เชื่อมกัน แต่ปรากฏว่าได้พบท่านั่งอยู่บนโซฟา

"อ้าว กลับมาเร็วกว่าที่พ่อคิดนะเนี่ย แล้ววันนี้สนุกไหม" ผู้เป็นพ่อ
หันมาทักลูกสาวคนสวยทั้งรอยยิ้ม

"ก็สนุกตามปกติที่ได้เจอยายปิ่นแหละค่ะ แต่พรุ่งนี้ยังเป็นวันทำงานไง
พอกินข้าวเย็นเสร็จก็แยกย้ายกันกลับเลย...อืม แต่วันนี้คุณพ่อมีคุณอาคมสัน
กินข้าวเป็นเพื่อน ไม่เหงาเนาะ" ปริยากรทรุดตัวลงนั่งข้างพ่อและเอนกาย
ไปกอดท่านไว้อย่างรักใคร่

"ต่อให้ไม่มีคมสัน พ่อก็กินข้าวคนเดียวได้น้า"

"แต่มีคนกินข้าวด้วยมันต้องดีกว่าไงคะ"

"ถ้าเป็นคนที่ยากกินข้าวด้วยมันก็ดีนั่นแหละ แต่ถ้าไม่ใช่ก็กิน
คนเดียวดีกว่า"

บันลือพูดเสียงเรียบเรื่อย ดวงหน้าสวยแหงนมองพ่อนิดหนึ่งก่อนจะ
พยักหน้ารับเป็นเชิงเห็นพ้อง

"แต่ต่อไปปีย่าอาจจะต้องกินข้าวคนเดียวบ่อยเหมือนกันนะ"

"ทำไมคะ" ปริยากรถามสวนไปเกือบทันทีด้วยความหวาดระแวง ช่วงที่ผ่านมามัจจุ พ่อก็คสนใจจะไปลงทุนที่ต่างประเทศ จึงส่งเธอเดินทางไปนู่นไปนี่บ่อยมาก ตอนแรกเธอไม่ได้คิดอะไร เห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่ท่านคิดจะขยับขยายการลงทุนไปยังจุดที่มีโอกาสอันดี และถ้าไม่ไปเอง การส่งเธอไปติดต่อเจรจาแทนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ทว่าพ่อดำเนินไปสักพักเธอก็เริ่มรู้สึกว่ามันแปลกๆ เพราะการลงทุนที่พ่อสนใจนั้นดูกระจุกกระจาย หนาซ้ำสัญญาขาดความยังกระซิบบอกว่ามีบางอย่างไม่ปกติที่เมืองไทย ปริยากรค่อนข้างเชื่อสัญญาขาดความตัวเอง ทว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าความไม่ปกตินั้นคืออะไร

"ลูกจำที่ดินตรงเขาใหญ่ผืนที่มีคนเอามาใช้หนี้พ่อได้ไหม"

"ที่ดินเขาใหญ่...ตั้งแต่สมัยปียายังเด็กๆ ใช้ไหมคะ" ปริยากรถาม หลังจากใช้เวลาทบทวนความทรงจำครู่หนึ่ง จำได้ว่าลูกหนี้คนนั้นคือเพื่อนเก่าของพ่อ ภายหลังทำธุรกิจผิดพลาด อีกฝ่ายเลยขอเอาที่ดินมาจำค้ำแทนหนี้ที่ติดค้างอยู่ บันลือเห็นว่าอีกฝ่ายมีความจริงใจไม่หนีหนี้เลยรับไว้แล้ว ล้างหนี้ให้ แม้ในเวลานั้นมูลค่าที่ดินจะไม่เท่ากับมูลค่าหนี้ก็ตาม แต่ปัจจุบันราคาที่ดินผืนนั้นก็เพิ่มสูงขึ้นมากแล้วด้วยความที่เขาใหญ่กลายเป็นจุดหมายปลายทางในการพักตากอากาศของผู้คนในยุคนี้

"นั่นแหละ ช่วงหลังนี้มีคนมาติดต่อขอซื้อบ่อยๆ พวกบริษัทที่ทำอสังหาริมทรัพย์ นะ พ่อเลยมานั่งคิดว่าหรือเราจะลงทุนทำเองดี แต่โรงแรมมันต้องมีคนดูแลยุ่งยาก ทำบ้านหรือคอนโดฯ ขายน่าสนใจกว่า ทีเดียวจบ"

"สรุปคือคุณพ่อสนใจจะทำหมู่บ้านชายที่เขาใหญ่" ปริยากรประหลาดใจ เมื่อนานมาแล้วพ่อเคยทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์อยู่บ้าง แต่พ่อดำเนินการกระโดดเข้าสู่เวทีการเมืองก็เลิกไป และพ่อก็เลิกเล่นการเมืองแล้วก็ไม่ได้อะไรกลับไปทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อีก

"อันที่จริงพ่อเริ่มคุยกับบริษัทสถาปนิกแล้ว แพนของปิ่นไง"

"คุณพ่อคุยกับพวกพี่วินแล้วด้วย?" หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ

ด้วยความงุนงง โดยธรรมชาติบันลือเป็นคนตัดสินใจฉับไวเด็ดขาด แต่ช่วงหลังท่านไม่ได้ขยับว่องไวขนาดนี้มานานแล้ว เธอจึงอดแปลกใจไม่ได้

"พ่อตั้งใจว่าจะให้ปีย่าดูโครงการนี้นะ"

"คะ?" คนเป็นลูกสาวยิ่งมึนหนักเข้าไปใหญ่

"พ่อรู้ว่าปีย่าไม่เคยมีประสบการณ์ด้านนี้มาก่อน แต่ก็เพราะแบบนี้พ่อถึงอยากให้ลอง ตอนนี้อย่างอยู่ มีประสบการณ์และช่วยลูกได้ พอถึงวันที่พ่อไม่อยู่แล้วปีย่าจะได้มีประสบการณ์การทำงานหลากหลาย"

"ต่อให้คุณพ่อแค่อยากทำสนุกๆ ปีย่าก็ต้องช่วยอยู่แล้วละคะ" หญิงสาวบอก ทว่าก็ยังอดสงสัยไม่ได้ "ว่าแต่คุณพ่อเปลี่ยนใจไม่ไปลงทุนต่างประเทศแล้วหรือ โครงการที่เขาใหญ่น่าจะต้องใช้ทรัพยากรไม่ใช่เล่นนะ"

"ชะลอไว้ก่อนนะ ช่วงนี้การเมืองระหว่างประเทศผันผวน ตลาดเงินตลาดทุนก็คาดเดาไม่ได้...หรือว่าพ่อจะแก๊ปไปตามโลกยุคนี้ไม่ค่อยทันแล้วก็ไม่รู้" บันลือรำพึง

"คุณพ่อยังรู้อะไรเยอะกว่าปีย่าอีก" เธอส่ายหน้าไปมายิ้มๆ "แต่คุณพ่อป้กรงเลือกบริษัทแฟนป็นเลยหรือ ปกติปีย่าเห็นเขาประกวดแบบหรือไมก็ดูหลายๆ บริษัทหน่อย"

"สมัยก่อนตอนพ่อยังทำอสังหาฯ พ่อมีบริษัทขาประจำนะ เพราะมันคุยง่าย รู้งานกันดีอยู่แล้ว เราต้องเน้นเร็ว คุมราคาได้ และถ้าเป็นบริษัทเดิมทำก็จ้ะรู้อัตลักษณ์ของเราดีอยู่แล้วด้วย" ผู้เป็นพ่ออธิบาย "แต่คราวนี้พ่อตัดสินใจจะลองใช้ Archwin ดู เพราะไหนๆ เราก็ห่างจากบริษัทเก่าไปนานแล้ว แถมเจ้าของบริษัทนี้ยังเป็นแฟนป็นด้วย งานเขาดีใช้ได้ ทำงานใหญ่มาพอสมควร และเท่าที่พ่อฟังลูกกับป็นเล่าถึงเขามา พ่อก็คาดหวังว่าเขาจะช่วยแนะนำอะไรหลายๆ อย่างให้ปีย่าได้นะ"

ปริยากรพยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจว่าพ่อคงอยากให้เธอมีที่เลี้ยงแบบที่หน้าจะพอไว้ใจได้สำหรับงานนี้...อาชวินเองก็เชื่อว่าไม่ร้ายหรอก ทำธุรกิจฝ่าฟันเสื่อสังข์กระทั่งรอดมาถึงป้านี้แล้ว แต่เธอก็เชื่อว่าเขาฉลาดพอจะ

เลือกกลยุทธ์ให้ถูกกับคน

"เอาล่ะ ลูกเพิ่งกลับมา ไปพักผ่อนเถอะ แล้วพรุ่งนี้ก็ลองดูซิงานหนอย่ว่าว่างไปคุยกับทาง Archwin วันไหนยังงัย พ่อเกริ่นบอกทางนั้นไว้แล้วล่ะ ว่าคงจะเริ่มเร็วๆ นี้เลย ไม่ได้ทำอสังหาฯ มานาน พ่อคิดจะทำแล้วก็อยากเห็นมันเป็นรูปเป็นร่างไวๆ" บันลือตอบให้ลูกสาวคนสวย

"แหม ถ้าคุณพ่อบอกเร็วกว่านี้หนอย ปีย่าคงจะคุยกับเขาตั้งแต่เมื่อเย็นเลย ไหนๆ ก็บุกไปบริษัทเขามาแล้วด้วย" หญิงสาวหัวเราะ จากนั้นก็ยื่นหน้าไปจูบแก้มสากของพ่อ "งั้นปีย่าขึ้นห้องก่อนนะคะ ส่วนเรื่องงานไม่ต้องห่วง คุณพ่ออยากทำอะไรปีย่าช่วยหมดอยู่แล้ว คุณพ่อย่านอนดึกนะ ไว้เจอกันพรุ่งนี้"

บุรุษสูงวัยมองลูกสาวออกจากห้องไป ครั้นประตูห้องปิดลงแล้วท่านก็ระบายลมหายใจยาวออกมา ไบหน้าแขนงขึ้นเล็กน้อยจับจ้องแสงไฟจากโคมระย้าคลาสสิกที่แขวนอยู่ตรงกลางเพดาน ทว่าในหัวนึกถึงภาพของบุรุษผู้ซึ่งจากไปก่อนที่ปรียากรจะกลับมาไม่นาน

ดูจากแวตตามันคงนั่นแล้ววีรากรน่าจะ 'ใช้ได้'... ปกติแล้วบันลือไม่กลัวที่จะต้องตัดสินใจ และท่านก็พร้อมยอมรับความผิดพลาดที่อาจตามมาเสมอ แต่สำหรับครั้งนี้ท่านหวังอย่างยิ่งว่าจะตัดสินใจไม่ผิด

ขณะเดียวกันที่อีกด้านของเมือง วีรากรเพิ่งฝากการจรรยาการค้าคืนกลับถึงบ้าน มันยังไม่ตึกมากนัก ไฟในบ้านยังเปิดสว่างไสว และพ่อของเขา ก็กำลังนั่งดูข่าวอยู่ในห้องรับแขกตามที่คาดไว้

"โง่ กินอะไรมาหรือยัง" ทรงพลร้องถามทันทีที่เห็นลูกชายเดินเข้าสู่ตัวบ้าน

"ฮือ แวะกินกลางทาง" ชายหนุ่มตอบขณะเก็บรองเท้าหนังเข้าสู่... อันที่จริงวันนี้มีการนัดแนะกันไว้ว่าจะให้ปวารินทร์ชวนเพื่อนกินมื้อเย็นด้วย แต่มันก็ยังยากจะคาดการณ์อยู่ดีว่าปรียากรจะกลับถึงบ้านเมื่อไหร่ ดังนั้น

เขาเลยรีบคุยธุระและรีบออกจากบ้านปิยะไพศาลแม่เจ้าของบ้านจะ
ชวนกินมื่อเย็นด้วยก็ตาม

"ไปคุยกับคุณบันลือมาเป็นไงบ้างล่ะ"

"ก็คุยรายละเอียดกัน ยังไงผมก็ต้องรับงานนี้อยู่แล้วนี่" วีรกรตอบ
เสียงเรียบเรื่อย

"แล้วรายละเอียดที่ว่านะมันมีอะไรบ้างล่ะ"

"ผมคงต้องไปๆ มาๆ เขาใหญ่บ่อยหน่อย กับไอ้วินคงต้องหวั่นด้วย"
เขาถอนหายใจเบาๆ "เดี๋ยวพรุ่งนี้ค่อยคุยกันดีกว่า ผมขอไปอ่านรายละเอียด
ให้ครบและคิดก่อนว่าจะต้องทำอะไรยังไงบ้าง"

พอพูดจบสถาปนิกหนุ่มก็เดินตุ้มๆ ขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้าน
ซึ่งทรงพลก็ไม่ได้รั้งไว้แม้ว่าเขาจะแทบไม่รู้อะไรมากไปกว่าเดิมสักเท่าไรเลย
นอกจากการที่วีรกรตกลงใจจะทำงานนี้ถึงจะดูไม่เต็มใจนัก

ครั้นเดินเข้าห้องนอนแล้วชายหนุ่มก็โยนกระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
ลงตรงปลายเตียงนอนตามความเคยชิน ดวงตาคมจับจ้องไปยังกระดานบอร์ด
ไม้คอรั๊กขนาดย่อม เขาใช้มันเป็นที่แปะข้อมูลหรือกระทู้ไอเดียเกี่ยวกับ
งานในความรับผิดชอบทั้งหมด แม้จะยืนอยู่ไกลแต่เขาก็แทบจะเห็นตัวอักษร
ทุกตัวบนกระดาน ด้วยความที่อ่านเนื้อหาบนนั้นแทบทุกวัน

ช่วงหลังมานี้ Archwin งานค่อนข้างแน่น จนต้องรับพนักงานใหม่
เพิ่มเรื่อยๆ และขยับขยายสำนักงานในที่สุด โดยทั่วไปอาชวินจะเป็นคน
หาลูกค้า ส่วนเขาอยู่เฝ้าดูแลงานในสำนักงานเป็นหลัก แต่ถ้าเขาต้องไป
ทำงานให้บันลือ อยากรู้ก็ต้องไม่มีเวลาทำงานในสำนักงานเท่าเดิมแน่นอน

วีรกรระบายลมหายใจขณะแกะกระดุมเสื้อเชิ้ต ในหัวครุ่นคิดถึง
บทสนทนาเมื่อเย็น... อันที่จริงหลักใหญ่ใจความของมันเรียบง่ายมาก บันลือ
ได้รับข่าวที่เชื่อถือได้ว่ามีคนคิดปองร้ายลูกสาว แต่ไม่มีข้อมูลว่าเป็นใครและ
จะลงมือเมื่อไหร่ ช่วงแรกบันลือเลยป้องกันด้วยการส่งปริยากรไปต่างประเทศ
ระหว่างนั้นก็พยายามสืบหาข้อมูล ทว่าสุดท้ายก็ไม่พบอะไรเพิ่มเติม กระทั่ง

บันลือรู้สึกว่าการหญิงสาวเริ่มสงสัยมากขึ้นจึงเปลี่ยนแนวทางการคิดจะให้ลูกกลับมาอยู่ในไทย แต่ต้องเป็นแบบที่สามารถควบคุมดูแลความปลอดภัยได้ง่าย ตรงนี้เองที่ปภาวรินทร์กลายเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างบันลือกับทรงพล

ตอนแรกที่คุยกับปภาวรินทร์ เขาคิดว่าตนเองเป็นแค่ตัวกลาง ไม่นึกว่าสุดท้ายจะโดนดึงมาอยู่ด้วย บันลือต้องการใช้คนนอกในการดูแลสืบเสาะเกี่ยวกับแผนการปองร้ายลูกสาว เพราะมีเหตุให้สงสัยว่าอาจมีคนใกล้ชิดตัวเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ด้วย แรกสุดอีกฝ่ายจ้างแค่ทรงพล ทว่าหลังได้รับการยืนยันข่าวในประเด็นคนใกล้ชิด แม้ข่าวคราวจะเงียบหายจนน่าเชื่อว่าคนในเงามีดีดอาจล้มเลิกความตั้งใจไปแล้ว แต่บันลือยังไม่อาจปล่อยวางเรื่องนี้ได้ ท่านต้องการความหาคนคนนั้นให้เจอ ซึ่งก็พอเข้าใจได้ วีรกรจึงถูกชักนำให้เข้ามาพัวพันกับงานนี้ด้วยในที่สุด

หลังจากใช้เวลาไต่ตรองหาทางอีกพักใหญ่ บันลือก็ผูกโครงการสร้างหมู่บ้านขึ้นมา ด้วยความที่ลูกชายของทรงพลอย่างเขาเป็นสถาปนิก มันจึงสามารถเป็นช่องทางในการให้คนของทรงพลเข้ามาดูแลปริยายกรอย่างใกล้ชิดได้แบบไม่น่าสงสัย จริงอยู่มันอาจไม่ถนัดนัก แต่ก็ถือว่ามีโอกาสดีกว่าทางอื่น

ปัญหาใหญ่คือถ้าจะดูแลปริยายกร วีรกรต้องกระโจนลงไปทำงานนี้เอง ลำพังเนื้องานนั้นไม่เท่าไร แต่มันจะกระทบกับงานของ Archwin ไม่น้อยแน่

อาชวินเพิ่งรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่นาน บันลืออนุญาตให้ทรงพลเล่าให้ฟังเนื่องจากเห็นว่ามันกระทบกับบริษัทสถาปนิก เพื่อนเขาคงทำใจไว้แต่แรกแล้ว เพราะอย่างไรคนที่เดือดร้อนอยู่ก็คือเพื่อนสนิทของปภาวรินทร์ ไม่มีทางเลยที่อาชวินจะเมินเฉยไม่ช่วยได้ถ้าหากยังอยากรักกับแฟนอย่างมีความสุข อีกอย่างบันลือเองก็เคยช่วยเหลือ Archwin เอาไว้ และถ้าทุกอย่างผ่านไปด้วยดี อีกฝ่ายก็จะถือเป็นคอนเน็กชันชั้นดีต่อไปด้วย

'ศัตรูผมอะ' บันลือยอมรับความจริง 'ผมมีศัตรูในทางธุรกิจอยู่บ้าง ถึงตอนเล่นการเมืองผมจะระวังยังไงมันก็เลี่ยงไม่ได้หรอกที่อาจจะไปขัด

ผลประโยชน์ใครเข้า แต่ทั้งหมดนี้มันก็นานแล้ว และผมก็ก็ไม่ออกว่าใครที่จะอยากเล่นงานปีย่าแทนเล่นงานผมโดยตรง แต่ใครจะรู้จริงไหม'

วีรการควยผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำ พร้อมกับนั้นก็ใคร่ครวญเรื่องการจัดการงานในความรับผิดชอบไปด้วย ความคิดของเขาไหลไปเรื่อยกระทั่งตอนที่ปล่อยให้ให้น้ำเย็นรินรดลงบนศีรษะ ภาพปริยากรกับรอยยิ้มสว่างไสวของเธอก็ผุดขึ้นในหัว

'ผมฝึกปีย่ามาบ้าง เพื่อเกิดเหตุคับขันปีย่าก็พอเอาตัวรอดได้ หูตาเธอไวพอตัว นั่นเป็นเหตุผลที่ผมอยากใช้คนนอกและต้องพยายามสรรหาเรื่องมากลบเกลื่อน...พูดถึงปีย่ามากไปก็กลายเป็นพ่อโหมษณาลูก แต่มีอย่างหนึ่งที่ผมกลัวรับรองคือปีย่าไม่ใช่คุณหนูหยิบโหย่ง หวังว่าข้อนี้จะทำให้คุณสบายใจขึ้นบ้าง'

ชายหนุ่มยกมือขึ้นเสยผมที่เปียกชื้น...เขาคงสบายใจกว่านี้ถ้าหากไม่ได้รู้ว่าบันลือถึงขั้นจัดแจงเคลียร์พื้นที่ที่ดินเขาใหญ่เอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ซ้ำยังบอกมาให้ทำอย่างไรก็ได้เพื่อเริ่มการก่อสร้างให้เร็วที่สุด จะเอาแบบบ้านเก่าๆ ที่เคยทำมารีユสก็ได้ หลังจากนั้นค่อยขยับขยายทีหลัง

สุดท้ายบันลือก็ยังคงเป็น 'คนใหญ่คนโต' นั่นแหละ...เขาได้แต่หวังว่าปริยาการจะไม่ได้รับสืบทอดนิสัยนี้มากนัก

บทที่ 2

บ้านปิยะไพศาล

ได้กลับมาอีกครั้งเฉยเลย แถมมาในฐานะลูกค้าด้วย...ปริยากรกลับมา ยืนอยู่ข้างโต๊ะที่วางแผ่นป้ายชื่อบริษัทกับถอดภายในอาคาร ทว่าวันนี้บนโต๊ะ มีกระดาษแคตตาล็อกขนาดเล็กรับตุ๊กตากระเบื้องมาตั้งประดับเพิ่มด้วย มุมปาก ของเธอยกเป็นรอยยิ้ม ก่อนที่ดวงหน้าสวยจะหันไปมองทางบันไดเมื่อได้ยิน เสียงตื๊ดเบาๆ จากการปลดลิ้อกติจิตอล

"ขอโทษที่ให้รอนะน้องปีย่า" อาชวินส่งรอยยิ้มมาทักทาย

"แป็บเดียวเองค่ะ" หญิงสาวส่งรอยยิ้มตอบกลับไป จากนั้นก็ยกถุง ในมือให้อีกฝ่ายดู "วันนี้ปีย่าซื้อครัวซองต์ร้านเดิมมาฝากอีกแล้ว คราวก่อน ปินบ่นบอกว่ายังกินไม่สาแก่ใจ ปีย่าเลยซื้อมาให้กินจนแคลอรีท่วมกล่องหนึ่ง ส่วนอีกกล่องให้คนในออฟฟิศที่วินนะคะ"

"ขอบคุณครับ น้องปีย่าใจดีตลอดเลย" ชายหนุ่มรีบวิ่งไปแล้วผายมือ ไปทางบันไดเป็นเชิงเชื่อเชิญ

ปริยากรเดินขึ้นบันไดไปพร้อมกับสถาปนิกหนุ่ม อุดคิดไม่ได้ว่ามัน แทบจะเป็นภาพเดียวกับเมื่อคราวก่อนที่เธอมากินเลี้ยงย้ายสำนักงาน อาชวิน กับวีรากรช่างสมเป็นเพื่อนสนิทกันจริงๆ

"ปีย่าเพิ่งรู้เรื่องที่เขาใหญ่จากคุณพ่อเมื่อวันก่อนเอง รู้ทีหลังทีวินอีก

หวังว่างานด่วนลักษณะนี้จะไม่ทำให้ทางพีวินลำบากมากนักนะคะ บางทีคุณพ่อก็ใจร้อนแบบนี้"

"ถ้าพูดตามตรงก็ลำบาก แต่มันเป็นความลำบากตามปกติของบริษัทสถาปนิกนะแหละ" ในส้อมเสียงของชายหนุ่มมีแววขบขันเจืออยู่ "มีงานยังงี้ก็ดีกว่าไม่มีงาน ที่สำคัญเป็นงานใหญ่ในลักษณะที่ไม่เคยทำมาก่อนด้วย"

"บริษัทพีวินไม่เคยทำหมู่บ้านมาก่อนเลยหรือคะ"

"เคยทำแต่หมู่บ้านจัดสรรเล็กๆ นะ ไม่มีอะไรซับซ้อนเท่าไรหรอก ปกติบริษัทที่จะได้งานพวกตึกสูงตึกพาณิชย์มากกว่า แล้วส่วนใหญ่พอมีพอร์ตงานแบบไหน งานต่อไปที่เข้ามาก็จะเป็นงานแบบเดียวกัน" เขาบอก "แต่ไม่ต้องห่วงนะ ยังไงงานนี้พีไม่ให้เสียชื่อทั้งบริษัทตัวเองและทางฝั่งน้องปียาแน่"

"ปียาไม่ห่วงเรื่องนั้นหรอกคะ" ดวงหน้าสวยส่ายไปมาทั้งรอยยิ้ม เธออาจเพิ่งรู้จักกับอีกฝ่ายไม่นาน แต่เท่าที่ฟังปภาวรินทร์เล่าถึงแฟนตัวเองแล้วเธอก็ไม่ห่วงเรื่องนั้นเลย

อาชวินถามเรื่องเครื่องดื่ม พอเธอปฏิเสธเขาจึงเดินนำเข้าสู่ห้องทำงาน แต่เขาเปิดประตูห้องทิ้งเอาไว้ อึดใจถัดมาวีรากรก็เดินถือแท็บเล็ตเข้ามาในห้องพร้อมกับตั้งประตูปิด

"วีจะเป็นเฮดของงานนี้ ก็คือจะเป็นคนที่น้องปียาต้องบ่นใส่และคอยสั่งให้แก่งาน"

"เอ๊ะ" ปริยากรที่กำลังยกมือไหว้วีรากรชะงักไปนิดหนึ่ง ครั้นเขาหันมามองและได้สบตาก็รีบอธิบาย "คือปียาเคยได้ยินจากปิ่นว่าปกติงานประมาณนี้จะเป็นที่วินดูแลนะคะ"

"น้องปียาเข้าใจถูกแล้ว แต่อย่างที่เรารู้กันว่างานนี้มันกะทันหัน แถมอาจต้องไปอยู่เขาใหญ่เป็นพักๆ พี่มีงานที่ต้องเจอลูกค้าต้องเข้าประชุมเยอะ ถ้าวีไปจะเหมาะกว่า แต่ไม่ต้องห่วงหรือ วีก็ทำบริษัทนี้มาพร้อมกันกับพี"

นี่แหละ ทำหมุ่บ้านให้น้องปีย่าได้สบายมาก" อาชวินอธิบาย ขณะเดียวกัน ก็สบตากับเพื่อนรักอย่างล้อเลียน ด้วยทราบดีว่าอีกฝ่ายไม่ค่อยสบอารมณ์เท่าไรกับงานนี้ ทั้งจากเนื้องาน ความกะทันหัน รวมไปถึงการที่ต้องมานั่งเคลียร์งานอื่นจนหัวปั่นในเวลา

"ปีย่าไม่ได้หวังเรื่องนั้นเลยล่ะ" หญิงสาวรีบโบกไม้โบกมือ เกรงวีรกรจะเข้าใจผิด

"วินมันแค่ไม่อยากทำงานนี้เพราะกลัวว่าถ้าติดกับน้องปีย่าแล้วจะมีปัญหา กับน้องปิ่นพ่วงไปด้วยนะ" คนที่ปกติไม่ค่อยพูดอะไรบอกหน้าตาย อาชวินหันขวับไปทำหน้าเหม็นเปื้อนใส่เพื่อน แต่คนต้นเหตุก็หาได้ใส่ใจแล้วก้มลงคลี่กระดาษแผ่นใหญ่ลงบนโต๊ะทำงาน

"ปกติที่ไม่ค่อยให้วิ่งไปอยู่กับลูกค้าไม่ใช่เพราะพูดไม่เก่ง แต่กลัวพูดแล้วจะทำลูกค้าฉีกสัญญาี่แหละ แต่ในฐานะที่น้องปีย่าเป็นคนกันเอง พี่เลยคิดว่าไม่เป็นไร ถ้ามันทรมานมากๆ พี่อนุญาตให้น้องปีย่าเอากระบอกลี้นแบบฟาดวีได้เลย" อาชวินหันกลับไปหาสาวสวยพร้อมกล่าวอย่างไม่ยอมแพ้ อีกฝ่าย

"ถ้าน้องปีย่าไม่ชอบงานตรงไหนยังไงก็บอกมาได้เลยนะครับ เยอะแค่ไหน ก็ไม่ต้องเกรงใจ พี่อยู่นอกสถานที่ทำงานไม่สะดวก ยังไงพี่ก็ต้องส่งกลับมาให้วินแก้อยู่แล้ว" วีรกรศอกกลับแทบจะทันทีเช่นกัน

ความไม่ยอมกันของสองหนุ่มทำให้ปริยากรทำตาโต ก่อนจะหัวเราะก๊ากออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ พูดตามจริงบทสนทนาทำให้เธอนึกถึงตัวเองยามคุยกับปภาวรินทร์อยู่บ่อยๆ ด้วย

หญิงสาวพอจะทราบจากเพื่อนรักมาก่อนว่าถึงวีรกรจะดูนิ่งๆ เจ็บๆ แต่ความจริงแล้วใจดีมาก เมื่อบวกกับที่ได้ฟังเขาคุยสนุกสนานกับอาชวินแบบนี้แล้วบางทีการทำงานร่วมกันก็อาจจะไม่น่ากังวลเท่าไร ว่าแต่... คุยงานกับผู้ชายหล่อๆ นี่ชวนเจริญตาเจริญใจจริงๆ นะเนี่ย

ปริยากรมีเงินเล็กน้อยเมื่อได้ทราบข้อมูลทั้งหมดจากสองหนุ่มสถาปนิก
ลำพังเรื่องที่พอเตรียมที่ดินให้พร้อมสำหรับการก่อสร้างไว้แล้วนั้นไม่เท่าไร
แต่ที่ทำงานถึงขั้นเตรียมระบบสาธารณูปโภคแถมสั่งให้พวกอาชวินช่วยหา
บ้านสำเร็จรูปเพื่อเอาไว้ให้เธอใช้เป็นที่พำนักตอนไปเขาใหญ่เรียบร้อยแล้ว
อีกต่างหาก ทั้งที่เธอก็คิดว่าไปค้างโรงแรมก็ได้ ไม่จำเป็นต้องลงทุนหาบ้าน
ไปตั้งเพื่อใช้ไม่กี่ครั้ง

นี่ยังไม่นับเรื่องที่พักจะสร้างบ้านให้เธอหนึ่งหลัง โดยให้เลือกที่ตั้งของบ้าน
ได้ก่อนเลย จากนั้นจึงค่อยให้สถาปนิกวางแบบแปลนของหมู่บ้านที่เหลื่อ
หน้าซำยังให้ออกแบบริมหมู่บ้านตามสไตล์ของบ้านที่เธอเลือกด้วย

อันที่จริงก็เคยมีอยู่บ้างเหมือนกันที่บันลือคิดวางแผนอะไรแล้วลืมนบอก
ลูกสาวอย่างเธอ แต่สำหรับครั้งนี้ก็ถือว่าเกินไปกว่าครั้งก่อนๆ มากทีเดียว
ปริยากรรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องสำคัญเกินกว่าที่พอจะลืมนบอก... ทว่าอย่างไรเธอก็
พยายามตัดสินใจและตอบคำถามสองหนุ่มสถาปนิกให้ครบถ้วนมากที่สุด
เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำงานง่าย ถึงแม้เธอจะแทบไม่รู้อะไรเลยก็ตาม

ปริยากรเหลือบมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาของวีรกร เวลานี้ภายใน
ห้องทำงานเหลือแค่เธอกับเขาสองคนเนื่องจากอาชวินออกไปคุยโทรศัพท์
ข้างนอก เขามีท่าทีครุ่นคิด จนผ่านไปพักหนึ่งเธอก็ตัดสินใจออกปากถาม

"รายละเอียดครบพอให้ทำงานได้ใช่ไหมคะ"

"พอครับ น้องปีย่าบอกความชอบไว้ละเอียดพอสมควรเลย พี่แค่กำลัง
คิดว่าจะทำอะไรยังไงได้บ้าง ไม่ต้องห่วงนะ"

สถาปนิกหนุ่มหันมาส่งยิ้มให้ เธอจึงยิ้มตอบกลับไป... ตอนแรกเธอ
คุยกับอาชวินมากกว่าด้วยความที่คุ้นเคยกันดี แต่พอเหลือเธออยู่กับวีรกร
ตามลำพังก็ไม่มีปัญหาอะไร การได้เห็นเขาลับฝีปากกับเพื่อนสนิทนั้น
ช่วยทำให้เธอแน่ใจว่าถึงชายหนุ่มจะดูเงียบขรึม ทว่าก็ไม่ใช่ว่าคนที่คุยด้วยยาก
ที่สำคัญเขายังตั้งใจเย็นและใจดีอีกด้วย พอแน่ใจว่าเธอแทบไม่รู้เรื่องเลย
เขาก็ช่วยอธิบายอะไรต่อมิอะไรให้ฟังอย่างละเอียดและเข้าใจง่าย ปริยากร

เลยสบายใจในการคุยกับเขามากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อครู่ชายหนุ่มเอาตัวอย่างคลังรูปบ้านคันทรี่เฮ้าส์ที่เธออยากได้มาให้ดู จากนั้นเขาก็ให้เธอจิ้มเลือกแบบหรือส่วนที่ชอบจากภาพที่เห็น

"พวกพี่ทำบ้านสไตล์คันทรี่เฮ้าส์ที่ห้องปีย่าชอบให้ได้แน่ๆ แต่ขอแจ้งไว้ก่อนว่าอาจจะไม่ได้รายละเอียดครบทุกอย่างตามที่ห้องปีย่าบอกไว้นะ เพราะคงต้องขอดูความเหมาะสมเป็นหลัก"

"ไม่เป็นไรเลยคะ ปีย่าเข้าใจ ขอแค่บ้านออกมาสวยก็พอ" เธอพยักหน้า ทั้งรอยยิ้ม

"ถ้าไม่สวยให้โทษวินครับ" สถาปนิกหนุ่มบอกหน้าตาย หญิงสาวเลยหัวเราะออกมาแล้วก็อดหยอกเขาไม่ได้

"พี่วีเป็นเฮดของโครงการนี้ไม่ใช่หรอคะ"

เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะตอบกลับพร้อมรอยยิ้มมุมปาก "ก็เพราะเป็นเฮด พี่ถึงสามารถสั่งให้วินเป็นคนทำได้ไง"

ปรียากรหัวเราะออกมาอีกจนได้ รู้สึกประทับใจกับผู้ชายตรงหน้า มากขึ้นเรื่อยๆ

"เอาล่ะ ทางพี่ยังไม่ได้เห็นที่ดินด้วยตาของตัวเอง แต่ส่งเพื่อนที่อยู่แถวนั้นไปสำรวจจุดเบื้องต้นแล้ว มีวิวแบบไหนที่ห้องปีย่าชอบเป็นพิเศษไหมครับ อยากได้ใกล้ทะเลสาบหรือเปล่า"

"ทะเลสาบหรอคะ ที่ดินตรงนั้นมีทะเลสาบด้วยหรอ" หญิงสาวมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างประหลาดใจ

"ไม่มีครับ แต่น่าจะต้องขุด ส่วนหนึ่งเพื่อความสวยงาม และเท่าที่เพื่อนพี่ประเมินไว้น่าจะต้องมีเพื่อช่วยรับน้ำด้วย... จุดที่น่าจะขุดทะเลสาบคือแถวนี้" วิศวกรลุกขึ้นแล้วจิ้มนิ้วลงบนจุดหนึ่งของแผนที่ทางอากาศ ก่อนจะย้ายไปชี้บนรูปแปลงที่ดินเพื่อให้เห็นภาพมากขึ้น

ตอนแรกปรียากรแค่อึดตัวชะงัดดู แต่สุดท้ายก็ต้องลุกยืนด้วยอีกคน เพื่อจะได้มองให้ชัดขึ้น... หญิงสาวฟังสถาปนิกหนุ่มอธิบายอย่างตั้งใจ

คอยถามเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจถูกต้องตรงกัน

"น้องปีย่าอยากไปดูที่ด้วยตัวเองก่อนไหมครับ พอมีเวลาริเปล่า อาจจะดีกว่าเลือกจากแค่นิรูปภาพก็ได้นะ"

"พี่หรือพี่วินจะขึ้นไปที่เขาใหญ่ด้วยไหมคะ"

"พี่ว่าจะขึ้นไปช่วงสุดสัปดาห์นี้ครับ"

"งั้นปีย่าขอติดไปด้วยได้ไหม เพราะถึงปีย่าขึ้นไปดูคนเดียวก็ไม่รู้เรื่อง อยู่ดีແะละ"

"ได้อยู่แล้วครับ" วีรกรพยักหน้ารับ โลงใจที่หญิงสาวเป็นฝ่ายออกปากเอง เพราะด้วยลักษณะงานเขาไม่ควรปล่อยให้เธอไปคนเดียวอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นงานสถาปนิกหรืองานด้านความปลอดภัย แต่ถ้าให้เขาออกปากชวนก็อาจจะแปลกๆ

ปริยากรฉีกยิ้มกว้างทันที จากนั้นเธอก็พยักพยับไปทางแผ่นกระดาษบนโต๊ะ

"ปีย่าถ่ายรูปไว้ได้ไหม"

"แน่นอนอยู่แล้วครับ"

พอได้รับการรับรอง หญิงสาวก็หันไปเปิดกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มือถือเพื่อถ่ายรูปกระดาษแผ่นใหญ่บนโต๊ะ ทว่าด้วยขนาดใหญ่โตของมัน ล้ำพั้งแค่การยึดแขนขึ้นจนสุดจึงไม่เพียงพอจะเก็บภาพทั้งหมดได้ ดังนั้นเธอก็ขย่งร่างบนรองเท้าส้นสูง แต่เพราะไม่แน่ใจว่าจะสูงพอหรือเปล่าปริยากรเลยต้องพยายามขย่งให้มากที่สุด อาศัยแค่ปลายเท้าในการทรงตัว มันป็นกิริยาที่เธอทำไปโดยอัตโนมัติ และที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีปปัญหาอะไร ทว่าคราวนี้เธอดันโน้มตัวไปข้างหน้ามากเกินไปจนชนเข้ากับขอบโต๊ะ ครั้นพยายามจะกระด่งตัวกลับเพื่อทรงตัวให้ได้ก็กลับกลายเป็นว่าท่าทางนั้นทำให้เธอเสียหลักหนักกว่าเดิม และรองเท้าส้นเข็มก็ยิ่งส่งเสริมให้สถานการณ์ดำเนินไปในทางเลวร้ายขึ้นเสียอีก

ปริยากรร้องอุทานออกมาเบาๆ แต่ขณะที่สองแขนกำลังแหวกว่ายอากาศ

อย่างพยายามหาจุดสมดุลเพื่อทรงตัวอีกครั้ง เธอก็ค้นพบว่ามามีท่อนแขนแข็งแรงมารองแผ่นหลังพร้อมกันที่มือหนึ่งคว้าหมับเข้าที่ไหล่ของเธอ ร่างโปร่งหยุดก็กในบัดดล แต่ยังไม่ทันที่สมองจะไล่ตามทันว่าเกิดอะไรขึ้น ความตกใจก็พุ่งพรวดขึ้นมาอีกเมื่อตระหนักว่าโทรศัพท์กำลังจะหลุดจากมือ เครื่องมือสื่อสารตกลงตามแรงโน้มถ่วงแทบจะเหมือนภาพสโลว์โมชั่นในสายตาผู้เป็นเจ้าของ แต่แล้ววูจ ก็มีมือหนึ่งยื่นมาคว้าโทรศัพท์เอาไว้อย่างง่ายดาย เธอกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะหันขวับไปหาชายหนุ่มตามสัญชาตญาณ

วีรการยื่นโทรศัพท์มือถือคืนให้เจ้าของหน้าหนึ่ง หญิงสาวรับมาแบบงงๆ แล้วเขาก็ออกแรงดันให้เธอยืนตรงโดยใช้อีกมือช่วยประคอง

"ขาไม่ได้พลิกใช่ไหมครับ"

"ไม่ค่ะ ขอขอบคุณมาก ถ้าเมื่อไหร่มีพี่ว้อยู่นี่ยาแม่แน่"

ปรีการยกมือไหว้ทั้งโทรศัพท์มือถือ กิริยาของเธอทำให้เขาแปลกใจ มุมปากของสถาปนิกหนุ่มยกเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ขณะปล่อยมือจากร่างโปร่ง

"ให้พี่ช่วยถ่ายรูปให้ไหม" เขาถามแต่ก็ไม่ได้รอคำตอบ ไบหน้าหล่อเหลาหันไปมองผนังด้านหนึ่งที่มีไวท์บอร์ดขนาดใหญ่ติดอยู่ "หรือเอาไปติดไว้บนไวท์บอร์ดดี...เอาเป็นว่าเดี๋ยวพี่ลองถ่ายรูปจากบนโต๊ะก่อนแล้วกัน เพื่อใช้ได้"

"โอเคค่ะ" หญิงสาวอมยิ้มขณะกดเปิดแอปพลิเคชันกล้องถ่ายรูปแล้วส่งโทรศัพท์มือถือให้อีกฝ่าย

วีรการรับไปแล้วยียดแขนสูงเพื่อถ่ายรูป สาวสวยไม่ได้ใส่ใจวิธีที่เขากระเษะถ่ายรูป ด้วยความสนใจถูกดึงไปยังมดก้ามที่โผล่พ้นแขนเสื้อเซ็กซี่

มิน่าเมื่อก็ถึงช่วยเธอได้แบบครั้งเดียวอยู่ แต่ที่น่าสนใจคือเขายังคว้าโทรศัพท์มือถือเธอต่อได้อย่างสบายๆ ด้วย...เป็นสถาปนิกที่เพ่เกินไปไหมเนี่ย

บันลือกำลังนั่งดูวอยอยู่ที่โต๊ะอาหาร พอได้ยินเสียงทักทายสดใสของลูกสาวก็หันไปมอง ครั้นเห็นร่างโปร่งระหงอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนทะมัดทะแมงเข้าชุดกับรองเท้าผ้าใบก็เอ๋อพัก

"ว่าไง วันนี้ลูกพ่อดูพร้อมลุยมากเลยนะ"

"เพื่อไว้ค่ะ ถึงจะเคลียร์ที่ดินที่เข้าใหญ่ไว้แล้วแต่มันก็ยังเป็นแค่ที่ดินนี่นา"

"ดีแล้ว" ผู้เป็นพ่อพยักหน้า ขณะที่ฝ่ายลูกสาวหันไปมองแม่บ้าน ซึ่งกำลังจะเดินผ่านห้องอาหารไป

"แขกมาแล้วใช่ไหมคะ เตียวฉันไปรับเองค่ะ"

"ไปรับเองเลยเหรอ" บันลือเลิกคิ้ว ปกติแล้วที่บ้านนี้มักจะให้แม่บ้านเป็นคนไปรับแขกและพามาพบเจ้าของบ้าน เว้นแต่เป็นคนที่มีสนิทสนมหรือมีความสำคัญจริงๆ

"เมื่อวันก่อนที่เขาเดินมาส่งปีย่าที่รถตั้งไกล" สาวสวยบอกก่อนจะออกจากห้องไป

ผู้เป็นพ่อมองตามไป สายใจขึ้นบ้างที่ดูเหมือนลูกสาวจะเข้ากับวีรารได้ดี เพราะอย่างไรหลังจากนี้ทั้งสองคงต้องใช้เวลาร่วมกันอีกพักใหญ่ทีเดียว

บันลือสตรีโมตบิตโทรทัศน์ตอนรายการข่าวตัดเข้าช่วงโฆษณา พอดีกับที่ปริยากรพาสถาปนิกหนุ่มเข้ามาในห้องอาหาร หลังจากสบตากันสองบุรุษต่างวัยก็หักทากันตามที่ปริยากรแนะนำให้รู้จักประหนึ่งไม่เคยเจอกันมาก่อน

"ปีย่าเล่ารายละเอียดที่เราคุยกันให้คุณพ่อฟังแล้วค่ะ แต่ยังไงพี่วีช่วยคุยกับคุณพ่ออีกทีแล้วกัน เพื่อคุณพ่ออยากปรับเปลี่ยนอะไร"

"พ่อบอกแล้วจะให้ปีย่าเป็นคนจัดการดูแลโครงการนี้ ซึ่งนั่นก็รวมถึงการตัดสินใจทั้งหมดด้วย"

"อันเขาเป็นว่าพี่วีช่วยคุยกับคุณพ่ออีกรอบนะค่ะ เพื่อปีย่าตกหล่นอะไรไป แล้วก็เพื่อคุณพ่อจะมีคำแนะนำด้วย ยังไงคุณพ่อก็เคยทำอสังหาริมทรัพย์มาก่อนที่ดวงหน้าสวยจะผินไปหาสถาปนิกหนุ่มแล้วขยิบตาให้"

"เรานี่นะ" บันลือส่ายหน้าไปมาซึ้งๆ "เฮ้อ เข็มฉีดยา คุณวี กินข้าวแล้วคุยกัน แต่ยังไม่ถึงระวังปีย่าเอาไว้ด้วยนะ ลูกสาวผมหาทางให้ได้สิ่งที่ต้องการ"

เสมอแหละ"

"คุณพ่อ ปียายังไม่ได้ทำอะไรเลย" สาวสวยแย้งเสียงใสแล้วหันกลับไปสนใจผู้มาเยือนอีกรอบ "บ้านนี้กินมือเช้าหนักไม่ต่างกับมืออื่นเท่าไร? พี่วีกินได้ไหมคะ หรืออยากได้ของเบาๆ บอกได้นะ"

"ปกติพี่กินมือเช้าเยอะอยู่แล้วครับ"

"งั้นเราก็อยู่ด้วยกันได้" เธอหัวเราะ "เชิญตามสบายเลยนะคะพี่วี เติมข้าวได้ไม่ต้องเกรงใจ"

บทสนทนาบนโต๊ะอาหารช่วงแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางไปเขาใหญ่ ในวันนั้น จากนั้นปริยายกรจึงเบนหัวข้อสนทนาเข้าสู่เรื่องการวางแผนหมู่บ้าน แล้วปล่อยให้สองบุรุษต่างวัยคุยกัน ส่วนเธอก็นั่งกินไปฟังไป นานๆ จึงค่อยส่งเสียงขึ้นมาจากที่หนึ่ง

วันนี้หญิงสาวจะเดินทางไปเขาใหญ่พร้อมกับวีรกรตามที่นัดกันไว้ เธออยากให้เขาได้เจอกับบันลือก่อนจึงชวนมากินข้าวเข้าด้วยกันเสียเลย ที่แรกเขาดูแปลกใจแต่สุดท้ายก็ตอบรับ ปริยายกรเดาเอาเองว่าลึๆ อีกฝ่ายอาจโล่งใจก็ได้ที่จะได้คุยกับคนที่พอรู้เรื่องด้านอสังหาริมทรัพย์บ้าง ซึ่งเท่าที่ฟังเธอก็รู้สึกว่าคุณคิดถูกแล้วที่ชวนสถาปนิกหนุ่มมาเจอบันลือ เพราะฟังแล้วทั้งสองพูดจาภาษาเดียวกันและได้เนื้อหาสาระเกี่ยวกับงานมาก

'แกรู้สึกว่าคุณโดนมอง แล้วพอหันไปก็เจอสายตาวีวีเธอ' ปภาวรินทร์ถามอย่างแปลกใจหลังจากเธอเล่าเรื่องเมื่อวันย้ายสำนักงานให้ฟัง

'อืม แต่คิดไปคิดมาฉันว่าอาจจะบังเอิญมั้ง คือจากจุดที่เขายืนอยู่ พอเงยหน้าขึ้นมาก็จะเจอพวกเราพอดีนะ เขายืนเล่นมือถือก็ก้มๆ เงยๆ อยู่แล้ว'

'คงเป็นอย่างนั้นแหละ' เพื่อนร่างเล็กพยักหน้าหงิกหงัก

'แปลก' ปริยายกรหรี่ตาลงเล็กน้อย 'ปกติแกควรจจะกรี๊ดกร๊าดแล้วพยายามจับคู่ให้ฉันกับพี่วีสิ ยิ่งแปลลาบปลื้มพี่วีอยู่ด้วย'

ปภาวรินทร์เหวอไปนิดหนึ่ง ก่อนจะสายหน้าดิก

'แหม ฉันก็อยากจับคู่หรือกั พี่วีดีจะตาย แต่แบบว่ามีอยู่วันหนึ่งฉันตามพี่วินไปบ้านพี่วีมา คุณพ่อพี่วีพูดเรื่องพี่วีเป็นฤๅษีไม่ยอมมีแฟนโร้ง แล้วพี่วีบอกว่าเขาแครอเจอแฟน ตอนนี้อยู่ยังไม่เจอเลยยังไม่มีแฟน แค่นั้นเอง... ฉันเลยคิดว่าพี่วีเป็นพวกไม่คิดจะลองคบหรือศึกษาใครดูหรือก ถ้าเจอแล้วใช่คือใช่ และก็แค่เขาเท่านั้นแหละที่รู้ว่าใช่หรือเปล่า จับคู่ไปก็เท่านั้นจริงไหม'

เหตุผลที่เพื่อนให้มานั้นฟังเข้าใจได้ ขณะเดียวกันมันก็น่าสนใจทีเดียว ภาพลักษณ์ของวีรกรดูเหมือนจะยากกว่าอาชวิน แต่ความจริงเขาใจดีและเป็นมิตรไม่แพ้เพื่อนสนิทเลย เมื่อวันก่อนที่เธอไปบริษัทสถาปนิก Archwin ตอนกลับเขายังอุตสาหั้ตามไปส่งทั้งๆ ที่เธอจอตรถไว้ตั้งไกล

'ก็เพราะน้องปีย่าจอตรถไว้ไกลพี่ถึงต้องเดินไปส่งไง'

ชายหนุ่มพูดไว้อย่างนั้นตอนที่เธอทักท้วง... ถึงจะเพ็งจู้จักกันไม่นาน แต่ปริยาก็ลงความเห็นว่วีรกรเป็นผู้ชายที่เท่มาก อยากเห็นจริงๆ เลยว่า 'แฟน' ที่เขารออยู่จะเป็นคนยังง

ปริยากรหยุดเช็คความเรียบร้อยของตัวเองที่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องแต่งตัว ก่อนจะหันไปคว้วกระเป่าเป้ซึ่งเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน อาชวินบอกเอาไว้ว่าบ้านสำเร็จรูปที่เธอเลือกจะถูกส่งไปติดตั้งให้เรียบร้อยก่อนเธอไปถึง เขาแนะนำให้อาชวินของใช้ไปทิ้งไว้ที่นั่นได้เลย ซึ่งเธอก็ตัดสินใจทำตามนั้น หลังกินมื้อเช้าเสร็จเธอก็เข้ามาเข้าห้องน้ำและหยิบข้าวของบนห้องนอน

หญิงสาวซอยเท้าลงบันไดด้วยความรวดเร็ว เพราะไม่อยากให้วีรกรรอนาน อีกอย่างทั้งเขาและเธอต่างไม่เคยไปดูที่ดินที่เขาใหญ่มาก่อน รีบออกเดินทางเพื่อไว้ก่อนก็ไม่เสียหายอะไร แต่พอลงมาถึงชั้นล่างเธอก็ต้องชะงักทำเมื่อเห็นฉัตรชัย หน้าชายของตนเองเลี้ยวจากโถงทางเดินเข้าไปสู่พื้นที่ห้องรับแขก

ยุ่งอีกแล้ว...ปริยากรลลอกตาด้วยความเหนื่อยหน่าย ก่อนจะสืบเท้า

เดินต่อแม้จะลั่งแล้วควรเข้าไปทักหน้าชายหรือเปล่า

"จะมาทำไมไม่บอกก่อนล่ะฉัตร ดินะที่วันนี้ฉันไม่ได้ไปข้างนอก"

เสียงของบันลือลอยออกมาจากห้องรับแขก

"ผมโทรมาถามแล้ว พอรู้ว่าวันนี้ที่อยู่บ้านถึงมา...แต่ไม่รู้ว่าพี่มีแขก"

"เพื่อนปียานะ"

"เพื่อน..."

"เราไปคุยกันที่ห้องทำงานเถอะ" บันลือส่งเสียงชัด "คุณรอปีย่าสักแป๊บนะ ปีย่าไม่ใช่คนโอ้อ้อ เตี้ยวก็คงมาแล้ว"

ท่อนหลังบันลือน่าจะพูดกับวีรารกร ปรียากรฟังแล้วเสียดายหน่อยๆ รู้สึกว่าเมื่อครู่ควรจะหลบฉากแล้วรอพ่อน้ำชายหันไปก่อนดีกว่า แต่จะเปลี่ยนใจตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว ดังนั้นเธอก็เดินต่อกระทั่งเจอกับทั้งสองคนซึ่งเพิ่งเลี้ยวออกจากห้องพอดี

"อ้าว คุณน้ำ ไปไงมาไงคะเนี่ย" หญิงสาวยกมือไหว้อีกฝ่าย บันหน้าแปลกใจได้อย่างแนบเนียน

"น้ำก็ได้มาที่นี้สักพักแล้วนี่ เราเป็นไงบ้างล่ะ" ฉัตรชัยกวาดตามองหลานสาว

"สบายดีอย่างที่เห็นค่ะ ความจริงเมื่อเดือนก่อนปีย่าซื้อขนมไปฝากคุณน้ำด้วย แต่แม่บ้านบอกคุณน้ำไม่ได้กลับบ้านเป็นอาทิตย์แล้ว"

"น้ำไปเที่ยวกะทันหันนะ"

"เสียดายจัง ปีย่ากำลังจะออกไปข้างนอกพอดี อดอยู่คุยกับคุณน้ำเลย เอาไว้เดี๋ยวว่างๆ ปีย่าแวะไปหาอีกทีนะ"

"ออกไปข้างนอก?" ฉัตรชัยทวนคำแล้วหรีตาลง "กับคนในห้องรับแขกนะเธอะ เป็นแค่เพื่อนแน่ใช่หรือเปล่า เช็กดูดีแล้วใช่ไหมว่าไม่ใช่พวกที่จะมาปอกลอกเราล่ะ"

"คุณน้ำห่วงทรัพย์สินของปียามากกว่าที่ปีย่าห่วงอีก" หญิงสาวหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องขบขัน "เอาล่ะ ปีย่ามีธุระ ต้องไปแล้วล่ะ เอาไว้เจอกันใหม่นะ"

ปริยารยกรมือไหว้ผู้เป็นน้ำ ก่อนที่เธอจะหันไปส่งยิ้มและเอื้อมไปบีบมือผู้เป็นพ่อแบบรู้จักกัน จากนั้นเธอก็เลี้ยวเข้าสู่ห้องรับแขก วีรภรรหนึ่งอยู่บนโซฟา แม้เขายังมีสีหน้าท่าทางนิ่งเช่นเคย แต่เธอก็ยังอดบ่นหน้าชายในใจไม่ได้อยู่ดี เพราะเมื่อครู่อีกฝ่ายไม่ได้พยายามออมเสียงเลย เป็นไปได้มากทีเดียวที่ชายหนุ่มจะได้ยินคำพูดของฉัตรชัย

"พี่วี ขอโทษที่ให้อรณะคะ ไปกันเลยไหม"

"ครับ" สถาปนิกรูปหล่อพยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืนทันที

เมื่อเลี้ยวออกจากห้องรับแขก หญิงสาวก็พบว่าพ่อกับหน้าชายหายไปแล้ว ซึ่งถือว่าดี เพราะเธอคาดเดาไม่ได้เลยว่าฉัตรชัยจะพูดหรือทำอะไรอีก รายนี้ยื่นหนึ่งเรื่องทั้งพูดและทำสิ่งต่างๆ แบบไม่แคร์ใครอยู่แล้ว เรื่องนี้แกไม่หาย ฉัตรชัยไม่เคยเปลี่ยนตั้งแต่เธอจำความได้กระทั่งตอนนี้ จนเธอเลิกคาดหวังไปแล้ว

"ปกติเวลาพี่วีขับรถทางไกลชอบแบบไหนคะ ระหว่างขับรถเงียบๆ หรือว่าให้มันคนคุยด้วยจะได้ไม่่วง" ปริยากรถามขณะคาดเข็มขัดนิรภัย

"ได้หมดครับ ถ้าคนที่ไม่ไปด้วยอยากคุยพี่ก็คุยได้ หรือถ้าอยากหลับพี่ก็ขับรถคนเดียวได้"

"ปีย่าถามเพราะกลัวเตียวชวนคุยแล้วพี่วีรำคาญ แต่คนขับบางคนก็ชอบให้มีเพื่อน อย่างยายปิ่นเนี่ย ถ้าขับรถไกลๆ ชอบง่วง" เธออธิบายเสียงใส

"เขาใหญ่ไม่ไกลมาก ระยะเวลาแค่นี้ปกติพี่ยังไม่ทันง่วง แต่ถ้าน้องปีย่าหิวหรืออยากเข้าห้องน้ำก็บอกเลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

หญิงสาวหันไปส่งยิ้มสดใสให้อีกฝ่าย อันที่จริงวันนี้เธอจะขับรถไปเองก็ได้ แต่ที่ตัดสินใจขอติดรถเขาไปเพราะอยากลองใช้เวลากับวีรภรรดูสักหน่อย อย่างไรก็ตามหลังจากนี้คงต้องทำงานร่วมกันอีกนาน แถมนางจะต้องไปค้างที่เขานี้ด้วย ถ้าสนิทกับเขาสักหน่อยแล้วเข้ากันได้น่าจะดีกว่า

"เมื่อกี้พี่วีน่าจะได้เจอคุณน้าของปีย่าแล้วใช่ไหมคะ ผู้ชายที่ไว้ผมยาว

ประปาณะ"

"ครับ แต่ไม่ได้คุยกัน"

"คุณหน้าชื่อฉัตรชัยคะ เป็นหน้าชายของปีย่า ต่อไปพี่วีอาจะได้เจอเขาอีก ถ้าเขามาพูดอะไรเกี่ยวกับงานที่เราทำด้วยกันพี่วีไม่ต้องสนใจนะคะ คนที่มีอำนาจตัดสินใจคือคุณพ่อกับปีย่าแค่สองคน แล้วถ้ามีปัญหาอะไรก็โทรหาปีย่าได้เลย" ปรียากรพูดเสียงเรียบเรื่อย เธอตัดสินใจว่าควรจะต้องบอกข้อมูลกับเพื่อนร่วมงานไว้ให้ชัดๆ เพื่อที่จะได้ไม่มีปัญหาภายหลัง เพราะรู้จักนิสัยของญาติตัวเองดี

"โอเคครับ ขอบคุณมาก น้องปีย่าเป็นลูกค้าแบบที่ช่วยให้ทำงานง่ายมาก" มุมปากของชายหนุ่มยกเป็นรอยยิ้ม เขากำลังคิดเรื่องฉัตรชัยอยู่เหมือนกัน ทว่าเป็นในแง่ที่ว่าอีกฝ่ายเป็น 'คนใกล้ตัว' ซึ่งเข้าช่วยบุคคลต้องสงสัยของบันลือ ส่วนในแง่ของงานสถาปนิกก็ถือว่าดีทีเดียวที่ปรียากรให้ความชัดเจนแบบนี้ เนื่องจากที่ผ่านมาก็มีบ่อยๆ ที่งานยุ่งยากเพราะคนรอบตัวลูกค้า

ปรียากรสบายใจขึ้นเมื่อได้ยินคำตอบ อันที่จริงเธอไม่อยากพูดถึงหน้าชายในลักษณะนี้ แต่มันจำเป็น...ตั้งแต่จำความได้แม่ของเธอมักเป็นห่วงและเตือนรื้อนใจเพราะน้องชายอยู่เองๆ บันลือไม่อยากยุ่งกับฉัตรชัย ทว่าเห็นแก่ภรรยาเลยพยายามช่วยเหลือ กระทั่งแม่ของเธอจากไปแล้วพ่อก็ยังติดอยู่ในบ่วงคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้

ฉัตรชัยเป็นคนจับจด ด้วยความที่ครอบครัวพอมีฐานะเลยไม่เตือนรื้อนอะไรนัก พอโตขึ้นมาเขาก็ผลาญเงินไปกับการลงทุนทำธุรกิจต่างๆ ซึ่งล้วนล้มเหลว เพราะส่วนใหญ่เป็นการทำตามกระแส หรือไม่ก็ลงทุนตามที่เพื่อนพ้องชักจูง จากนั้นก็โดนโกงบ้าง เจ๊งไปเองเนื่องจากไม่ได้ใส่ใจดูแลบ้าง...จนบันลือเริ่มเข้าสู่เวทีการเมืองก็ยั้งดึงฉัตรชัยไปช่วย หวังให้อีกฝ่ายมีความรับผิดชอบขึ้นสักหน่อย แต่สุดท้ายก็เหลวจนพ่อของเธอตัดสินใจปล่อยฉัตรชัยกลับไปใช้ชีวิตตามเดิม

ปัจจุบันทรัพย์สินของหน้าชายเธอเริ่มร่อยหรอ แม่ของปรียากรอ่านเกมขาด

จึงแบ่งทรัพย์สินส่วนตัวของตนเองเก็บสำรองไว้ให้น้องชายส่วนหนึ่ง บันลือไม่ได้ว่าอะไรเนื่องจากเห็นว่าลำพังทรัพย์สินของเขาก็เพียงพอสำหรับลูกสาวอยู่แล้ว ปัจจุบันพ่อของเธอเป็นคนดูแลมรดกที่ภรรยาทิ้งไว้ พ่อฉัตรชัยต้องการความช่วยเหลืออะไรก็จะต้องมาหาบันลือ

ครั้งนี้ก็คงเรื่องเดิม...หญิงสาวเดาอย่างอ่อนนใจ ขณะเดียวกันก็นึกเป็นห่วงพ่อไปด้วย เพราะฉัตรชัยมาหาที่ไร่นานต้องเหนื่อยใจทุกที เธอหวังว่าคราวนี้จะไม่แย่นักแล้วกัน

บทที่ 3

เรื่องบังเอิญ

เขาใหญ่อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ เท่าไร และเพราะออกเดินทางแต่เช้า จึงไม่เจอปัญหาการจราจรมากนัก อย่างไรก็ตามมันมีปัญหาคืออยู่ข้าง เพราะทั้งวีรกรและปรียกรต่างไม่เคยมาเยือนที่ดินผืนนี้ แถมด้วยความที่มันเป็นที่ดินส่วนตัว ไม่มีหมุดปักในแผนที่ชัดเจน สถาปนิกหนุ่มจึงขับรถเลeway เข้าที่ดินไป ถึงแม่สาวสวยจะช่วยดูทั้งแผนที่ในมือถือและหันมองข้างทาง อยู่ตลอด กว่าจะรู้ตัวอีกทีวีรกรก็ขับรถเลยไปไกลแล้วจนต้องหาทางกลับรถย้อนไปทางเดิม ซึ่งเขาต้องใช้เวลามากกว่าจะเจอทางเข้าที่ถูกต้อง และยิ่งไปกว่านั้นพอจอดตรงหน้าบ้านสำเร็จรูปปูนก็ตกลงมาปั๊บ แถมพอเอาของเข้าไปเก็บแล้วฝนกลับยิ่งตกหนัก สถาปนิกหนุ่มเลยชวนเธอออกมากินข้าวข้างนอกก่อน รอเมื่อฝนเบาลงจะได้สำรวจที่ดินได้ง่ายขึ้น

วีรกรให้หญิงสาวเลือกร้านอาหาร เธอไม่คุ้นเคยกับแถวนี้เลยใช้วิธีลองหาในอินเทอร์เน็ตแล้วเลือกร้านที่รีวิวอาหารดูใช้ได้บวกกับสถานที่สวยงามถ่ายรูปเช็กอิน

"ที่ดินอยู่ไกลจากพวกร้านค้ากับโรงแรมเหมือนกัน มิน่าคุณพอถึงให้หาบ้านสำเร็จรูปเอาไว้"

"อาจจะลำบากเรื่องของกินหน่อยถ้าไม่ออกมาข้างนอก แต่ถ้ามาคั้ง

เมื่อไหร่ก็แวะซื้อของติดเข้าไปน่าจะดี บ้านหลังกลางมีครัวเล็กๆ อยู่"

"บ้านสำเร็จรูปนี้ก็สะดวกดีนะคะ ปีย่าเพิ่งเลือกแบบไม่กี่วัน มาวันนี้ติดตั้งเรียบร้อยแล้ว"

วีรากรไม่ตอบอะไร เพียงมองหญิงสาวซึ่งหันไปมาสำรวจรอบตัว ด้วยท่าทางรำเริงอารมณ์ดีตามแบบฉบับ...เนื่องจากอาชวินมีเพื่อนเปิดบริษัทขายบ้านสำเร็จรูปเรื่องเล่าย่างขึ้นมาก แต่เขาเองก็ต้องมาค้ำด้วย ดังนั้นจึงเลือกใช้บ้านหลังเล็กตั้งเรียงต่อกันแทนที่จะใช้บ้านหลังใหญ่ ปัญหาใหญ่ก็คือหลังจากนี้จะต้องพยายามรั้งปริยากรไว้ที่เขาใหญ่ให้มากที่สุด จนกว่าบันลือและทรงพลจะสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับคนที่วางแผนลอบทำร้ายปริยากรได้แน่ชัดกว่านี้

มันยากตรงนี้แหละ แค่สร้างบ้านหลังเดียวจะเป็นเหตุผลรั้งให้ปริยากรอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ทั้งบันลือกับทรงพลต่างโยนมาเป็นภาระของเขาเสียอย่างนั้น... ลำพังออกแบบบ้านกับคอยดูแลความปลอดภัยเล็กๆ น้อยๆ เวลาอยู่ด้วยกันนะไม่เป็นไรหรอก ทว่าก็ควรจะช่วยคิดข้ออ้างให้เขาสักหน่อยด้วย

"พี่ช่วยถ่ายรูปให้ไหม" วีรากรออกปากเมื่อเห็นหญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเซลฟี

"ปีย่าก็ว่าจะวานพี่นี่แหละ แต่ขอติดไว้ตอนกินข้าวเสร็จแล้วกันนะคะ" ปริยากรหันกลับไปฉีกยิ้มให้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะหลังจากกดเซลฟีตัวเองไปอีกรูป จากนั้นก็เหลือบมองไปรอบๆ "วันเสาร์นี้คนเยอะดีจัง ความจริงแถวหน้าหมู่บ้านก็น่าทำร้านอาหารคาเฟ่เหมือนกันนะ แถวนั้นไม่ค่อยมีร้านอะไรด้วย"

"ถ้าอยากทำก็บอกได้ครับ เดี่ยวพี่จัดการให้"

"เป็นคำพูดที่ฟังรื่นหูมากค่ะ แต่เดี๋ยวขอปีย่าคิดดูก่อน" ปริยากรวางโทรศัพท์มือถือลง ตั้งใจจะชวนอีกฝ่ายคุย แต่ไม่ทันไรก็มีคนโฉบมาพร้อมกับส่งเสียงแปลกใจ

"คุณวี! ไปไงมาไงคะเนี่ย"

"อ้าว คุณจำ สวัสดิ์ศรีครับ" สถาปนิกหนุ่มค่อมศีรษะทักทายอีกฝ่าย
จิรวดีส่งยิ้มตอบกลับไป ก่อนจะเหลือบไปมองผู้หญิงอีกคน สีหน้า
ท่าทางแสดงความประหลาดใจกว่าเดิม

"ปีย่า... ไม่นึกว่าจะได้เจอกันที่นี้นะ ยิ่งเป็นการเจอพร้อมกับคุณวีด้วย"

"พวกเรามาทำงานครับ"

เสียงตอบของวีรารกรดังขึ้นก่อนที่ปรียากรจะทันอ้าปาก แวบแรกเธอนึกเสียตายนิดหน่อย แต่นึกอีกทีมันอาจจะดีแล้วก็ได้ที่เขาตอบไปตามตรงไม่โยกโยกก่อนแบบที่เธอตั้งใจที่แรก เพราะถึงแม้จิรวดีจะมีนิสัยขี้อวดชอบทำตัวเด่นชวนให้หมั่นไส้ แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยทำตัวมีปัญหาให้กับเธอ... รักษาสถานะไว้แค่ระดับคนหมั่นไส้กันและไม่สูงลิ้นกันจะดีกว่า

"ทำงาน? หมายความว่าคุณวีกำลังออกแบบสร้างอะไรแถวนี้ให้ปีย่าหรือคะ"

"ประมาณนั้นแหละ" ปรียากรพยักหน้าหงิกๆ "เอ๊ะ เธอก็เคยใช้บริการ Archwin เหมือนกันหรือ"

"ไม่เคย แค่เกือบ... ตอนนั้นคุณวีไม่ว่าง" จิรวดีหันกลับไปหาชายหนุ่ม

"ช่วงที่คุณจำติดต่อมาตอนนั้นงานที่บริษัทแน่นมาก คนทำงานไม่พอจริงๆ เสียตายนะ" วีรารกรพูดเสียงเรียบเรื่อย

"จำก็เสียดายค่ะ แต่จำขึ้นชมพวกคุณนะค่ะที่ยอมเสียรายได้แต่ไม่ยอมให้มาตรฐานงานตก" หญิงสาวบอกเสียงใส "นี่จำตั้งใจไว้แล้วค่ะถ้าเปิดร้านใหม่จะกลับไปหาคุณวีอีกรอบ หวังว่าคราวนี้จะไม่ติดขัดอะไร"

"ขอบคุณคุณจำมากครับที่ยังนึกถึง Archwin"

มันแปลกๆ... ปรียากรซึ่งนั่งฟังบทสนทนาเรื่อยๆ ตั้งแต่ต้นเฝ้ามองกิริยาอาการของสองหนุ่มสาวอย่างพิถีพิถันระระๆ ดูเหมือนยามจิรวดีเอ่ยอ้างถึง Archwin จะให้น้ำหนักไปที่วีรารกรอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่สถาปนิกหนุ่มพูดในแบบที่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง

จะว่าไป... เท่าที่จำได้ก็เก่าแก่แต่ละคนของจิรวดีก็มาทรงเดียวกับวีรารกร

ทั้งนั้นเลย ดังนั้นก็เป็นไปได้ว่าเขาจะเป็นสเป็กของยายนี้ สงสัยวางแผนจะใช้หน้าที่การงานเป็นข้ออ้างแน่ๆ

พนักงานถือถาดอาหารมาเสิร์ฟ ฝ่ายเจ้าของร้านจึงเบี่ยงตัวเปิดทางให้ลูกน้องวางจานอาหารลงบนโต๊ะ ขณะเดียวกันก็ออกปากยิ้มแย้ม

"ไหนๆ ก็บังเอิญเจอกัน มื้อนี้จำขอเลี้ยงนะคะ เป็นการขอบคุณที่อุตส่าห์แวะมา"

"ขอบคุณมากครับ แต่ความจริงพวกเราควรอุดหนุนคุณจำมากกว่านะ"

"เอาเป็นครั้งหน้าก็ได้คะ แค่คุณวิกลับมาอีกหนก็ได้อุดหนุนจำแล้ว" จีรวดีบอกทั้งรอยยิ้ม "เออละ อาหารน่าจะมาครบแล้วใช่ไหมคะ ยังไงหวังว่าจะชอบอาหารนะ ถ้ามีอะไรก็เรียกได้ตลอดเลย"

ปริยากรหยิบข้อล้อมโดยไม่พูดอะไร รอจนเจ้าของร้านสาวผละจากไปแล้วจึงค่อยเปิดปาก

"โชคดีที่มากับพี่วิ ได้กินฟรีเลย"

คิวเข้มยกสูงเล็กน้อย แต่นอกไปจากนั้นแล้วสีหน้าท่าทางของเขาก็ไม่เปลี่ยนสักนิด

"น้องปียาก็เป็นเพื่อนคุณจำไม่ใช่เหรอครับ"

"เรียกว่าคนรู้จักแบบที่ไม่ดีกันก็ถือว่าดีแล้วเถอะคะ" หญิงสาวหัวเราะก่อนจะเริ่มส่งเด็กที่สั่งมาเข้าปาก "อืม รสชาติใช้ได้เหมือนกันนะ แต่เพราะฟรีเลยยิ่งอร่อยคุณสอง...แล้วก่อนหน้านี้จำจะให้พี่วิออกแบบอะไรให้เธอ"

"คาเฟ่ครับ คาเฟ่ที่เขาใหญ่...ก็น่าจะที่นี่แหละ"

"พี่วิเสียชีวิตไหมคะ" ปริยากรแก้มองทำตาใส

"ถ้าพูดถึงงานก็เสียชีวิตครับ ปกติไม่ค่อยได้ออกแบบคาเฟ่ด้วย น่าสนุกดีเหมือนกัน"

ถ้าพูดถึง 'งาน' ด้วยนะ...เธอแทบจะหลุดหัวเราะออกมาทีเดียว หากแปลไม่ผิดวีรกรน่าจะพอรู้ตัวอยู่หรือกว่าจีรวดีอาจไม่ได้เข้ามาโดยหวังผลแค่เรื่องงาน ซึ่งอันที่จริงก็ไม่แปลก อย่างเขาแค่หน้าตาก็ดึงดูดผู้หญิง

ได้แล้ว การที่เขาไม่จับใครไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครมาจับนี่นะ

"งั้นเดี๋ยวพี่รื้อออกแบบคาเฟ่ให้พี่ยากี้ได้"

"สรุปว่าน้องปีย่าจะทำคาเฟ่ด้วยเหรอ" เขาเลิกคิ้ว เพราะเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหญิงสาวยังบอกว่าขอคิดดูก่อนนอญเลย

"คะ ปีย่าคิดเมื่อกี้ ตอนนี่ตัดสินใจได้แล้ว" สาวสวยบอกหน้าตาย อันที่จริงเธอคุยกับบันลือไว้แล้วว่าหลังจากทำหมู่บ้านเสร็จอาจใช้ที่ดินรอบๆ ทำอย่างอื่น เช่นโรงแรมหรือสถานที่ท่องเที่ยว คาเฟ่ก็เป็นหนึ่งในตัวเลือก เพียงแต่ยังไม่ได้มีการตัดสินใจอย่างชัดเจนเด็ดขาด ทว่าถ้าเธอจะตัดสินใจตอนนี้เลย พ่อก็คงไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว

"งั้นก็ตกลงครับ เดี่ยวน้องปีย่าลองไปดูจุดที่อยากตั้งคาเฟ่แล้วคุยรายละเอียดกัน" วีรกรรับคำง่าย ๆ เดว่า การตัดสินใจอย่างรวดเร็วของเธอ อาจเกี่ยวข้อกับการพบจริตก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเพราะอะไร เขาก็มีหน้าที่ต้องทำงานตามที่ถูกคำสั่งการอยู่แล้ว

ปริยากรพยักหน้ารับทั้งรอยยิ้ม... *การมีผู้ชายหล่อทำตามใจเรานั้นมันดีจริงๆ*

ฝนยังตกปรอยๆ อยู่ตอนที่สองหนุ่มสาวกลับไปอยู่ที่ดินของบันลือ แต่ก็ถือว่าดีกว่าตอนก่อนไปกินข้าว หลังจากปรึกษากันครู่หนึ่งจึงตกลงกันว่า วีรกรจะขับรถพาเธอวนดูรอบที่ดินส่วนที่ได้รับการตระเตรียมสำหรับการก่อสร้างแล้ว

"ตรงนี้เป็นอีกจุดหนึ่งที่เพื่อนพี่มาดูแล้วแนะนำว่าวิวดี" สถาปนิกหนุ่มบอกหลังเหลือบเช็คตำแหน่งของที่ดินที่เพื่อนบอกไว้จากหน้าจอโทรศัพท์มือถือ "ตรงนี้เหมือนดินจะละเอียดกว่าจุดก่อนหน้านี้น้อย น้องปีย่าจะลงไปไหมครับ"

"ลงดีกว่าคะ ไหนๆ ก็มาถึงที่แล้ว" ปริยากรฉวยหมวกที่อยู่บนตักมาสวม จากนั้นก็คว่ำร่มแล้วเปิดประตูออกไป

ลมเย็นที่เจือด้วยไอชื้นของฝนพัดมาวูบหนึ่ง แต่หญิงสาวไม่ใส่ใจ

แล้วหันมองไปรอบตัวอย่างสนใจ ดูเหมือนตรงนี้จะเป็เนินที่สูงกว่าจุดอื่นเล็กน้อย ทำให้วิวดีกว่าจุดอื่นจริงอย่างที่มีการแนะนำเอาไว้

"ข้างล่างนั้นเหมาะจะชุดทะเลสาบเหมือนกัน"

ปริยากรหันมองตามการชี้นิ้วของสถาปนิกหนุ่ม ก่อนจะเหลือบไปเห็นว่าเขาใส่แค่หมวกใบเดียวโดยไม่ได้ถือร่มมาด้วย เธอเลยยึดแขนเพื่อให้เขาได้อยู่ได้ร่มอีกคน

"แปลว่าพีวีก็สนับสนุนให้ปีย่าเลือกที่ดินตรงนี้เหมือนกันใช่ไหม"

"ถือเป็นตัวเลือกที่ดีครับ" เขาหันมาส่งยิ้มเล็กๆ ให้เธอพร้อมกับดึงร่มไปถือเอง

"แล้วพีวีมีแผนเกี่ยวกับแบบแปลนหมู่บ้านบ้างหรือยังคะ ถ้าปีย่าเลือกตรงนี้นั้นจะต่างกับที่ดินตรงอื่นเยอะไหม" ปริยากรเริ่มก้าวเท้า อีกฝ่ายก็ถือร่มเดินตามมา

"ตำแหน่งบ้านไม่ส่งผลมากครับ ที่มีผลมากหน่อยคือทะเลสาบกับคลองนี่ละ"

"ปีย่าให้พีวีเลือกตำแหน่งทะเลสาบเลยดีกว่า เพราะมันมีเรื่องทางน้ำอะไรต่างๆ ด้วย" หญิงสาวหันไปแหยงหน้ายิ้มให้สถาปนิกหนุ่ม แต่ไม่ทันไรก็ต้องร้องวิ๊ดออกมาเพราะเท้าเหยียบลงบนพื้นที่ไม่มั่นคงจนไถลลื่น หน้าซำไม่ใช้เพียงการเสียหลักลงไปกองกับพื้น ทว่าตัวของเธอก็ทำอะไรจะไถลลื่นลงเนินไปด้วย

แนวต้นไม้อยู่เบื้องหน้า ถ้าไถลลงไปตามเนินอาจลื่นจนไปชนก็ได้ แต่นั่นก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ไม่ได้แล้วในตอนนี เพราะพื้นดินที่ชุ่มน้ำและเสียจนเธอไม่สามารถควบคุมการทรงตัวได้เลย ในเสี้ยววินาทีที่กำลังทำใจนั้นก็มีท่อนแขนหนึ่งคว้าร่างเธอหมับ และมันก็แข็งแรงมากพอจะหยุดเธอได้ในทันทีด้วย

"ระวังครับ" เสียงของวีรากรสงบมั่นคง ไร้ซึ่งความตระหนกใดๆ เหมือนเคย "ดินตรงนี้คงสไลด์ลงไปเพราะฝนตก น้องปีย่าลองพยายามวางเท้า

เท่าที่ทำได้หน่อยครับ เดี่ยวพี่จะพยายามดึงเราขึ้นมา"

ดวงหน้าสวยหันไปมอง และพบว่าเขากำลังพยายามทรงตัวเพื่อประคองเธอไว้ ท่าทางบ่งบอกว่าเขากำลังใช้ประโยชน์จากความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแบบสุดขีด เธอเลยรีบขยับขาไปมาจนเจอจุดที่คิดว่าพอจะวางเท้าได้ และลองทิ้งน้ำหนักลงไป ซึ่งดูเหมือนเขาจะรับรู้อย่างรวดเร็ว

"เดี๋ยวพี่จะลองดึงน้องปียาขึ้นมา อย่าเกร็งนะ"

หญิงสาวพยักหน้าเร็วๆ แล้วอึดใจถัดมาเธอก็รับรู้ถึงแรงรั้งจากท่อนแขนที่โอบรัดอยู่รอบลำตัว พอเหลือบมองก็พบว่าอีกฝ่ายใช้ร่มบังลมพื้นเป็นหลักยึดช่วยในการดึงเธอขึ้นไป ปรีการรับรู้ถึงกล้ามเนื้อที่แข็งแรงของเขาขณะที่ร่างถูกยกลอย สัญชาตญาณบอกให้สองเท้าขยับหาพื้นดินที่มั่นคงและเธอก็ทำตามนั้น จนในที่สุดก็กลับขึ้นไปยืนบนเนินที่มั่นคง พอทรงตัวได้แล้วเธอก็รีบหันกลับไปหาร่างสูงใหญ่ ครั้นเห็นว่าชายาวๆ ข้างหนึ่งของเขายังปักอยู่ด้านล่างของเนิน เธอเลยรีบเอื้อมมือไปช่วยดึงเขาขึ้นอีกแรง

"ขอบคุณครับ" วีรากรพ่นลมหายใจเบาๆ เมื่อกลับมาขึ้นบนเนินได้สำเร็จ

"ปียาลิคะต้องขอบคุณพี่วี ไม่งั้นเมื่อกี้ปียาต้องกลิ้งตกลงไปข้างล่างแน่ๆ" หญิงสาวบอกแล้วเหลือบมองลงไปทางด้านล่างเนินด้วยสายตาสยดสยอง

"ถอยห่างออกมาหน่อยดีกว่า ดินตรงนี้อาจสไลด์ลงไปอีกก็ได้" สถาปนิกหนุ่มดึงร่างโปร่งให้เห็นถอยลึกเข้าไปด้านใน ขณะที่อีกมือยกร่มขึ้นดูไปด้วย "ร่มน้องปียาเบื่อนหมดเลย โทษทีนะ"

"ช่างมันเถอะค่ะ" เธอรีบโบกไม้โบกมือ ก่อนจะเหลือบไปเห็นรอยโคลนบนกางเกงยีนของอีกฝ่าย "ไอ้ะ กางเกงพี่วิกี้เบื่อนนี่ ตอนช่วยปียาเมื่อกี้แน่เลยขอโทษนะค่ะ"

"แค่นี้เอง บางทีเวลาพี่ไปไซต์งานก็เปรอะๆ เบื่อนๆ เป็นปกติ วันนี้ที่เตรียมตัวมาเบื่อนอยู่แล้วด้วย" เขาสะบัดร่มเบาๆ เพื่อไล่เศษโคลน "น้องปียา"

จะเดินดูต่อไหม หรือยังง"

"กลับรถกันเลยก็ได้ค่ะ"

"โอเค" วีรากรตั้งรุ่มกลับมาดู พอเห็นว่ายังมีน้ำโคลนไหลปะปนน้ำฝนลงมาตามแนวโค้งของรุ่มก็ส่ายหน้าไปมาเบาๆ "ถ้าใช้รุ่มเดียวเสื่ออาจจะเปื้อนตามไปด้วย เรายืดเดินเอาแล้วกันนะ...น้องปีย่านำไปเลยครับ เพื่อเกิดอะไรอีกพี่จะได้ช่วยทัน"

ถ้อยคำของชายหนุ่มทำให้ปริยากรถึงกับต้องผินหน้าไปหาเขา ก่อนที่เธอจะหัวเราะออกมา...ว่าเขาไม่ได้เสียด้วยที่พูดแบบนี้ ในเมื่อเขาช่วยเธอในลักษณะคล้ายๆ กันเอาไว้ถึงสองครั้งสองคราแล้ว

"ปกติปีย่าไม่ใช่คนซุ่มซ่ามเกะกังกเลยนะ แต่มาเหวอโซ่วพี่ี่สองรอบแล้ว"

"น้องปีย่าไม่ได้ซุ่มซ่ามนี้ครับ เมื่อกี้ก็เป็นอุบัติเหตุ"

"จริงที่สุดค่ะ" เธอพยักหน้า ตีสีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง "ปีย่าเดินไปพร้อมกับพี่ี่ดีกว่า พี่ี่น่าจะช่วยปีย่าได้ง่ายสุดแล้ว"

วีรากรยกมูมปากเป็นรอยยิ้มตอบกลับไป ก่อนจะก้าวขาเดินเคียงข้างไปกับร่างโปร่ง ขณะที่หญิงสาวเดินมองทัศนียภาพรอบๆ อย่างสบายอกสบายใจ ดูเหมือนวีรากรจะไม่เปลี่ยนไปจากตอนที่ปีนขึ้นไปเก็บกระดาษให้ปภาวรินทร์สมัยเรียนเท่าไรเลย...เป็นผู้ชายใจดีที่อยู่ด้วยแล้วชวนให้รู้สึกอุ่นใจดีจัง

น่าเบื่อชะมัด...อยากกลับไปนอน...

มีไม่กี่ประโยคที่วนเวียนอยู่ในหัวของปริยากรในช่วงที่ผ่านไปมา คำนี้เธอมาร่วมงานเลี้ยง แม้จะน่าเบื่อแต่ช่วยไม่ได้ เพราะหากเธอไม่มาบนลือก็ต้องมา ดังนั้นเธอจึงเลือกจะเป็นคนมาร่วมงานนี้เอง

หญิงสาวฉีกยิ้มส่งให้ตะวัน หนุ่มไฮโซที่คุ้นหน้าคุ้นตากันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ครอบครัวของอีกฝ่ายทำธุรกิจหลายอย่าง แต่ช่วงหลังเขาหายหน้าไปดูแลธุรกิจที่ต่างประเทศ เพิ่งกลับมาไทยเมื่อไม่นานนี้เอง

ก่อนหน้าไปต่างประเทศชายหนุ่มคอยมานเวียนรอบตัวเธออยู่บ้าง และพอกลับมารอบนี้ก็กลับสู่สภาพเดิม

ปริยากรเฉยๆ กับตะวัน คือถือว่าเขาเป็นเพื่อนที่พอคบหาได้ แต่บางทีเธอก็รู้สึกว่าเขาทำตัวน่าเบื่อและน่ารำคาญ ติดที่คุนหญิงโสภาม่าของเธอคุ้นเคยกับบันลือ และครอบครัวของเขาก็ถือเป็นคอนเนกชันชั้นชั้นยอด แกมเขาก็ไม่เคยทำอะไรแย่งๆ กับเธอ ดังนั้นจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากประคองความสัมพันธ์เอาไว้ต่อไป

"ไปทักพวกที่อยู่ตรงนู้นกันไหม"

"ฉันขอแวบไปห้องน้ำก่อน เตียวตามไปสมทบนะ" หญิงสาวโบกไม้โบกมือน้อยๆ จากนั้นก็ป้ายหน้าเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง

น่าเบื่อจริงๆ นั่นแหละ...ปริยากรระบายลมหายใจเบาๆ เมื่อพ้นออกมาจากห้องจัดเลี้ยง ใจนี้ก็อยากกลับบ้านไปนอนกิ้งเล่นบนเตียง แต่จะกลับตอนนี้ก็อาจเร็วไปหน่อย

หญิงสาวใช้เวลาระหว่างเข้าห้องน้ำในการชั่งใจ แล้วจึงตัดสินใจว่าจะเสี่ยงตะวันด้วยการไปเกาะอยู่กับเพื่อนคนอื่น ซึ่งเพื่อนที่ว่าเธอหาไม่ยากอยู่แล้ว เพราะในงานก็คนคุ้นหน้าคุ้นตากันทั้งนั้น เพียงแต่อาจจะต้องเลือกคนที่ตะวันไม่ค่อยอยากยุ่งด้วยสักหน่อย

ปริยากรเกือบจะเลี้ยวเข้าห้องจัดเลี้ยงแล้วถ้าไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นร่างในชุดสูทร่างหนึ่งที่กำลังยืนกดโทรศัพท์มือถือถือเข้าเสียก่อน ดวงตาที่ได้รับการตกแต่งด้วยเครื่องสำอางอย่างงดงามเบิกกว้าง ก่อนที่เธอจะหันเปลี่ยนทิศทันใด

"พี่วี ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ละ หรือว่ามางานเลี้ยงเดียวกับป้าด้วย"

"อ้าว" คิ้วของวีรากรเลิกขึ้นเล็กน้อยแสดงถึงความประหลาดใจ "พี่มางานเลี้ยงครับ แต่มาทำงานนะ"

"ทำงาน?"

"พ่อพี่ทำบริษัทด้านรักษาความปลอดภัยครับ วันนี้ในงานมีของมีค่า

ที่ยี่มาโซว์ เจ้าของงานเลยจ้างบริษัทของพ่อพี่มา แต่พ่อตีวันนี้อยู่ดีจ
เขาก็เดินไปสะดุดแล้วขาพลิกนะ พี่เลยช่วยคุณพนักงานของพ่อมางานแทน"

"แบบนี้เอง" หญิงสาวพยักหน้าหงิกหงัก ขณะเดียวกันก็พอเข้าใจแล้ว
ว่าทำไมที่ผ่านมาเขาถึงช่วยเธอได้อย่างว่องไว รวมถึงดูแข็งแรงเอาเรื่อง...
เป็นลูกชายก็คงได้รับการฝึกมาด้วยนั่นแหละ

"วันนี้น้องปียามาคนเดียวหรือครับ"

"คะ มาแทนคุณพ่อ ไม่มีเพื่อนด้วยเพราะปิ่นไม่ได้มา งานนี้พี่ชาย
ของปิ่นมาแค่คนเดียว" เธอให้ข้อมูลเป็นเชิงป่น "เอ้อ แล้วนี่พี่ไม่ต้องเข้าไป
ในงานหรือคะ ก่อนหน้าที่นี่ปีย่าไม่เห็นเลย"

"พี่แค่พาคนมาเฉยๆ ครับ พี่เป็นสถาปนิกไง" วีรกรยกมุมปากเป็น
รอยยิ้ม ขณะเดียวกันก็คิดว่างานนี้นับลื่อน่าจะส่งคนมาดูแลลูกสาวเอง

"จั้น... แปลว่าพี่วีแค่อยู่แถวๆ นี่ก็พอใช่ไหม ไม่ต้องทำอะไรอย่างอื่น"

"ครับ" ชายหนุ่มแปลกใจกับคำถาม แต่ก็ยอมตอบโดยดี

"จั้นขอปีย่าอยู่ด้วยสักพักได้ไหม ปีย่าเมื่อๆ ชี้เกี่ยกลับเข้างานตอนนี้"

แววประหลาดใจยิ่งฉายชัดบนใบหน้าหล่อเหลา ทว่าเขาก็เพียง
พยักพยิตไปทางชุดโซฟาที่อยู่ไม่ไกล

"ไปนั่งตรงนั้นกันไหม"

"ได้ค่ะ" ปริยากรตอบรับทันทีแบบไม่ต้องเสียเวลาคิด จากนั้นก็เดินตาม
ร่างสูงไป

"อันที่จริงได้เจอน้องปียากี่ตีเหมือนกัน พี่มีอะไรจะให้ดู เดี่ยวส่งให้
ทางแชตนะครับ" วีรกรพึมพำขณะทิ้งตัวนั่งบนโซฟา นิ้วของเขากดไป
บนหน้าจอสามสี่ที แล้วโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวก็ส่งเสียงเตือนว่า
มีข้อความถูกส่งเข้ามา

"เอ๊ะ นี่แบบบ้านที่เขาใหญ่หรือคะ ทำไมเร็วจัง" สาวสวยร้องเมื่อ
เห็นภาพแบบแปลนที่ถูกส่งมา

"เมื่อวานตอนเราคุยกันพี่ก็มีภาพในหัวแล้ว กลับมานั่งทำเลยใช้เวลา

ไม่มากครับ แบบสามมิติต้องรอหน่อย น่าจะได้ฟุ้งนี่... ส่วนแบบบ้านไม้ไผ่ต่างๆ ที่จะต้องรอวิน ถ้าซักรักก็เป็นความผิดพลาดนั่น" วีรกรพูดหน้าตายแม้จะรู้แก่ใจว่าทั้งเขาและอาชวินต่างก็เร่งทำงานกันแม้กระทั่งในวันหยุดเพื่อไม่ให้กระทบกับงานอื่น ที่สำคัญคือบันลืออยากให้อุบลสาวเดินทางไปเขาใหญ่โดยเร็วด้วย

หญิงสาวแอบอมยิ้มกับการพาดพิงถึงเพื่อนสนิทของอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็ใช้นิ้วขยายภาพเข่าออกเพื่อดูรายละเอียดต่างๆ ให้ชัดขึ้นอย่างตั้งอกตั้งใจ... เมื่อวานนี้หลังจากเกือบไถลลงเนินดินแล้วเธอกับเขาก็ไม่ได้ลงจากรถไปเดินดูอะไรอีก แค่นั่งรถวนดูให้ทั่วแล้วกลับไปที่บ้านสำเร็จรูป จากนั้นใช้เวลาตลอดบ่ายที่เหลือในการนั่งคุยกันและตัดสินใจรายละเอียดต่างๆ กว่าจะเดินทางกลับถึงกรุงเทพฯ ก็ค่ำทีเดียว เธอชวนวีรกรกินข้าวเย็นที่บ้าน แต่เขาปฏิเสธ บอกว่ากำลังมีภาพงานในหัวเลยอยากรีบกลับไปจัดการ "ไม่ดีกว่าแปลนบ้านจะเสร็จรวดเร็วกว่านี้"

"ลำพังสร้างบ้านบนที่ดินของตัวเองไม่นานและไม่ยากครับ แต่การสร้างหมู่บ้านต้องใช้เวลามากกว่าจะพัฒนาแบบหมู่บ้านเรียบร้อยเฉลอลง บ้านของน้องปีย่าอาจใกล้เสร็จแล้วก็ได้" เขาพูดเสียงเรียบเรื่อย ย้ำสิ่งที่เคยบอกกับเธอไว้ก่อนหน้านี้แล้วอีกครั้ง เนื่องจากเห็นว่าหญิงสาวไม่มีประสบการณ์ในการทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์มาก่อน

ปกติแล้วในการสร้างหมู่บ้านต้องมีการพัฒนาผังหมู่บ้าน แบ่งโฉนดเพื่อทำบ้านจัดสรร เมื่อรวมกับการขออนุญาตทางกฎหมายต่างๆ ก็ใช้เวลาหลายเดือน นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้บันลือเลือกสร้างบ้านให้อุบลสาวก่อนอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะขั้นตอนมันง่ายกว่ามาก แต่การสร้างบ้านหลังหนึ่งก็ยังคงใช้เวลาหลายเดือน ซึ่งเฉลอลง ถ้าหลังจากนี้สืบจนเจอความจริงเกี่ยวกับแผนการปองร้ายปริยายก็ได้ก่อนบ้านสร้างเสร็จ ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายอาจจะล้มแผนสร้างหมู่บ้านขายไปเลยก็ได้

"พูดตรงๆ นะคะ ปีย่ายังนึกภาพไม่ออกเท่าไรเลย แต่ในเมื่อจำนวนห้อง

และรายละเอียดตรงตามที่เราคูยกันไว้ก็โอเคค่ะ" หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เธอก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้คนที่นั่งอยู่ข้างๆ ในที่สุด

"ไม่แปลกหรอกครับ เดียวถ้าภาพสามมิติเสร็จน่าจะเห็นภาพมากขึ้น"

"มานึกดู ปิยาเพิ่งคุยกับคุณพ่อ แล้วก็มาคุยกับพี่วินพี่วีแค่วันเอง มันเร็วแบบไม่น่าเชื่อเลย" หญิงสาวหัวเราะ ถึงตอนนี้ถ้าเกิดบ้านจะพร้อมขายในเดือนหน้าเธอก็ไม่แปลกใจแล้ว

"พูดถึงเรื่องเร็ว...เนื่องจากการสร้างบ้านและหมู่บ้านครั้งนี้ค่อนข้างต่างจากงานทั่วไป ปกติแล้วพี่จะแค่ออกแบบแล้วไปไต่ต่งงานตามกำหนด แต่ครั้งนี้พี่น่าจะต้องไปใช้เวลาอยู่ที่เขาใหญ่พอสมควรเลย น้องปิยาคงพอมีเวลาไปอยู่ที่นั่นเหมือนกันใช่ไหม เพราะถ้ามีคนมีอำนาจตัดสินใจอยู่ด้วยกันเลยน่าจะดีกว่า"

"อันที่จริงเมื่อเช้าคุณพ่อเพิ่งพูดเรื่องนี้เลย คงต้องเป็นวันธรรมดาใช่ไหมคะ สัปดาห์ละวันสองวันพอไหม เสาร์อาทิตย์ปิยาก็มีพวกรางวัลเลี้ยง ต้องไปบ้างเหมือนกัน" หญิงสาวทำท่าครุ่นคิด "หรืออันที่จริงเราควรนัดกันเป็นครั้งๆ ไปดี งานบางอย่างของปิยาพอจะทำแบบออนไลน์ทางไกลได้ แต่พี่ตัวเองก็ต้องเข้าออฟฟิศใช่ไหมคะ"

"เดี๋ยวค่อยๆ ลองหาเวลาที่ตรงกันก็ได้ครับ ช่วงแรกน่าจะวุ่นวายหน่อย แต่ตอนนี้ยังไม่มีแบบก็ยังไม่ทำอะไรไม่ได้มากอยู่แล้ว" มุมปากของวีรกรยกขึ้น เป็นยิ้มจากความโล่งใจมากกว่าอารมณ์ดี...เขาคิดเรื่องนี้อยู่นานทีเดียว พอตีเมื่อวานกลับบ้านไปเจอทรงพล ครั้นเล่าเรื่องนี้พ่อก็บอกมาให้ใช้งานเป็นข้ออ้างแล้วโยนกลับไปเป็นภาระของบันลือเสียเลย เมื่อรู้ว่าอึกฝ่ายเปิดทางไว้เองแล้วก็คอยยั้งช้า เพราะช่วยให้เรื่องง่ายขึ้นไม่น้อย

"พรุ่งนี้ปิยาจะเช็กตารางงานแล้วติดต่อไปหาพี่วีอีกทีนะ"

สถาปนิกหนุ่มพยักหน้ารับ แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็มีเสียงหนึ่งลอยมาเสียก่อน

"ปิยา..."

ปริยากรหันไปตามเสียงเรียก แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นตะวันกำลังเดินตรงมา

"ทำไมมานั่งอยู่ที่นี้ล่ะ"

"พอดีเจอพี่ที่รู้จักนะ" หญิงสาวตอบ ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นว่าสายตาของผู้มาใหม่จับจ้องไปยังคนที่นั่งอยู่ข้างเธอมากกว่า "เอ้อ นี่พี่วี..."

"พวกเราเคยรู้จักกัน" ตะวันโพล่งแทรก พอเห็นสีหน้างุนงงของสาวสวยก็ยิ้มออกมา "เราเคยเรียนมหาลัยเดียวกันนะ ลืมแล้วหรือ"

"จริงด้วย...เอ๊ะ! แต่ที่พูดว่ารู้จักกันเมื่อก็คือรู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรือ" ปริยากรเพิ่งนึกถึงความเป็นไปได้นี้ ตะวันเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับเธอ มั่นหน้าตลกตรงที่ตอนนั้นเธอกับเขารู้จักกันเพียงผิวเผิน ขณะที่ตอนนี้อีกฝ่ายกลับมาวนเวียนอยู่รอบตัวเธอเสียอย่างนั้น ทั้งที่วิถีชีวิตไม่ได้เกี่ยวข้องกันไปมากกว่าการเจอกันตามงานสังคม

"ไม่เชิง" ตะวันเหลือบมองวีรากร แต่อีกฝ่ายก็นิ่งเหมือนเดิม "แล้วนี่ปียารู้จักกับพี่เขาได้ไงล่ะ"

"พี่วีเป็นเพื่อนสนิทของแฟนยายป็นใจ พี่วินนะ ถ้านายรู้จักพี่วีก็คงรู้จักพี่วินใช่ไหม"

"รู้จักสิ...ว่าแต่พี่จำผมได้ใช่ไหม" ประโยคหลังหนุ่มไฮโซหันไปหาวีรากร

"จำได้สิ ไม่ได้เจอกันนานเลย"

ท่าทีของสถาปนิกหนุ่มดูปกติ ทว่าที่ปริยากรคิดว่าเป็นปกติคือท่าทีของตะวัน ลัษฏาตมญาณบอกว่าระหว่างสองคนนี้น่าจะมีเรื่องอะไรบางอย่าง แต่ไม่ว่าอย่างไร...

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วพี่วีเข้าไปในงานกับปียาหน่อยไหม"

"หืม?" วีรากรเลิกคิ้วประหลาดใจ

"พอตะวันมาพูดแล้วปียาถึงนึกขึ้นได้ เราเรียนมหาลัยเดียวกัน ในงานมีศิษย์เก่าร่วมมหาลัยของเราเยอะอยู่นะคะ ยิ่งถ้าเป็นรุ่นใกล้ๆ พวกเราน่าจะ

พอรู้จักพี่วินกับพี่วีกันบ้างแหละ หรือถึงไม่รู้รู้จักก็จะได้รู้จักกันไว้ใจ" หญิงสาว ชักแม่น้ำทั้งห้าไปยืมไป

ถ้าอยู่กันตามลำพังวีรการคงปฏิเสธโดยยกงานขึ้นมาอ้าง แต่เขา ไม่อยากพูดเรื่องงานต่อหน้าตะวันไม่ว่าจะงานไหน เพราะมันต้องมีเหตุผล ที่เมื่อครู่ปริยากรแนะนำเขาในฐานะเพื่อนของอาชวินแทนที่จะบอกว่า เป็นเพื่อนร่วมงาน ดังนั้นเขาจึงลงความเห็นว่าคุณควรตามน้ำไป

เขาน่าจะต้องใช้เวลากับลูกสาวของบันลืออีกพักใหญ่ พยายามรักษา ความสัมพันธ์อันดีเอาไว้ยอมดีกว่า

สาวสวยฉีกยิ้มกว้างทันทีที่วีรการพยักหน้ารับ จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นยืน แล้วส่งเสียงร่าเริง ทำเป็นไม่เห็นว่ตะวันจ้องเขม็งมา

"ขึ้นไปกันคะ มีหลายคนเหมือนกันที่ปีศาจคิดว่าพี่วิน่าจะทำความรู้จักไว้"

สถาปนิกหนุ่มสบตากับบุรุษอีกคน ก่อนจะสาวเท้าตามหญิงสาวไป เจียบๆ... ช่วงนี้อย่างกับงานรวมรุ่น อยู่ดีๆ ก็ได้เจอเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเก่า เยอะแยะไปหมด อาชวินได้เจอปริยากรจนพบรักกับปภาวรินทร์ แล้วนี่ตัวเขายังอุตสาหให้ได้ย้อนกลับมาเจอตะวันอีก

เอาเถอะ ถึงไม่ได้เจอกเจอ แต่ในเมื่อวนมาเจอกันแล้วจะทำยังไงได้ หวังว่าหมอนี้จะไม่ทำตัวน่าเบื่อนักแล้วกัน

บทที่ 4 คดีเก่าครั้งใหม่

"แหม มีคดีกันอยู่จริง ๆ ด้วย ถึงจะเป็นคดีแบบมีแต่โจทก์ฝ่ายเดียว ก็เหอะ" ปรียารร้องออกมาหลังได้ฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท

เมื่อคืนนี้เธอพาวิรากรไปรู้จักกับเหล่าศิษย์เก่าร่วมมหาวิทยาลัย ตอนแรกเธอนึกว่าตะวันจะรำคาญแล้วผละไปเอง ที่ไหนได้เขากลับเกาะติดไม่ปล่อยทีเดียว ยังดีที่สถาปนิกหนุ่มเองก็นิ่งและเนียน ไม่ได้พูดอะไรที่เธอไม่ยอมให้พูด รวมถึงไม่ได้ทำอะไรที่เธอไม่ยอมให้ทำเลย ทว่าท่าทีของหนุ่มไฮโซกลับทำให้เธอสงสัยอย่างยิ่งว่าในอดีตผู้ชายทั้งสองคนอาจเคยมีประเด็นบางอย่างกันอยู่ ครั้นจะถามวิรากรก็คงไม่ได้ ดังนั้นเมื่อกลางวันเธอจึงโทรไปหาปภาวรินทร์ พอเล่าเรื่องทั้งหมดแล้วเธอก็ใช้อีกฝ่ายไปหาข้อมูลซึ่งมันไม่ยากเลย ในเมื่อเพื่อนก็แค่ไปถามแฟนสุดที่รักเท่านั้น

ตอนแรกอาชวินจำตะวันไม่ได้ ปภาวรินทร์เลยหารูปไปให้ดู นั่นเองเขาจึงจำอีกฝ่ายได้ ปรากฏว่าสมัยเรียนตะวันเคยตามจีบสาวสถาปัตย์คนหนึ่ง ทว่าสาวเจ้าดันแอบปลื้มวิรากรอยู่ แถมยังใช้วิรากรเป็นไม้กั้นหมาแบบที่เจ้าตัวไม่รู้เรื่อง กระทั่งตะวันเข้าใจวิรากรผิดไปหลายเรื่อง แต่ฝ่ายหลังเองก็ไม่ค่อยสนใจอะไรอยู่แล้วด้วย เรื่องเลยยิ่งไปกันใหญ่

จนอาชวินกลับมาจากการเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศ

ด้วยความเป็นคนกว้างขวางทำให้เขารู้เรื่องทั้งหมดอย่างรวดเร็ว เขาจัดการแก้ไขเท่าที่ทำได้ ทว่าด้วยความที่เรื่องมันเนิ่นนานและมีหลายประเด็นทำให้ตะวันยังมีอคติกับวีรกรอยู่ แต่ด้วยนิสัยส่วนตัวทำให้วีรกรไม่เก็บมาใส่ใจสักนิด ตราบใดที่ตะวันไม่ได้เข้าไปหาเรื่องซึ่งหน้าก็ไม่มีปัญหา

"สรุปว่านายตะวันเพื่อเจอไปเองคนเดียว แต่นี่ก็ตั้งหลายปีแล้วนะ ยังจะอาฆาตแค้นอะไรที่วี่อยู่เนี่ย" ปภาวรินทร์บ่นนั่งมั่ง

"แหม ก็คงคล้ายแค้นะแหละ หลงรักพี่วินข้ามภพข้ามชาติ" ปริยากรอดแก้มเพื่อนไม่ไหว

"ปีย่า! มันเหมือนกันที่ไหนเล่า!"

พอได้ยินเสียงโวยวายของเพื่อนลอยมาตามสัญญาณโทรศัพท์ เธอก็หัวเราะเสียงใส

"ยังไงก็หะะ แก่ตุแผลพีวี่ตีๆ นะ อย่าให้นายตะวันไปกวนเขา" ปภาวรินทร์บอกกึ่งสั่ง

"แกควรจะห่วงฉันทันบ้างนะ ฉันทำคัญตะวันจะแยอยู่แล้ว" ปริยากรกลอกตา

"ฉันท้องห่วงพีวี่สิ เพราะเท่าที่ฟัง แกใช้เขาเป็นไม้กันหมาไปเรียบร้อยแล้ว แถมมันดันไปพ้องกับคดีเก่าที่นายตะวันฝังใจอยู่กับพีวี่อีก แล้วตอนนี้หมอนั้นก็ตามวอแวกอยู่ มีแนวโน้มมากเลยนะที่ตะวันจะหาเรื่องพีวี่"

เจ้าของร่างโปร่งทั้งแผ่นหลังพิงพนักเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่ ดวงตามองไฟดาวนัลไลท์ที่ฝังอยู่บนเพดาน...เรื่องนี้เธอเถียงไม่ออกเสียด้วย เมื่อคืนที่เธอชวนวีรกรเข้างานไปด้วยกันก็เพราะรำคาญตะวันแถมเบื่องานเลี้ยงไม่ได้ตั้งใจให้เขาโดนขม่น ไม่นึกว่าบุรุษทั้งสองจะเคยมีคติลักษณะเดียวกันมาก่อน

แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็เห็นแก่ตัวและคิดน้อยเกินไปจริงๆ นั่นแหละ... ก่อนหน้านั้นเคยมีเหตุการณ์ที่อาชวินโดนกลั่นแกล้งโดยมีสาเหตุเกี่ยวเนื่องกับปภาวรินทร์มาแล้ว ใครจะไปรู้ว่าตะวันจะทำอะไรหรือเปล่า ระวังไว้ก่อนน่าจะ

ดีกว่า

ที่ว่าเธอจะดูแลวีรารกรได้ยังไงบ้างล่ะเนี่ย เจอกันก็ที่มีแต่เขาต้องช่วยเธอทั้งนั้นเลย...

"โง่งงอะไร ประชุมทั้งวันเส้นยึดเลยเธอ" บันลือหันไปมองลูกสาวที่เดินเยื้องอยู่ทางด้านหลัง เธอกำลังยึดเหยียดสองแขนขึ้นเหนือศีรษะเพื่อคลายความเมื่อยล้า

"เส้นสมองแหละคะที่ยึด" หญิงสาวหัวเราะ

พ่อของเธอมีธุรกิจหลากหลาย แบ่งเป็นหลายบริษัท ดั้งนั้นจึงใช้วิธีจ้างมืออาชีพมาบริหารแต่ละบริษัท ส่วนเธอก็ช่วยพ่อดูแลบริษัทโฮลดิ้ง ซึ่งเป็นบริษัทถือหุ้นใหญ่ในแต่ละบริษัทย่อย งานที่ถูกกระจายออกไปทำให้พวกเธอสองพ่อลูกไม่ยุ่งนัก ทว่ามันก็เสี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมีการประชุมใหญ่ลากยาวทั้งวันอย่างวันนี้บ้าง

"จะว่าไปพ่อว่าหลังจากนี้ปียาน่าจะนั่งหัวโต๊ะคนเดียวได้แล้วนะ"

"คุณพ่อ หยุดเลยนะ ห้ามทั้งปียาตั้งแต่ตอนนี้ คุณพ่อยังทำงานใหญ่ยังก็ต้องช่วยปียาก่อน ห้ามกินแรง" ปรียากรฉวยแขนของพ่อไว้ทันใด

"เรานะใช้แรงงานคนแก่" บันลือโคลงศีรษะทิ้งรอยยิ้มขึ้น "พ่อก็ต้องยังอยู่ช่วยปียาแน่ละ แต่พอเห็นว่าลูกพร้อมจะรับช่วงต่อแล้วมันก็สบายใจนะ ใครจะไปรู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นจริงไหม"

"ปียารู้ว่าคุณพ่อต้องอยู่กับปียาอีกนานแน่นอน" หญิงสาวประกาศอย่างมั่นใจอกมั่นใจ

"ก็ว่าอย่างนั้นแหละ" บรูซสูงวัยหัวเราะ

ปรียากรเดินควงแขนพ่อไปจนถึงห้องทำงานใหญ่ คมสันที่อยู่หน้าห้องก็ส่งเสียงเรียกไว้

"ท่านบันลือ เอกสารสำคัญที่ต้องลงนามถูกรวมไว้บนโต๊ะทำงานแล้วนะครับ"

"อืม"

"คุณปีย่า มีดอกไม้ส่งมาด้วยครับ" เลขานุการหนุ่มใหญ่หันไปหยิบช่อดอกไม้ที่วางอยู่บนตู้มาส่งให้สาวสวย

"ขอบคุณค่ะ"

หญิงสาวรับช่อดอกไม้มา ไม่ได้ใส่ใจดูในทันทีว่าใครส่งมาเพราะปกติก็มีดอกไม้ถูกส่งถึงเธอเป็นประจำอยู่แล้ว จนกระทั่งเข้าไปในห้องทำงานแล้วผู้เป็นพ่อเอ่ยปากถามเธอจึงค่อยก้มลงหยิบการ์ดที่ห้อยอยู่กับช่อดอกไม้ขึ้นดู

"คนส่งมาก็...อ้อ ตะวัน"

"ตะวัน...ใช่ลูกชายของคุณหญิงโสภาหรือเปล่าล่ะ" บันลือเล็กคิ้ว

"อือ" ปริยากรพยักหน้ารับขณะทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานพร้อมกันนั้นก็โยนช่อดอกทานตะวันแสนสวยในมือลงบนโต๊ะสงๆ

คุณหญิงโสภาเป็นหญิงแกร่งที่ชีวิตคล้ายกับบันลือมาก คือทำธุรกิจและเข้าสู่แวดวงการเมือง แม้จะอยู่กับคนละฝั่งและไม่ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งใหญ่โตเท่าพ่อของเธอ ทว่าคุณหญิงโสภาก็เป็นที่นับหน้าถือตาในวงการการเมืองไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายกับพ่อของเธอก็เคารพนับถือกันและกันดีด้วย ส่วนตะวันนั้นบันลือเคยเจอหลายหน แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมวิสาสะกันมากนัก

"แล้วเขาจีบเราอยู่หรือไงล่ะ"

"เปล่าหรอกค่ะ...อืม ก็ไม่เชิงมั้ง คุณพ่อจำได้ใช่ไหมว่าเราเรียนมหาลัยเดียวกัน รู้จักกันมานานแล้ว แต่เขาเพิ่งมาอวดแก้วกับปีย่าช่วงหลังๆ นี้เอง คงเริ่มเห็นว่าปีย่าเป็นตัวเลือกที่ดีแล้วมั้ง"

"ในอีกแง่...เขาก็อาจจะเป็นตัวเลือกที่ดีสำหรับปีย่าเหมือนกันนะ" บันลือทิ้งน้ำหนักพียงพนักเก้าอี้ ดวงตาฉายแววครุ่นคิด

"หา? หมายถึงตะวันนะหรือ...ไม่เอาค่ะ ไม่เอาแน่ๆ" ดวงหน้าสวยส่ายไปมาอย่างรวดเร็ว สีหน้าท่าทางสยดสยอง "อย่างที่บอกว่าปีย่ารู้จักกับตะวันมานานแล้ว ถ้าจะชอบกันคงคบกันไปนานแล้วละ ส่วนเรื่องจะให้

แต่งงานเพราะผลประโยชน์นี่ปียาก็รับไม่ได้เหมือนกัน ยิ่งกับผู้ชายอย่างตะวัน แล้วด้วย เขาเป็นพวกหมาหยอกโก่งไปเรื่อย ต่อให้เขารักปียาจริงๆ จะเลิกนิสัยนี้ได้หรือเปล่ายังไม่รู้เลย"

"ที่พูดมาพ่อก็พอเข้าใจอยู่หรือ" บันลือหยุดคิดหนึ่งแล้วถอนหายใจ "ไม่ใช่ว่าพ่อจะบังคับให้เราแต่งงานเพื่อผลประโยชน์หรืออะไรแบบนั้นหรือนะ พ่อแค่เป็นห่วงปียานะ สักวันหนึ่งที่พ่อไม่อยู่ ถ้าปียาเหลือตัวคนเดียว คงโดดเดี่ยวมากแน่ อย่างพ่อเองถ้าไม่มีปียาอยู่ก็คงแย่เหมือนกัน"

"ปียาเคยคิดเรื่องนี้นะ แล้วสุดท้ายมันก็วนกลับไปอยู่ในจุดที่ว่าถ้าไม่มีคนที่อยากอยู่ด้วยจริงๆ ก็ขออยู่คนเดียวดีกว่า เพื่อนปียาแต่งงานไปแล้วหลายคน ที่แฮปปี้ก็มี ที่เหงาและเครียดกว่าตอนอยู่คนเดียวก็เยอะ ปียาเลยคิดว่าอย่างน้อยขอให้ได้เลือกคนที่อยากอยู่ด้วยจริงๆ ไว้ก่อน แล้วจากนั้นจะเป็นยังไงก็ถือว่าได้เลือกเอง...คุณพ่อเองก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ ไม่งั้นคุณพ่อคงหาใครสักคนมาอยู่ด้วยไปแล้ว ไม่อยู่กับปียาแค่สองคนมาเป็นสิบปีตั้งแต่คุณแม่เสียชีวิตแบบนั้นหรือ"

"ใช่ พ่อถึงบอกว่าไม่ได้คิดจะบังคับลูกไป แต่ด้วยความเป็นพ่อ... ยังไงก็อดห่วงไม่ได้" บันลือสู่วัยสงี่ยมบางๆ ให้ลูกสาวอย่างจะให้เธอคลายใจว่าเขาไม่ได้คิดจะบังคับเรื่องคู่ครองจริงๆ

"ปียาวางแผนเอาไว้แล้ว ถ้าสุดท้ายต้องอยู่คนเดียวก็จะไปซื้อบ้านอยู่ข้างบ้านปิน ยังไงก็ไม่มีทางเหงาแน่นอน" หญิงสาวทุบกำปั้นลงบนฝ่ามืออีกข้างของตัวเอง ท่าทางจริงจังอย่างยิ่ง

"เอาๆ" บันลือหัวเราะ จากนั้นก็หันไปหยิบแฟ้มเอกสารมาเปิดเพื่ออ่านก่อนลงนาม

ปรีการย้ายสายตากลับไปหาช่อดอกทานตะวัน ในการ์ดนอกจากชื่อคนส่งแล้วก็มีข้อความ 'สู้ๆ นะ' กำกับไว้ด้วย มันคงเป็นผลจากการที่เมื่อป้ายตะวันโทรมาหาแล้วเธอไม่ได้รับสายเพราะอยู่ในห้องประชุม พอเห็นสายไม่ได้รับจึงส่งข้อความกลับไปบอกว่าไม่สะดวกคุยเพราะมีประชุมทั้งวัน

ไม่นึกว่าเขาจะส่งดอกไม้มาให้แบบนี้

ถ้าเป็นผู้ชายที่เธอพอจะนึกชอบอยู่บ้างมันก็น่าประทับใจนะแหละ แต่พอดีเป็นตะวัน... ถ้านับแค่สถานะเพื่อนต้องบอกว่าเขาไม่แย่ ทว่าในสถานะคนรักดูยังงี้ก็ไม่ว้าว ช่วงหลังมานี้ที่เขาหันมาอวอแวกกับเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าดอกทานตะวันชื่อนี้จะเป็นสัญลักษณ์ระดับหรือเปล่า และยังไม่ว้าวด้วยว่ามันจะเกี่ยวกับการที่เขาได้เจอวีรกรเมื่อวันก่อนด้วยไหม

ยุ่งจริงๆ เลย...

หลังจากการประชุมที่ยุ่งยากยาวนานผ่านพ้นไป ปริยากรก็ออกมาเจอคู่ค้าตามกำหนด ขากลับต้องผ่านแถวบริษัท Archwin เธอเลยคิดว่าจะลองแวะไปดูเสียหน่อย แต่ก็ไม่ได้คิดจะโทรหาใครก่อน เพราะคิดว่าแค่ผ่านมาและมันกะทันหัน ถ้าไม่ได้เจอใครก็ไม่มีไร เดี่ยวยังไงเธอก็มีนัดกับวีรกรในอีกไม่กี่วันอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตามแค่เดินถือถุงขนมตรงไปยังประตูทางเข้าตึก เธอก็สังเกตเห็นภาพอันน่าประหลาดใจผ่านทางประตูกระจกแล้ว...

จิววตีมาเผลออยู่ที่นี้ได้อย่างไร!

สองหนุ่มเจ้าของบริษัท Archwin หันมาโดยพร้อมเพรียงกันเมื่อเธอผลักประตูเข้าไป ทั้งสองดูแปลกใจพอกัน ขณะที่เธอส่งรอยยิ้มสดใสไปพร้อมกับคำทักทาย

"สวัสดิ์ค่า ปีย่าผ่านมาเลยหิ้วขนมมาฝากอีกแล้ว ไม่นึกว่าจะเจอพี่ๆ ทั้งสองคนนะเนี่ย"

"สวัสดิ์ครับน้องปีย่า ถือเป็นโชคดีของพวกพี่ๆ ไซ้ใหม่ ไม่งั้นก็อดขนมเลย" อาชวินลุกขึ้นจากโซฟาที่นั่งอยู่

"โชคดีของปิ่นด้วยค่ะ" ปริยากรหัวเราะเสียงใส จากนั้นก็หันไปส่งยิ้มให้จิววตี "พี่ๆ ยุ่งกันอยู่ไซ้ใหม่ งั้นปีย่ากลับเลยดีกว่า ไม่รบกวน..."

"เดี๋ยวล่ะ" วีรกรร้องเรียก พลอยลุกขึ้นจากโซฟาด้วยอีกคน

"งานของน้องปีย่าเสร็จแล้ว ไหนๆ ก็มาแล้วจะคุยเลยใหม่ เพื่อจะใช้เวลา
ระหว่างนี้ปรับแก้และทำให้งานเร็วขึ้นได้"

"พี่ทำงานเร็วจัง" เธอทำตาโต

"พี่มีแรงงานขึ้นดี" วีรากรพยักพยเปิดไปทางเพื่อนสนิทแบบหน้าตาย
อาชวินกลอกตา ขณะที่หญิงสาวหลุดหัวเราะออกมา

"ฉันเดี่ยวยปีย่าหาที่ร่อแถวนี้แล้วกัน กำลังหิวเลย"

"น้องปีย่าจะไปร้านอาหารไซ้ไหม พี่ไปด้วยเลยก็ได้"

"อ้าว แล้ว..." ปรียากรเหลือบมองจิรวดี

"วินอยู่" วีรากรบ้วนไปไปทางเพื่อนสนิทอีกรอบ

"ยังไปก็ต้องเป็นคนทำงานให้คุณจำอยู่แล้วครับ วิโดน้องปีย่าจองตัวยาว
ไปแล้วนี่" อาชวินบอกแล้วหันไปยิ้มกับจิรวดี

ปรียากรสังเกตเห็นอย่างรวดเร็วว่าแม้จิรวดีจะส่งยิ้มตอบกลับให้
สถาปนิกหนุ่ม ทว่าดวงตาของอีกฝ่ายกลับดูไม่ค่อยรื่นรมย์นัก ไม่ต้องสงสัยเลย
ว่าที่อีกฝ่ายเดินทางมาถึงออฟฟิศใหม่ของ Archwin วันนี้มีจุดประสงค์
แอบแฝงหรือเปล่า

"วันนี้จำมาคุยกับพี่ๆ เขาเรื่องคาเฟ่ใหม่หรือ" พอส่งถุงขนมให้วีรากร
เดินถือขึ้นไปข้างบนแล้ว ปรียากรก็เดินไปหย่อนกายนั่งบนโซฟาเดี่ยวตัวที่
สถาปนิกหนุ่มครอบครองก่อนหน้านี้

"อืม"

"รอไปเที่ยวเลย งานที่วินดีแน่ๆ อยู่แล้ว" ลูกสาวของบันลือพูดน้ำเสียง
ร่าเริง "เอ้อ ขอโทษด้วยนะที่มาขัดจังหวะการคุยงาน"

"จะทำไงได้ล่ะ เธอก็ไม่ได้ตั้งใจไม่ใช่หรือ" จิรวดียกแก้วน้ำขึ้นจิบ

"อืม ตอนแรกนี่กว่าจะไม่ได้เจอใครด้วยซ้ำ แต่ไปๆ มาๆ กลายเป็น
โชคดีเจอทั้งคู่เลย" ปรียากรหันไปยิ้มให้อาชวินบ้าง "ถ้ายังงั้นขออีมตัวพี่วี
สักพักนะคะที่วิน เดี่ยวจะรีบปล่อยกลับมาช่วยงานพี่วิน"

"ไม่ต้องรีบก็ได้ครับ ตามสบายเถอะ ตอนนี้เป็นของน้องปีย่าแล้ว"

อีกอย่างหมอนั้นก็เต็มใจแหละ พี่แนใจ"

หญิงสาวมองรอยยิ้มแฝงความนัยของสถาปนิกหนุ่มแล้วส่งยิ้มตอบกลับไป เธอแน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องรู้จักประสงค์แอบแฝงของจิรวดี พอเธอโผล่มาได้จังหวะแถมทำท่าว่าจะให้ความร่วมมือดี เขาก็รับโอกาสนี้ไว้แบบไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย

แต่เอาเถอะ เรื่องนี้จะโทษอาชวินก็คงไม่ได้ในเมื่อเธอก็คั่นมือคั่นไม้ตั้งแต่ตอนอยู่เขาใหญ่เสียด้วย

"น้องปีย่า พี่พร้อมแล้วครับ" วีรกรเดินกลับลงมาจากชั้นบนอีกรอบคราวนี้มีข้าวของติดมือเพิ่มมาด้วย

"โอเคค่ะ" หญิงสาวฉวยกระเป๋าสะพายลุกขึ้นทันใด "งั้นปีย่าขอตัวเลยนะ ทั้งสองคน... พี่ว่ามีร้านแนะนำไหมคะ"

ประโยคหลังเธอหันไปพูดกับวีรกร...นี่ถ้าเขาเป็นพวกรุ่นพี่ที่เธอสนิทล่ะก็ ป่านนี้เธอคล้องแขนเขาเป็นอย่างน้อยแล้วแน่นอน แต่ก็นั่นแหละ เธอแค่จะก่อวนจิรวดีเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้อยากหาศัตรูเพิ่ม

"น้องปีย่าอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม"

อาชวินได้ยินคำตอบไม่ซัดนัก เพราะปริยากรพูดหงุหงิง ผิดจากปกติที่เธอมักจะพูดเต็มเสียงด้วยความสดใสมั่นใจ เขาเหลือบมองจิรวดีที่ยังคงจ้องตามสองหนุ่มสาว มุมปากยกเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ก่อนจะส่งเสียงออกไป

"เรามาคุยกันต่อเถอะครับ"

อย่างน้อยดูเหมือนว่าวีรกรจะไม่อึดอัดหรือลำบากที่ต้องทำงานกับปริยากรละนะ

ปริยากรเลือกคาเฟ่เล็กๆ แห่งหนึ่ง จากนั้นก็สั่งของกินเล่นมาสองสามอย่าง เพราะความจริงแล้วเธอไม่ได้หิวอย่างที่ออกปากไว้สักนิด แต่พูดไปตามบทบาทที่ควรจะเป็นเท่านั้น

"เออละ ก่อนอื่น...จุดประสงค์จริงๆ ที่ปีย่าแวะมาเพื่อเจอพี่วีเพราะ

มีเรื่องอยากคุยค่ะ เกี่ยวกับตะวัน"

"ตะวัน?"

สถาปนิกหนุ่มมีท่าทีงุนงงในทีแรก กระทั่งผ่านไปอีดีใจจึงทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ หญิงสาวเห็นแล้วก็อดขำไม่ได้ เพราะนั่นแปลว่าเขาลืมตะวันไปแล้วโดยสิ้นเชิง

"ขอเท้าความก่อนนะคะ ปียากับตะวันรู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียน ตะวันเป็นพวกหมาหยอกโกไปเรื่อย ปียารำคาญนิดหน่อยแหละ แต่ก็คบเขาเป็นเพื่อนมาเรื่อยๆ ด้วยเหตุผลด้านคอนเนกชัน และสุดท้ายเขาก็ไม่ได้จีบปียาจริงจัง ปัญหาคือช่วงหลังๆ ตะวันดันนึกสนุกมาอวดกับปียา เมื่อคืนวันงานเลี้ยงปียาเห็นว่าตะวันน่าจะไม่วอกแวกกับพี่วีเท่าไร ปียาเลยอยากมาบอกเอาไว้ว่าถ้าเกิดปัญหาอะไรกับ Archwin แบบแปลกๆ หรือเป็นไปได้ว่ามันอาจเกี่ยวกับตะวัน พี่วีบอกปียาได้เลยนะคะไม่ต้องเกรงใจ"

"น้องปียาเชื่อว่าเขาจะเล่นงานพี่เพราะเข้าใจว่าเราสนิทกันใช่ไหม" วิจารณ์สบตาอีกฝ่าย ตรึงหน้คิดว่าคืนนั้นเธอใช้เขาเป็นไม้กั้นหมากลายๆ ทว่าตอนนี้เขาเองก็ใช้ประโยชน์จากเธออยู่บ้างเหมือนกัน

"อันที่จริงตะวันก็ไม่เคยมาคุยมายามกับผู้ชายคนอื่นที่อยู่รอบตัวปียานะ" สาวสวยวางแขนพาดลงบนโต๊ะคล้ายทำกอดอก บนดวงหน้าปรากฏรอยยิ้มหวานหยด "แต่ใครจะไปรู้เนอะ ตะวันอาจหมั่นไส้พี่วีเป็นกรณีพิเศษก็ได้แบบว่าหมั่นไส้ที่พี่วีหล่อกว่าอะไร...ไม่รู้อีโหนไร ปียาว่าวันนั้นตะวันดูแปลกๆ กับพี่วีอยู่ คิดไปคิดมาปียาเลยอยากมาบอกพี่วีเผื่อไว้ กันไว้ดีกว่าแก้แหละ มีเรื่องคราวป็นกับพี่วินเป็นตัวอย่างมาแล้วด้วย"

ชายหนุ่มมองดวงหน้าสวยอีกครู่ ก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับ เดว่าปรีการจะต้องรู้เรื่องสมัยมหาวิทยาลัยบ้างไม่มากก็น้อย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องขอบคุณที่เธอมาพูดตรงๆ แบบนี้ เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นโดยเกี่ยวข้อง กับตะวันจริงๆ เขาจะได้ขอความช่วยเหลือจากเธอแบบไม่ต้องเกรงใจ

"ขอบคุณมากครับ"

"อันที่จริง... คินนี่ปีย่าตั้งใจหาเรื่องให้พี่ว้อยด้วยกันต่อเพราะกำลังรำคาญตะวัน แต่พอหลังจากคินนี่ปีย่าก็รู้สึกงัวเงียตัวเองคิดน้อยและเห็นแก่ตัวไปหน่อย มันเสี่ยงจะทำให้ตะวันเขม่นพี่วี้ ดังนั้นมันเลยเป็นความรับผิดชอบของปีย่า และปีย่าต้องขอโทษพี่วี้ด้วยนะคะ ต่อไปปีย่าจะระวัง"

หญิงสาวไม่พูดเปล่าทว่ายกสองมือประนมไหว้ขอโทษด้วย วีรกรนึกไม่ถึง รีบยกมือรับไหว้แทบไม่ทัน แต่ก็ต้องใช้เวลาอีกอึดใจกว่าจะตั้งตัวติด

"ถ้าเป็นปกติทั่วไป ต่อให้น้องปีย่าทำแบบนี้มันก็ไม่แน่ว่าจะมีปัญหาหรอกครับ ถ้ามันมีปัญหาคนผิดก็ไม่ใช่น้องปีย่าอยู่ดี เหมือนคราวเรื่องของวินกับน้องปิ่น คนผิดก็ไม่ใช่น้องปิ่น"

"ขอบคุณนะคะที่ไม่ถือโทษโกรธกัน" ปริยากรนึ้กยิ้ม

วีรกรใช้เวลาหลังจากนั้นในการนำเสนอความคืบหน้าของงานให้หญิงสาวรับรู้ เธอฟังไปกินไป ขณะเดียวกันหลายคำถามที่ส่งกลับมาหาเขาก็บ่งบอกว่า ช่วงที่ผ่านมาเธอกลับไปทำการบ้าน หาข้อมูลเกี่ยวกับการก่อสร้างหมู่บ้านเพิ่มเติม หลังจากที่ตรวจสอบก่อนเธอยังงุนงงในบางเรื่องจนต้องพึ่งพาให้เขาอธิบาย ถือว่าน่าประทับใจ โดยเฉพาะเมื่อคิดว่าที่ผ่านมาเขาเจอผู้บริหารที่ไม่รู้เรื่องในสิ่งที่จะทำบ่อยขนาดไหน ทำเอาพนักงานระดับปฏิบัติการรวมถึงเพื่อนร่วมงานอย่างเขาปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่เนืองๆ

"ขอปีย่าดูให้ละเอียดๆ แป๊บหนึ่งนะคะ"

"ตามสบายเลยครับ"

สถาปนิกหนุ่มยกแก้วน้ำมาจิบ จากนั้นก็ทิ้งแผ่นหลังพิงพนักเก้าอี้เสียบๆ เฝ้าดูคนที่เคี้ยวของว่างตุ๋นๆ ไปลากนิ้วดูภาพบนหน้าจอไป เรื่องที่เธอดูเอาการเองงานนั้นเขาเห็นมาตั้งแต่ครั้งก่อนแล้ว ทว่าการที่เธอขอโทษเขาอย่างตรงไปตรงมา กระทั่งถึงขั้นยกมือไหว้ถือเป็นเรื่องใหม่ที่เกินคาดอย่างแท้จริง

วีรกรเคยคิดอยู่หรือว่าถ้าเป็นเพื่อนสนิทของปภาวรินทร์นี่สัปดาห์จะไปทางเดียวกันไม่มากนักน้อย ปราบกฏว่าเป็นไปตามนั้น เธอนิสัยดีและไม่

วีแววของ 'ลูกคุณหนู' แบบที่เขามักจะรำคาญ พุดต่างๆ คือต้องบอกว่าเธอน่ารักกว่าที่คิดมากนั่นแหละ

"พีวี่คะ ตรงนี้ถ้าปรับสักนิดได้ไหมคะ จะส่งผลถึงพวกเรื่องกฎหมายไหม"

ชายหนุ่มยื่นหน้าไปดูบนหน้าจอที่อีกฝ่ายเลื่อนมาให้ ครั้นเห็นจุดที่เธออยากแก้ก็พยักหน้ารับ

"ถ้าตรงนี้แก้ได้ครับ ไม่ได้มีกฎหมายกำกับไว้ น่องปีย่าอยากแก้อะไร"

หญิงสาวอธิบายสั้นๆ แต่ชัดเจน เขาจึงสามารถตอบรับและหยิบปากกาขึ้นมาจดโน้ตได้ทันที

"ขอบคุณค่ะ คุยงานกับพีวี่นี้สบายจัง"

ริมฝีปากที่ถูกเคลือบด้วยลิปสติกสีสวยคลี่ตัวเป็นรอยยิ้มสดใสส่งให้และมุมปากของเขาก็ยกเป็นรอยยิ้มตามก่อนจะทันรู้ตัวเสียอีก...ทำงานกับลูกค่าน่ารักมันก็ดีที่กว่าจริงๆ นั่นแหละ

"ไฉน วันนี้นักกลับเร็วนี้"

ทรงพลส่งเสียงทักเมื่อเห็นลูกชายก้าวเข้าสู่ตัวบ้าน วีรารกรหอบอุปกรณ์การทำงานกลับมาด้วยเต็มสองมือ เขาเลิกคิ้วแปลกใจก่อนจะเลี้ยวไปยังชุดรับแขก

"เมื่อเย็นผมออกไปคุยงานกับลูกค่านะ พอเสร็จก็กลับเลย" ชายหนุ่มหย่อนข้าวของในมือลงบนโซฟา "อ้อ มีขนมไข่ที่พ่อชอบด้วย..."

"หืม นี่แกซื้อของฝากมาให้พ่อด้วยหรอ?" ผู้เป็นพ่อทำท่าไม่เชื่อขณะมองถุงขนมไข่ที่อีกฝ่ายยื่นให้

"เปล่า มีคนให้มา...น่องปีย่าแวะมาที่บริษัทแล้วซื้อมาฝาก เห็นเป็นขนมไข่ที่พ่อชอบผมเลยแบ่งกลับมาด้วย"

"ว่าแล้วเชียว พ่อก็ตกใจหมด" ทรงพลหัวเราะขณะเปิดถุงดู แต่แล้วก็ทำท่านึกขึ้นได้ "แกดูสนิทกับลูกสาวคุณบันลือดีนะ"

"เขาเป็นเพื่อนน่องปิ่น" วีรารกรหยุดนิดหนึ่ง "...เป็นเด็กดีด้วยนั่นแหละ"

ตอนแรกคิดว่าอาจทำงานด้วยลำบากกว่านี้ แต่เอาเข้าจริงก็ดีกว่าที่คิด"

"งั้นก็ดีแล้ว เห็นตอนแรกแกทำท่าเหมือนไม่ค่อยเต็มใจทำงานนี้เท่าไร
แกชอบเขาก็ดีแล้ว...โฮ่ หนูเขาซื้อขนมไข่ร้านดังมาด้วย ร้านนี้อร่อยมาก
เลยนะ"

คนเป็นลูกชายสะดุดหูกับประโยค 'แกชอบเขาก็ดีแล้ว' ทว่าพอหันไป
พอกก็เปลี่ยนเรื่องเสียแล้ว ครั้นเห็นอีกฝ่ายเริ่มแกะขนมไข่กิน ท่าทางถูกอก
ถูกใจ เขาจึงเปลี่ยนไปคุยอีกเรื่อง

"พ่อตามเรื่องครอบครัวน้องปีย่าไปถึงไหนแล้ว"

"มีข้อมูลใหม่มาเรื่อยๆ แต่ข้อมูลพื้นฐานก็ได้มาจากทางคุณบันลือ
เขาไม่ไว้ใจใครสักคนจริงๆ นั่นแหละ ไม่ว่าจะป็นญาติสนิทแค่ไหนก็เถอะ"

"คงว่าไม่ได้ ในเมื่อพอกก็เช็กแล้วว่าดูเหมือนจะมีคนพยายามทำร้าย
น้องปีย่าจริงๆ"

"นั่นสิ" ทรงพลถอนหายใจออกมา

เขาหาข้อมูลจากเครือข่ายเส้นสายที่มี กระทั่งได้รับการยืนยันว่าบันลือ
ไม่ได้หวาดระแวงเรื่องความปลอดภัยของลูกสาวไปเอง แม้ยากจะระบุว่า
อีกฝ่ายเป็นคนที่ใกล้ตัวจริงไหม แต่ในเมื่อพ่อของปริยากรเองยังสงสัยทุกคน
รวมไปถึงเครือญาติ เขาเองก็คงต้องยึดตามนั้น

"แล้วในข้อมูลใหม่นั้นมีอะไรน่าสนใจบ้างไหม"

"หน้าชายของหนูเขา คนที่แกเคยเจอนะ เท่าที่เช็กประวัตินี้เขาผลาญเงิน
ไปกับการทำธุรกิจแล้วเงี้ยเยอะมาก แถมล่าสุดก็ทำท่าจะไปลงทุนกับธุรกิจ
แปลกๆ อีกแล้ว"

"ถ้าน้องปีย่าไม่อยู่ เขามีสิทธิ์ได้รับมรดกไข่ไหม" วีรากรทำท่าครุ่นคิด
เรื่องเงินๆ ทองๆ ถือเป็นหนึ่งในสาเหตุพื้นฐานของความบาดหมางสำหรับ
คนทุกกลุ่ม อย่างไรก็ตามแต่ญาติสนิท ต่อให้เป็นพ่อแม่พี่น้องหรือฝาแฝดก็ซำกันได้
เพราะเหตุนี้

"นั่นขึ้นอยู่กับคุณบันลือ...แต่สำหรับนายฉัตรชัยคนนี้คุณบันลือเขา

ออกปากเองว่าที่ยังพัวพันกันอยู่เพราะคำสั่งเสียของภรรยา มันยังไม่มื่ออะไร บ่งชี้หรือว่าเขาคิดร้ายกับหลานสาว แต่ยังไงก็ต้องจับตาดูเอาไว้ นั่นแหละ" ทรงพลสรุป "เออ แล้วแกจะขึ้นไปเขาใหญ่กับหนูเปียอีกทีเมื่อไหร่"

"วันศุกร์นี่ ค้างคืนหนึ่ง วันอาทิตย์นี่น้องเปียต้องไปงานเลี้ยง"

ช่วงเริ่มโครงการมีเรื่องให้เจ้าของต้องตัดสินใจหลายอย่าง ยิ่งเป็นโครงการที่ดำเนินไปในขั้นตอนนี้ไม่ค่อยปกติแบบนี้ด้วย ทว่าหลังจากนี้น่าจะหาข้ออ้างเพื่อให้ปริยากรไปเขาใหญ่ยากขึ้น...แต่นั้นก็อีกพักใหญ่ เอาไว้ค่อยคิดหาทางแก้ไขอีกที

"เดี๋ยวพ่อไปด้วย"

คำพูดของทรงพลทำเอาความคิดของลูกชายสะดุดทันใด ใบหน้าหล่อเหลาหันขวับไปทันที

"พ่อต้องไปดูพื้นที่ตรงนั้นด้วยตัวเอง อีกอย่างให้หนูเปียรู้จักพ่อไว้ในฐานะพ่อของแกด้วยก็น่าจะดี เผื่อวันไหนแกไม่อยู่"

ปริยากรเข้าใจเหตุผลแรก ทว่าไม่ค่อยแน่ใจนักสำหรับเหตุผลหลัง... แต่เมื่อเหตุผลแรกดีพอเขาก็ไม่มีเหตุผลอะไรจะโต้แย้งนอกจาก...

"พ่อหาเหตุผลไปอธิบายกับน้องเปียเองแล้วกันว่าทำไมถึงตัดสินใจ ห้อยตามไปด้วย ผมชี้แจงจคิด"

"เออ แกนี่จริงๆ เลย หาเหตุผลเก่งแต่ตอนจะช่วยวินเท่านั้นแหละ" ทรงพลส่ายหน้าไปมาอย่างเอือมระอา ปากกัดขมไข้ไปพร้อมกัน "อย่างแกนี่ใครได้เป็นแฟนก็สบายไปตลอดชาติ ไม่ต้องระแวงเลยว่าโดนโกหก ปัญหาคือทำไมไม่มีผู้หญิงคนไหนเอาแกเป็นแฟนสักทีวะ"

"ผมไม่มีความจำเป็นต้องหาเหตุผลเก่ง" ชายหนุ่มลุกขึ้น รวบรวมข้าวของที่กองอยู่บนโซฟาอีกหน

"อย่างน้อยแกก็ควรหาแฟนนะ"

"เอาน่า ตอนนี้อ้วนก็มีน้องป็นแล้วไง"

ทรงพลมองลูกชายที่เดินหอบข้าวของขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง ก่อนจะ

สายหน้าไปมาอีกรอบด้วยความเหนื่อยหน่ายใจสุดแสน...พูดเรื่องแฟนที่ไร
วีรกรต้องหนีทุกทีสิน่า ไม่รู้จะโสดจนโลกแตกเลยหรือไง

บทที่ 5

ครอบครัวสุขสันต์

เนื่องจากรู้ตำแหน่งที่ตั้งของที่ดินแน่นอนแล้ว คราวนี้ปรียากรจึงขับรถมาเองโดยนัดเจอกับวีรากรที่เขาใหญ่เลย ปรากฏว่าตอนมาถึงเธอเจอรถของชายหนุ่มจอดอยู่ก่อนแล้ว พอลงจากรถก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่าเขาไม่ได้อยู่คนเดียว แถมคนที่อยู่ด้วยคือพ่อของเขอีกต่างหาก

"โอ๊ะ คุณพ่อพี่วีเธอคะ สวัสดีค่ะ" หญิงสาวยกมือไหว้ชายร่างใหญ่อย่างรวดเร็วหลังจากได้รับการแนะนำ "ปิ่นเคยพูดถึงคุณลุงให้ฟังค่ะ บอกว่าคุณลุงใจดีมาก ปียายังนี่ก็อยู่เลยว่าอยากเจอคุณลุง"

"หนูปิ่นก็เคยเล่าถึงหนูให้ลุงฟังเหมือนกัน" ทรงพลรับไหว้ยิ้มแย้ม "ไม่นึกเลยว่าไปๆ มาๆ หนูจะกลายเป็นลูกค้าของวี"

"จริงด้วยค่ะ" เธอพยักหน้าหงึกหงัก "แล้วคุณลุงขึ้นมาเขาใหญ่วันนี้มาเที่ยวเธอคะ"

"เปล่าหรอก มาดูที่ทางเกี่ยวกับงานนิดหน่อยนะ"

ปรียากรมองใบหน้ากร้านของทรงพล ก่อนจะนึกได้ว่าอีกฝ่ายทำธุรกิจรักษาความปลอดภัย ดังนั้นเธอจึงไม่คิดจะไถ่ถามต่อให้มากความและเบี่ยงประเด็นสนทนาไปอีกทาง

"แล้วคุณลุงจะค้างหรือเปล่าคะ ถ้าค้างพักที่นี่ก็ได้นะ เพียงแต่มันอาจ

"ไม่สะดวกสบายเท่าไร"

"พี่กำลังจะขอน้องปียาให้พ่อที่ค้างที่นี่ด้วยอีกคน... อยู่ที่บ้านพี่นี้แหละครับ รับรองว่าไม่รบกวน" วีรกรส่งเสียงหลังจากเงยมานาน

"ไม่เห็นต้องขอละ คุณลุงตามสบายเลยนะไม่ต้องเกรงใจ" เธอส่งยิ้มให้สองพ่อลูก ก่อนจะทำท่าหนักขึ้นได้ "จริงสิ แล้วนี่กินมือเที่ยงกันหรือยังคะ ปียาแวะเอาของมาเก็บแล้วว่าจะออกไปกินข้างนอก ถ้ายังไปด้วยกันไหม"

"ตอนแรกลุงก็ชวนวีรกรเข้ามาก่อนเข้ามานะ แต่วีรกรเจอหนูปียาก่อนจะได้ดูว่าหนูกินมาหรือยัง"

"พี่วีใจดีตลอดเลย ขอบคุณนะคะ" ปริยากรหันไปส่งรอยยิ้มสดใสให้ชายหนุ่ม "งั้นเดี๋ยวปียารีบเอาของไปเก็บ แป๊บเดียวคะ"

"ของเยอะไหม ลุงช่วยดีกว่า"

"ไม่เยอะคะ ปียาเอาพวกของใช้อย่างจานชามมา"

"อ้อ แต่ยังไงให้ลุงช่วยนั่นแหละ" ทรงพลยื่นยันเจตนาารมณ

วีรกรยกสองแขนขึ้นกอดอก มองพ่อที่เดินตามหญิงสาวไปยังรถคันเล็กของเธอ ซ้ำทั้งสองยังสนทนาปราศรัยกันไม่หยุดประหนึ่งรู้จักกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ซึ่งเขาก็ไม่แน่ใจว่าควรจะงุนงงหรือที่ดี

แต่เอาเถอะ สองคนนี้เข้ากันได้ดีก็ถือว่าดีแล้วละมัง...

ทรงพลกับปริยากรคุยกันถุกคอมาก ทั้งสองคุยกันตลอดทางไปร้านอาหาร แถมยังยาวไปถึงกระทั่งตอนกินข้าว วีรกรซึ่งรับหน้าที่พลขับได้แต่นั่งฟังพ่อเผาตัวเองกับอาชวินให้เธอฟังแบบปลงๆ หลังกินข้าวเสร็จหญิงสาวขอแวะร้านขายขนมกับของที่ระลึกใกล้ๆ ทรงพลเลยขอรออยู่ที่ร้านอาหารเพราะจะเรียกลูกน้องซึ่งอยู่แถวนี้มาคุยงาน แล้วค่อยให้ลูกชายแวะมารับตอนขากลับ

"พี่วี..."

ร้านขายของแห่งนี้เป็นร้านแบบเปิดโล่ง ยกสูงจากพื้นถนน ชายหนุ่มปล่อยให้เธอเดินซื้อของ ขณะที่เขายืนกอดดอกทังเวยพิงราระเบียงรอ สีหน้าท่าทางของเขาดูเหม่อลอยแบบที่หญิงสาวไม่เคยเห็น และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะตอนที่เธอเดินไปเรียกที่แรกเขาไม่มีที่ท่าว่าได้ยิน กระทั่งเธอต้องเดินเข้าไปใกล้ขึ้น

"พี่วีคะ พี่วี..."

"ครับ?" เขากะพริบตา

"พี่วีเป็นอะไรหรือเปล่า"

"ว่างๆ นิดหน่อยนะ เมื่อคืนพี่ทำงานดึก" วีรากรมองดวงหน้าสาว

อันที่จริงมันก็เป็นงานบ้านของปรียากرنั่นแหละ เดิมทำงานที่บริษัทก็ค่อนข้างแน่นอนอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงต้องหอบงานของเธอซึ่งถือเป็นงานพิเศษกลับมาทำที่บ้าน หลายปีหลังมานี้เขาเลิกเอางานกลับมาทำที่บ้านเพื่อรักษาสมดุลชีวิต เพราะช่วงเปิดบริษัทใหม่ๆ เขาโหมทำงานจนแทบไม่ได้ใช้ชีวิตในแง่มุมมองอื่น ทว่าหนนี้ก็ต้องยอมแหกกฎของตัวเอง เพราะไม่อย่างนั้นวันนั้นคงไม่มีงานมาคุย... อีกทั้งเขายังต้องพยายามดึงเธอออกจากกรุงเทพฯ ให้มากที่สุดระหว่างที่ทรงพลกับบันลือควานหาตัวคนที่ปองร้ายเธอเสียด้วย

"อ้าว จังเดียวปีย่าขับรถให้ตีใหม่ แล้วบายนี้พี่วิกี้พักสักหน่อย ไม่ต้องรีบคุยงานหรอก"

"พี่ไม่ได้ดอนนอนขนาดนั้นหรอก แต่ลมตีแบบนี้มันชวนง่วงด้วย" เขายิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่อง "น้องปีย่ามาเรียกพี่มีอะไรหรือเปล่า"

"อ้อ จริงด้วย... ปีย่าจะถามว่าคุณลุงชอบกินขนมอะไรเป็นพิเศษไหม เดี่ยวปีย่าจะซื้อไปฝาก ตอบแทนที่คุณลุงอุตุส่าห์เลี้ยงข้าวด้วย"

วีรากรมองหญิงสาวอย่างซึ้งใจ... พ่อของเขาเลี้ยงมือเที่ยงเธอโดยให้เหตุผลว่าเพื่อตอบแทนที่เธอให้ที่พัก แต่เธอจะซื้อขนมกลับไปให้ทรงพลอีกเดี๋ยวคงได้ตอบแทนกันไปมาไม่รู้จบ ครั้นจะห้ามไม่ให้ซื้อก็คงไม่ได้อีก

เอาเถอะ...

"พ่อพี่ชอบขนมไข่ แบบที่น้องปียาเคยซื้อไปฝากที่ออฟฟิศนั่นแหละ อันที่จริงขนมหวานก็ชอบหมด แต่อายุเยอะแล้วต้องเพลาๆ ลงบ้าง ถึงโดยทั่วไป พ่อพี่จะแข็งแรงเพราะออกกำลังกายตลอดก็เถอะ"

"นั่นสิ ต้องระวังพวกน้ำตาลด้วย จ้าเนอะเหมือนที่ปียาจะซื้อไปฝากคุณพ่อแล้วกัน" ปริยากรก้มลงมองของในตะกร้าซื้อป๊อง

"พี่ช่วยน้องปียาถือของแล้วกันจะได้หายง่วง" วีรกรยื่นมือออกไปเป็นเชิงขอ เธอสบตากับเขาท่าทางประหลาดใจ ก่อนจะยื่นตะกร้าในมือส่งให้หญิงสาวหันกลับไปเดินซื้อของต่อ ก้มหน้าก้มตาอ่านข้อมูลโภชนาการบนกล่องขนม ไม่ได้ใส่ใจร่างสูงใหญ่ที่เดินตามอยู่ด้านหลังนัก บางครั้งจึงค่อยหันไปถามความเห็นเขาลักๆ กระทั่งนึกขึ้นได้

"จริงสิ แล้วพี่ชอบกินอะไรเป็นพิเศษไหม เตียวปียาซื้อทั้งไว้ที่บ้านพัก เผื่อพี่ชี้ขึ้นมาจะได้มีของกิน"

"พี่กินได้หมด แต่ปกติพี่ไม่ค่อยได้กินขนมหรอก"

"จ้ะปียาจะเอาขนมวางทั้งไว้ตรงห้องกลาง ถ้าพี่หิวก็หยิบกินได้เลยนะไม่ต้องเกรงใจ" ปริยากรสรุป แต่ไม่ทันออกเดินต่อก็มีเสียงทักลอยมา

"ปียา..."

หญิงสาวหันไปมอง สตรีสูงวัยในชุดขาวตั้งแต่หัวจดเท้าผู้หนึ่งกำลังเดินตรงมาหา สีหน้าแสดงถึงความแปลกใจ

"หลานปียาจริงๆ ด้วย ป้านี้กว่าดูผิดเสียอีก มาเที่ยวเขาใหญ่เหรอ"

"มาดูที่ดินค่ะ คุณป้าละ มาปฏิบัติธรรมแถวนี้เหรอ" ปริยากรยกมือไหว้แล้วถามไปด้วย

"จ้ะ นี่กำลังจะกลับกรุงเทพฯ คณะเขาเลยแวะซื้อของฝากกัน" สกาวเดือนเหลือบมองบุรุษที่ยืนอยู่ด้านหลังหลานสาว

"นี่พี่วีคะ พี่เขาเป็นสถาปนิกเลยมาช่วยดูที่ดิน" หญิงสาวแนะนำ

"พี่วีคะ นี่คุณป้าสกาวเดือน คุณป้าแท้ๆ ของปียาเอง"

"สวัสดีครับ" สถาปนิกหนุ่มยิ้มต้อนรับทักทายเนื่องจากมือกำลัง

ถือตะกร้าที่มีของอยู่เต็ม

"สวัสดิ์จ๊ะ...แล้วนี่มากันสองคนหรือ"

"พื้อมากับคุณพ่อเขาคะ เขารอคุณพ่อทำงานอยู่เลยมากับปีย่าก่อน"
ปรียากรอธิบายไหลลื่นทั้งรอยยิ้ม

"แบบนี้เอง" สกาวเดือนมองชายหนุ่มอีกครั้ง ก่อนจะยกมือขึ้นลูบต้นแขน
ของหลานสาว "เอาละ ยังไงก็ระวังๆ หนอยนะ คนรู้จักปีย่าเยอะ คนรู้จัก
ของพ่อเรายิ่งเยอะกว่า"

"ปีย่ารู้คะ คุณพ่อเองก็รู้เหมือนกันว่าพื้อมาช่วยดูที่ดินให้ คุณป้า
ไม่ต้องห่วง"

"งั้นก็ดีแล้ว...เอาละ ป้าไปก่อนแล้วกัน เตียวเอาไว้วางๆ ป้าจะไปกินข้าว
ด้วยที่บ้าน" ผู้เป็นป้ามีท่าทีพอใจขึ้น "ดีใจที่ได้รู้จักนะคะคุณสถาปนิก"

"เช่นกันครับ" ชายหนุ่มตอบรับทั้งรอยยิ้มสุภาพ

"เดินทางปลอดภัยนะคะคุณป้า ไว้เจอกันที่กรุงเทพฯ" ปรียากร
โน้มตัวไปกอดหญิงสูงวัยนิดหนึ่ง ก่อนจะยัดตัวขึ้นตรงแล้วยกมือไหว้

สกาวเดือนส่งยิ้มให้วีรากรอีกครั้ง ก่อนจะหมุนกายผลไปทางด้านหลัง
อันเป็นที่ตั้งของห้องน้ำ...พอป้าเดินพ้นไปจากรัศมีกรได้ยืนแล้วหญิงสาว
ก็ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง จากนั้นจึงหันไปส่งยิ้มให้วีรากร

"พื้อมีดวงสมพงศ์กับครอบครัวของปีย่าดีจัง แป็บเดียวเจอญาติใกล้ชิด
ของปีย่าครบเลย" เธอหัวเราะน้อยๆ ก่อนจะอธิบายต่อ "คุณป้าสกาวเดือน
เป็นที่สาวคุณพ่อปีย่าคะ ท่านปฏิบัติธรรมเป็นอาชีพหลัก ปกติท่านไม่มายุ่ง
กับเรื่องธุรกิจ แต่เอาไว้อะไรให้ท่านรู้เรื่องสร้างหมู่บ้านที่หลังน่าจะดีกว่า
คือคุณป้าเป็นพวกซี้กังวลนะคะ ท่านจะกังวลไปล้านแปดแล้วก็ออกความเห็น
อีกล้านแปด"

"พื้เข้าใจครับ トラバドที่อำนาจตัดสินใจอยู่แค่ที่คุณบนล้อกับน้องปีย่า
ก็ไม่มีปัญหา จากประสบการณ์ของพื้มันจะมีปัญหาที่ต่อเมื่อเจ้าของโครงการ
ไขว้เขวไปกับการเห็นหรือข้อเสนอแนะของคนรอบตัวนี้แหละ" วีรากรบอก

เสียงเรียบเรื่อย

"พี่รียาใจได้เลยคะ ไม่มีเรื่องแบบนั้นแน่นอน" ปริยากรให้คำมั่นหนักแน่น

"ถ้ามีเรื่องอะไรอยากเต็มก็บอกได้นะครับ ถือเป็นบริการพิเศษของพี่ก็ได้"

ดวงตาคู่สวยคมมองใบหน้าหล่อเหลา เขาพูดหน้าตาย แถมพอได้สบตาก็ยังเลิกคิ้วคล้ายส่งคำถามกลับมาเสียอีก จนเธอต้องหัวเราะออกมา

"เป็นบริการเสริมที่เลิศสุดๆ เลยคะ...อันที่จริงคุณน่าจะตรงกับคุณป้าเดือนรักและตีกับปียามากแหละคะ ส่วนใหญ่ปียาทำอะไรก็ไม่ขัดหรอก เพียงแต่บางทีเหมือนว่าต้องขอออกความเห็นสักนิดหน่อยก่อนอะไรแบบนี้ ปียาเลยอยากตัดไฟแต่ต้นลม ให้โครงการดำเนินไปสักพักจนถึงจุดที่ต่อให้ใครพูดอะไรก็ไม่มีผลแล้วแบบนี้ที่น่าจะดีกว่า เพราะถ้าพูดแล้วไม่ฟังเดี๋ยวก็บัวช้ำน้ำขุ่นเปล่าๆ"

วีรากรพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจ ขณะที่หญิงสาวก็มลงกลับไปมองข้าวของในตะกร้า

"โห ของเยอะเหมือนกันนะเนี่ย ปียาไม่ได้ถือตะกร้าก็หยิบใส่เพลินเลยเราไปจ่ายเงินกันดีกว่าคะ"

ชายหนุ่มเดินตามปริยากรไปโดยไม่ได้แย่ง ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดถึงคำพูดของเธอไปด้วย...แม้จะมีท่าทีเหนียวหนำญาติผู้ใหญ่อยู่บ้าง แต่เอาเข้าจริงดูเหมือนเธอจะรักใคร่ทั้งสองคนดี ซึ่งอันที่จริงมันก็เป็นเรื่องที่พบเห็นได้อยู่บ่อยๆ ตามครอบครัวทั่วไป

อย่างไรก็ตามมันยังชวนให้คิดถึงปัญหาที่ทำให้เขากับพ่อถูกจ้างพ่วงกันในเวลานี้ด้วย แม้ปริยากรจะบอกว่าทั้งฉัตรชัยและสกาเวเดือนดีกับเธอและยังมีรายชื่อคนใกล้ชิดน่าสงสัยอื่นในลิสต์ที่บันลือให้มาอีก แต่ก็เชื่อว่าเป็นไปได้ทั้งสองคนนี่คิดจะทำลายหลานสาว คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ เขาเห็นมามาก...ไม่ว่าคนร้ายจะเป็นใคร อย่างน้อยขอให้เป็นคนที่ยุติธรรมรัก

น้อยที่สุดแล้วกัน อย่างน้อยเธอจะได้ไม่ต้องเสียใจมาก

อ้าว...

ปริยากรชะงักเท้าเมื่อเปิดประตูเข้าสู่บ้านซึ่งใช้เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ตอนกลับมาถึงที่ดินแดดกำลังแรง บวกกับเธอยังมีงานของบริษัทที่ต้องจัดการ หญิงสาวเลยขอพักการคุยงานออกไป เธอบอกกับเขาว่าขอให้ความอบอุ่นน้อยถอยลงสักนิดก่อน ซึ่งวีรากรเองก็เห็นดีด้วย เขาบอกจะนั่งเล่นรอในห้องกลาง เธอเลยแวนไปนั่งตอบอีเมลในบ้านของตัวเอง เพราะอย่างไรวันนี้ก็เป็นวันทำงาน แต่รู้ตัวอีกทีก็เป็นเวลาบ่ายสามแล้ว อากาศด้านนอกยังร้อนอยู่แต่แดดเริ่มลงเยอะแล้วเนื่องจากมีเมฆ เธอจึงกลับมาหาชายหนุ่ม แต่นึกไม่ถึงว่าจะเจอเขาอนเหยียดยาวหลับอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ที่กินพื้นที่ครึ่งค่อนห้อง

หญิงสาวมองร่างบนโซฟาอย่างลังเล สุดท้ายก็ตัดสินใจหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม่มีพนักเข้าชุดกัน จำได้ว่าเมื่อคืนเขาอนน้อย ดังนั้นปล่อยให้เขาอนต่ออีกสักหน่อยคงไม่เสียหาย...ดวงหน้าสวยหันมองไปรอบตัว คราวก่อนที่มาที่นี่มีเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นกว่านี้ บันลือบอกว่าให้ใช้งบประมาณซื้อข้าวของได้เต็มที่ เนื่องจากอย่างไรเธอก็คงต้องวนเวียนมาพำนักที่นี่หลายเดือนหรืออาจเป็นปี แต่เธอไม่อยากจะเปลี่ยนแปลง วีรากรเลยเสนอว่าจะหาเฟอร์นิเจอร์มือสองสภาพดีมาให้ ปริยากรวางใจให้เขาจัดการ ซึ่งปรากฏว่าผลออกมาไม่เลวเลย โดยเฉพาะเมื่อคิดว่าเพิ่งผ่านมาแค่สัปดาห์เดียว แถมนៅที่เห็นตัวเลขก็อยู่ในเรตที่รับได้ด้วย

แล้วไหนจะเรื่องที่ว่าวีรากรดูยุ่งมากอีก...ปริยากรหันกลับมามองคนหลับ ความสงสัยผุดขึ้นมาในใจอย่างช่วยไม่ได้ว่ามีอะไรบ้างไหมที่เขาทำไม่ได้ แล้วที่โกงแบบสุดๆ ก็คือเขาหลอด้วยนี่สิ

อืม แต่หน้าตาตอนหลับดูเด็กกว่าตอนตื่นแฮะ...ว่าแต่ทั้งหลอ เก่ง นิสัยเท่าที่รู้จักกันก็ออกจะดี ทำไมยังโสดมาถึงปานนี้ได้ละเนี่ย จะว่าไปก็

เชื่อว่าไม่มีผู้หญิงสนใจเขา จิรวดีนั้นก็คนหนึ่งแล้ว พุดตามตรงอีกฝ่าย
โพรไฟล์ดีมากด้วย ทว่าเขากลับไม่มีที่ท่าสนใจสักนิด

หรือว่าเขาจะมีความหลังฝังใจที่ไม่ดีเกี่ยวกับความรัก...

หญิงสาวนั่งเก้าอี้กางเอียงคอพินิจวีรากรด้วยความสงสัย กระทั่งรู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ใกล้ๆ จึงเงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อพบทรงพล
ยืนลอบคางอยู่โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยว่าเขามายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ดวงตา
ชายสูงวัยจับจ้องอยู่ที่ลูกชายคล้ายกำลังครุ่นคิด แล้วลูๆ เขาก็หันขวับมา
ฉีกยิ้มถาม

"กำลังคิดว่าจะเล่นงานเจ้าวิยังไงดีเหอ"

"เอ๊ะ" ที่แรกปริยากรงกับคำถาม แต่พอสมองเรียบเรียงตีความ
ให้เรียบร้อยแล้วก็รีบส่ายหน้าหือ "ไม่ใช่คะ คือ... ปีย่านัดพี่ไว้ แต่มาเจอ
ว่าพี่หัลบอยู่"

"ถ่ายรูปไว้แบล็กเมลได้นะ"

หญิงสาวอ้าปากหือ ขณะที่ทรงพลหัวเราะว่า เธอทั้งมันทั้งตลกใจ รู้ตัว
อีกทีก็ตอนคนบนโซฟาขยับตัว

"พอเสียงดังอีกแล้ว" ในกระแสเสียงของชายหนุ่มเจอไว้ด้วยแววรำคาญ

"ไม่ดังแล้วแกจะตื่นรอะ หนูปียามานั่งรอตั้งนานแล้ว"

"อ้าว" วีรากรตะแคงศีรษะไปมองสาวสวยทันใด "อ้อ จริงด้วย พี่
ผลอหลับไป โทษทีนะ"

"ไม่เป็นไรคะ จริงๆ ปียาก็เพิ่งมาไม่นาน..." เธอรีบโบกมือ

"วันหลังปลุกเจ้าวิเลยก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจเหอ" ทรงพลบอก

"อืม วันหลังปลุกพี่ได้เลย" สถาปนิกหนุ่มยันตัวขึ้นมานั่ง มือใหญ่
เสยผมแรงๆ สองสามทีแล้วตามด้วยการปิดปากหาวอีกหาวอด

"ถ้าพี่ยังง่วงจะีบต่ออีกนิตก็ได้นะ"

"ไม่เป็นไร พี่ตื่นแล้ว" ชายหนุ่มฉินหน้าออกไปมองด้านนอกบ้าน
"แดดร้อนแล้วด้วย ถ้าเสร็จงานวันนี้พรุ่งนี้ก็จะตื่นสายได้...ขอพี่ไปล้างหน้า"

ล้างตาแป็บเดียว"

ปรียากรไม่คัดค้านอีก เธอเพียงนั่งมองวีรากรลุกเดินไปยังห้องน้ำ กระทั่งประตูปิดลงแล้วหันกลับมาเธอก็ต้องสะดุ้งอีกรอบด้วยพบสายตาของ ทรงพลกำลังจ้องมา พอได้สบตากันอีกฝ่ายก็ฉีกยิ้มส่งมาให้

"เย็นนี้หนูอยากกินอะไร ตอนนี่ว่างๆ เดี่ยวลุงขับรถออกไปซื้อให้เอง... ตอนแรกก็ลืมซื้อมาตั้งแต่เมื่อกลางวันนะ"

"เอ้อ ปียาเอาของสดมาด้วยค่ะ กะว่าจะทำอาหารง่ายๆ กิน"

"หืม หนูจะทำมือเย็นเองเหรอ" ทรงพลเลิกคิ้ว ท่าทางประหลาดใจ

"ตั้งใจไว้อย่างนั้นค่ะ เพราะเห็นที่นี้อยู่ไกล...ไม่รู้จะคุยงานเสร็จกี่โมง แต่ถึงไม่มีเวลาก็น่าจะพอทำอาหารง่ายๆ อย่างข้าวผัดหรือผัดกะเพราได้" หญิงสาวหยุดคิดหนึ่งแล้วทำหน้านิ่งขึ้นได้ "แต่ถ้าคุณลุงจะออกไปซื้ออาหาร เดี่ยวปียากินกับคุณลุงได้ค่ะ"

"อ้อ ลุงกินได้ ไข่เจียวไข่ดาวฟองเดียวก็กินได้ ไม่มีปัญหา" พ่อของ วีรากรโบกไม้โบกมือ "เจ้าวีก็เหมือนกัน พวกเรากินง่ายอยู่ง่าย ตอนแรก ลุงเสนอเพราะกลัวว่าจะไม่มีอะไรกินเท่านั้นแหละ ถ้าเป็นแบบนี้ก็วานหนูปียา หน่อยแล้วกันนะ"

"ได้ค่ะ ยังไงขอดูเวลาก่อน ถ้ากลับมาเร็วปียาจะพยายามทำอะไรที่ สั้นคติน้อยกว่าข้าวผัดหรือผัดกะเพราให้"

ทรงพลมองรอยยิ้มสดใสบนใบหน้าสวยแล้วส่งยิ้มตอบกลับไป ก่อนที่ เขาจะเหลือบมองลูกชายซึ่งเพิ่งเดินออกจากห้องน้ำในสภาพผมแฉกเปียกชื้น วีรากรส่งสายตาสงสัยมา แต่ผู้เป็นพ่อก็เพียงส่งรอยยิ้มมวนๆ กลับไปให้

คิดถูกจริงๆ ที่อาทิตย์นี้ตามมาด้วย...

ปรียากรเดินวนไปมาในบ้านพักของตัวเอง ดวงตาสอดสายมองหา โทรศัพท์มือถือคู่ใจไปทั่ว แต่จนแล้วจนรอดก็หาไม่เจอ หลังจากขังใจอยู่ครู่หนึ่ง เธอเลยเปิดประตูเดินกลับไปยังบ้านหลังกลาง ปราบกฏว่าได้เจอร่างสูงของ

วีรกรยืนอยู่หน้าอ่างล้างจานตรงครัว เขารับรู้ถึงการมาของเธออย่างรวดเร็ว ครั้นได้สบตากันเขาก็เลิกคิ้ว

"น้องปีย่าจะเอาอะไรหรือเปล่า"

"กำลังตามหามือถืออะคะ เจอพีวีก็ดีเลย วานพีวีโทรเข้าเครื่องปีย่า หน่อยได้ไหม"

"มือถือ..." ใบหน้าหล่อเหลาฉินไปทางซุตโซฟา จากนั้นก็พยักพยิตไป "เครื่องที่วางอยู่ข้างเครื่องพีซีใหม่"

หญิงสาวหันมองตาม จากนั้นก็ทำตาโต ถลาไปหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองทันที

"อ๊ย ปีย่าวางไว้ตั้งแต่ก่อนกินข้าวแน่เลย มิน่านึกเท่าไรก็นึกไม่ออก ว่าเอาไปวางไว้ที่ไหน"

"ตอนแรกพี่เห็นผ่านๆ นึกว่าพ่อพี่วางไว้ ไม่งั้นคงเอาไปให้น้องปีย่า แล้ว" วีรกรวางจานลงบนตะแกรงพักจาน จากนั้นเขาก็หันไปฉวยผ้ามาเช็ดคราบน้ำที่กระเด็นจากตอนล้างจาน

"พีวีดูโปรด้านล้างจานจริงๆ ด้วย" ปริยากรอดกระเซ้าไม่ได้

เมื่อเย็นนี้พอกลับจากการไปดูที่ดินและคุยงานกับชายหนุ่ม เธอก็มาทำมือเย็นตามทีลั่นวาจาไว้ สถาปนิกหนุ่มแปลกใจมากทีเดียว ตอนแรกเขาจะมาช่วยเธอด้วย แต่พอได้คุยกันแล้วรู้ว่าเธอเกลียดการเก็บล้าง เขาเลยบอกว่าจะล้างถ้วยโถโอซามทั้งหมดให้เองเพราะตอนอยู่บ้านก็รับหน้าที่นี้มาแต่ไหนแต่ไร เป็นอันว่าตกลงแบ่งหน้าที่กันได้ลงตัว

"ขอบคุณอีกทีที่อุตสาหะทำมือเย็นให้พวกพีกินนะ วันนี้ก็เหนื่อยมาทั้งวันด้วย"

"ถ้าพรุ่งนี้เช้าพีวิ่งล้างจานได้ เตียวปีย่าทำมือเช้าให้อีกก็ได้นะ... อเมริกันเบรกฟาสต์ได้ไหมคะ หรืออยากกินอะไรอย่างอื่น ถ้าไม่ยากและมีวัตถุดิบพอ ปีย่าน่าจะทำให้ได้"

"เอาที่น้องปีย่าสะดวกเลยครับ พี่กับพ่อกินได้หมดแหละ" มุมปากของ

ชายหนุ่มยกเป็นรอยยิ้มกับท่าทางกระตือรือร้นของอีกฝ่าย เธอเล่าว่าบันลือชอบให้ทำอาหารให้กิน นัยว่าเป็นกิจกรรมในครอบครัว แต่ใครจะไปนึกว่าเธอจะมาทำอาหารให้เขากับทรงพลกินด้วย "จริงสิ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วน้องปีย่าพอจะมีเวลาสักนิดใหม่ พี่อยากชวนออกไปดูข้างนอกด้วยกันหน่อย"

"ข้างนอก? ตอนนี้หะอะไรคะ" ปริยากรมองคนถามแบบงงๆ เพราะตอนนี้ข้างนอกนั้นยังแทบไม่มีอะไรเลย พื้นที่ซึ่งจะสร้างบ้านพักตากอากาศของเธออยู่ไกลออกไป ซ้ำกลางป่าเขาแบบนี้มันก็มีสัตว์มากเสียด้วย

"ครับ แต่ข้างหน้าบ้านพักนี่แหละ"

ครั้นได้ยินอย่างนั้นสาวสวยก็พยักหน้ารับแม้จะยังไม่เข้าใจนัก จากนั้นเธอก็ก้าวตามร่างสูงออกไปด้านนอก...บ้านสำเร็จรูปทุกหลังที่สั่งมามีหน้าตาเหมือนกันทั้งหมด ด้านหน้าของทุกหลังเป็นเฉลียง เมื่อนำบ้านมาตั้งเรียงจึงกลายเป็นทางเดินยาวเชื่อมต่อกัน อากาศด้านนอกร้อนอ้าวแต่ก็มีลมพัดอยู่บ้างทำให้ไม่แฉะนัก ปริยากรหันมองไปรอบตัว แต่ไม่พบอะไรนอกจากความมืด มีจุดแสงขนาดเล็กอยู่ไกลๆ ซึ่งคงเป็นแสงไฟจากแคมป์คนงานก่อสร้าง

"ดูบนท้องฟ้าสิ" วีรากรบึ่งเข้าไปด้านบน เธอเลยเงยหน้ามองตามก่อนจะร้องออกมา

"โห วันนี้ดาวสวยจัง"

"วันนี้ฟ้าเปิด พี่เลยอยากให้น้องปีย่ามาดูดาวสักหน่อยนะ ตรงนี้ยังไม่ค่อยมีแสงอื่นรบกวน ต่อไปถ้าสร้างหมู่บ้านแล้วอาจไม่เห็นดาวชัดขนาดนี้ก็ได้" เขาอธิบายเสียงเรียบเรื่อย สองแขนยกขึ้นกอดอกขณะทิ้งน้ำหนักพิงเสาเหล็กของเฉลียง

"มิน่าเมื่อเย็นพี่ถึงถามปีย่าว่าอยากทำศาลาบนเนินสูงไว้ดูดาวไหม"

"มีท้องฟ้าแบบนี้ น่าเสียดายนะถ้าไม่มีที่เหมาะๆ ไว้ชื่นชมมัน"

"ปีย่าโชคดีที่ได้พี่มาเป็นสถาปนิกให้ พี่วิไลใจรายละเอียดตลอดเลย" ปริยากรหันไปส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม "ยังไงพี่วิลุยได้เต็มที่เลยนะคะ ปีย่าเชื่อใจ

พีวี"

"ขอบคุณครับ ต้องขอบคุณทางน้องปีย่าด้วยที่ช่วยให้พี่ทำงานง่ายมาก" สถาปนิกหนุ่มผิวน้ำตาลกลับไปส่งยิ้มตอบกลับ... นอกจากหญิงสาวจะเป็นลูกค้าที่คุยง่ายและไม่เรื่องมากแล้ว เธอยังดูแลให้คนของเธอทำวิจัยเกี่ยวกับตลาดหมู่บ้านแถบเขาใหญ่ไว้ชัดเจนครบถ้วน ที่สำคัญคือสามารถส่งข้อมูลมาให้เขาได้อย่างรวดเร็ว ทั้งยังกำชับฝ่ายประสานงานให้คอยติดต่อกับเขานั้นทำให้การพัฒนาแบบบ้านที่จะสร้างขายเป็นไปอย่างรวดเร็ว

"ปีย่าไม่อยากเป็นภรรยาของพีวี เพราะตอนเริ่มงานคุณพ่อก็โยนโครงการนี้ใส่ ปีย่าแทบไม่รู้อะไรเลย จนถึงตอนนี้ปีย่ายังงงๆ ด้วยซ้ำว่ามาอยู่ตรงนี้ได้ไง" เธอหัวเราะน้อยๆ

วีรกรรมองหญิงสาวซึ่งเวลานี้อยู่ในชุดเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้นแค่ว่า เป็นธรรมชาติที่เธอจะยังติดใจกับความแปลกประหลาดของโครงการนี้แต่ก็นั่นแหละ เมื่อเป็นปัญหาของบันลือเธอก็ต้องทำตาม ความสงสัยต่างๆ กลายเป็นเรื่องรอง ทว่ามั่นคงไม่เลือนหายไปเฉยๆ แน่ ซึ่งเขาก็ได้แต่หวังว่าจะไม่มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้เธอต้องยกความสงสัยกลับมาเป็นเรื่องหลัก

แมลงบินโฉบไปมาอยู่เหนือศีรษะของปริยากร ชายหนุ่มเห็นแล้วก็อดยื่นมือไปปัดไล่มันไม่ได้ เธอซ่อนสายตารู้นมามองคล้ายจะถาม

"อยู่ในป่าแบบนี้แมลงเยอะ อาจจะมีุงด้วยก็ได้ พี่ได้ยินพวกคนงานบ่นว่าุงที่นั่นดู ยังไงน้องปีย่าเข้าบ้านก่อนดีกว่า"

"จริงด้วย..." หญิงสาวพึมพำ จากนั้นก็หมุนกายกลับเข้าไปยังบ้านพักของตนเองอย่างรวดเร็ว

วีรกรรมองตามไปอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาก็ไม่ได้ติดใจอะไรแล้วหันกลับไปยังบ้านหลังกลาง ตั้งใจว่าจะไปเก็บข้าวของปิดไฟ ทว่าขณะที่กำลังเดินวนเช็คความเรียบร้อยภายในบ้านอยู่นั้นประตูก็ถูกเปิดเข้ามาอีกหน

"ปีย่าเอาสเปรย์กันแมลงมาด้วย กะว่าจะเอามาทิงไว้ที่นี้ วันนี้ปีย่าลืมเอาให้พีวี"

"ขอบคุณครับ" เขารับสเปรย์มา ทว่าดวงต่ายังจับจ้องใบหน้าสวย... เธอทำให้เขาแปลกใจได้ไม่หยุดจริงๆ "เดี่ยวพี่ทิ้งสเปรย์ไว้ในบ้านกลางแล้วกัน ทุกคนจะได้ใช้ได้"

"ดีเหมือนกันค่ะ" เธอพยักหน้าหงิกหงัก "อ้อ เดี่ยวปีย่าปิดบ้านให้ก็ได้เนะ พี่จะได้ไปพัก"

"ไม่เป็นไร พี่แค่กำลังเช็คพวกล็อกหน้าต่าง น่องปีย่าไปได้เลย... ถ้าตอนกลางคืนมีอะไรก็เรียกพี่ได้ตลอดนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

"โอเคค่ะ งั้นก็กู๊ดไนต์ แล้วเจอกันพรุ่งนี้เช้า" ปริยากรยกมือขึ้นโบกบ้ายบาย

"กู๊ดไนต์ครับ แล้วเจอกันพรุ่งนี้"

หญิงสาวส่งยิ้มให้เขาอีกครั้งก่อนจะผละไป เขารอกระทั่งประตูปิดลง แล้วจึงหันกลับไปหาที่วางกระป๋องสเปรย์ หลังจากตรวจสอบทุกอย่างเขาก็ปิดไฟแล้วเดินออกจากบ้านพัก ดวงตาคมเหลือบไปมองบ้านของปริยากรก่อนผ่าน่านถูกปิดไว้ทว่ายังเห็นแสงไฟเล็ดลอดออกมา มุมปากของเขาเกือบเป็นรอยยิ้มอัตโนมัติ ก่อนที่เขาจะเดินเลี้ยวไปอีกทางเพื่อกลับเข้าบ้านตัวเอง

"เดินยิ้มมาเชียวะ มีอะไรดีจ้ะ หรือใจ" ทรงพลซึ่งนั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานเอ่ยทักเมื่อเห็นลูกชายเดินเข้าบ้าน

"พ่อยังไม่นอนอีกหรือ ทำอะไรอยู่" วีรากรเพิ่งตระหนักว่าตนเองยิ้มอยู่ จึงคลายริมฝีปากให้กลับสู่ภาวะปกติ

"บ๊ยะ ยังไม่สองทุ่มด้วยซ้ำจะให้เข้านอน นี่นั่งดูข่าวอยู่" เขาพยักพเอิตไปทางหน้าจอทีวีเลตที่ใช้เปิดดูข่าวทางออนไลน์ เนื่องจากที่บ้านนี้ไม่มีโทรทัศน์

"ผมไปอาบน้ำก่อนนะ" ชายหนุ่มเดินลึกลงไปด้านในบ้าน

"อ้าว เดี่ยวสิ ตกกลางแก่อารมณ์ดีเรื่องอะไร"

ไม่มีเสียงตอบจากลูกชายนอกจากเสียงกุกกักจากการรื้อข้าวของ อึดใจถัดมาวีรากรก็เดินถือเสื้อผ้าเข้าห้องน้ำไป ขณะที่ทรงพลหรีตตาลง

เล็กน้อยอย่างใช้ความคิด

จะว่าไปเมื่อกี้เหมือนจะได้ยินเสียงคนคุยกันแว่วๆ และแถวนี้ก็ไม่มีใครอื่นนอกจากปริยากรเสียด้วยสิ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/34U6dbM>